

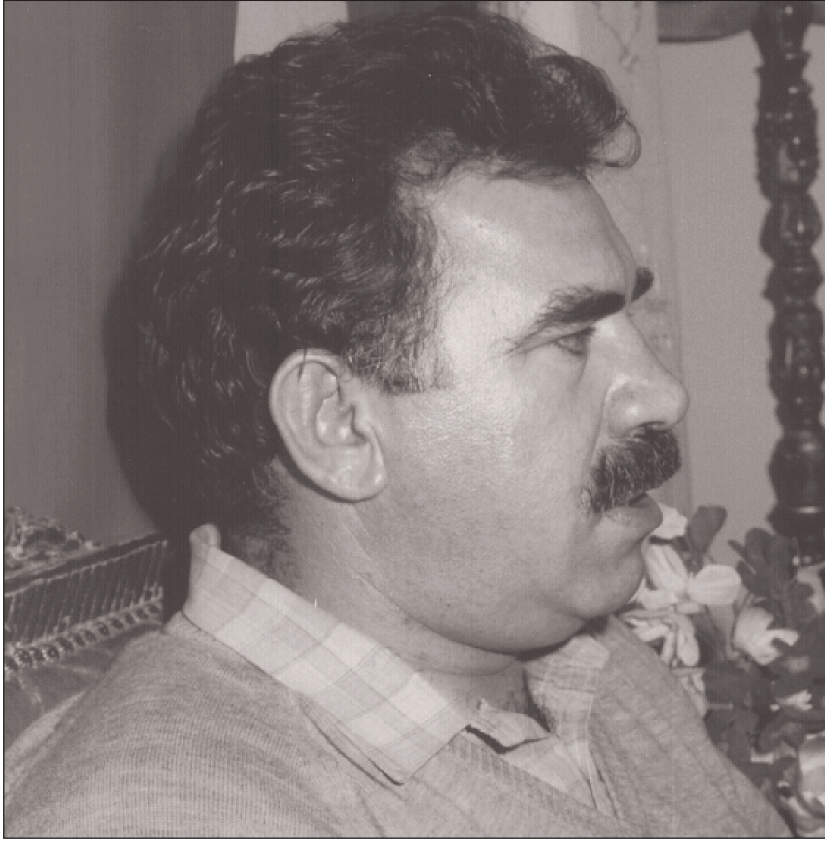
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 13 / Sayı: 146 / Şubat 1994 / 4,- DM

Yeni bir bahar... yeni bir Newroz ve...

BÜYÜK UMUDA DOĞRU!

Yeni bir başlangıç, heyecan ve beklentilerle dolu umut veren bahara giriyor Kürdistan. Ve yeniden doğuş olan Newroz'un büyük zafer müjdesini yakından duyuyor... Sömürgeci-emperyalist bütün engellere rağmen, çözüm yoluna kesin karar kıldığımız 1994 yılının ilk büyük çıkışına yakınlaştığını hissediyor ve buna güvenle bakıyor...

Bu bir hayal değil, gerçekleşebilir bir umuttur. Gelişmeler bunu anlatıyor. Nitekim geçen yılın sonundan, devamla bu yılın başından bu yana devrim ile karşı-devrim cephesi tarafından çok şeyler söylendi, beklentiler ve hedefler dile getirildi. Bütün bunlar, arifesinde olduğumuz baharda belirginlik kazanacak. Gerek TC'nin ve gerekse de PKK'nin neyi başarıp neyi başaramayacakları bilinen bir gerçek olsa da, bu durum kış pratiğinde kanıtlanmış olsa da, 1993 ile 1994 arası süreçte daha çok geleceğe ilişkin beklentilerin propagandası yapıldı ve kitleler buna göre hazırlanmaya çalışıldı.

Karşı-devrim cephesinden TC'nin sloganı: "Ya bitireceğiz, ya bitireceğiz!"

Devrim cephesinden PKK'nin sloganı ise: "Ya kazanacağız, ya kazanacağız!"

Savaşan tarafların bu sloganları onların esas yaklaşımını belirleyip hedeflerini somutlaştırıyor. Buradan

Devamı 2. sayfada

PARTİ-CEPHE GERÇEĞİ VE DÖNEMİN GÖREVLERİ

Abdullah ÖCALAN

Cephe; bir halkın devrime kalkmış gerilla dışındaki her şeyi demektir. Ulusal kurtuluş, toplumsal özgürlük yolunda ilk uyanış adımlarından tutalım en yoğun eylemliliklere kadar onun tüm örgütlü çalışmalarına, genel olarak cephe adı verildiğini biliyoruz. Hiç şüphesiz buna bir öncü güç önderlik eder ve parti-cephe birlikteliğinden bahsedilebilir. Kölelik derecesi ne kadar yoğun yaşanıyorsa, öncü gücün ihtiyacı, vazgeçilmezliği ve köklü gelişmesi gereği de o oranda ortaya çıkar.

Bir anlamda hareket bu toplumlarda, uluslarda parti-cephe iç içeliği biçiminde ortaya çıkar. Parti-cephe iç içeliği, ulusal kurtuluş cepheleri veya halk cepheleri şeklinde biçimlenir. Ağır ulusal kurtuluş sorunları varsa cephenin adı, **Ulusal Cephe** olur. Kendi hakim güçlerine karşı esas alınan yönü varsa, bu, **Halk Cephesi** olur. Örneğin Türkiye'de daha çok bir halk cephesi, Kürdistan'da ise bir ulusal cephe diyoruz. Neden? Çünkü Türk hakim sınıfları Türk halkının başındaki beladır, onların iktidarı söz konusudur. Buna karşı bir hareket, halk hareketidir. Bizde ise çok zorba bir sömürgecilik var, ona karşı cepheleşme, ulusal yönü ağır basan cepheleşmedir. Tabii ki, halkçı yönü

Devamı 3. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Ulusal kurtuluşta ve PKK'de suç, yargı ve ceza

❑ **Hainlerin, gafillerin, kölelerin özgürlük veya yaşam hakkı yoktur. Onların yaşamı ölümden beterdir. Onlara sadece ve sadece özgürlük savaşçılarının vurma hakkı vardır.**

PKK çizgisi, esas itibariyle kendine karşı her türlü suçu işlemiş bir toplum, bir ulus gerçeğini yargılayarak, kendi insanına kendini affettirmenin ve doğru yolu, affedilmiş insanı ortaya çıkarmanın da adıdır. Gerçekten hem hukuki, hem siyasi bakımından, hatta birçok insani ölçü açısından suçluluk içine girmiş bir topluluk durumundayız. Gırtlağına kadar vatana ihanet suçu, kölelik suçu ve özellikle hukuki alana girmiş her türlü suçlu yaşam, lanetli yaşam egemen bir tarz olarak sürüp gitmekteyken, PKK ortaya çıkıyor. Suçluyu yargılama, böylece kendini affettirme, insanlaştırma, bunun için ulusal adalet, ulusal hak, ulusal özgürlük ve suç yumağı olmaktan çıkmış bireyin "yaşıyorum" diyebileceği duruma getirilmesi PKK'nin ideolojik, bunun temelindeki felsefi, siyasi, hukuki gerçeğini dile getirir.

PKK, bu anlamda bir yaşam felsefesine, bir hukuk anlayışına sahiptir. Politik, askeri yöntemi de bunun için kullanıyor. Herhangi bir ulus içindeki politik çizgi değil, herhangi bir sınıf, sosyal yapı içindeki bir siyasi parti değil, tarih ve güncellik itibariyle kendi özüne karşı en büyük ihaneti yaşayan ve daha da kötüsü bunu düşmanın dayattığı özellikler etrafında kendiliğinden

Devamı 12. sayfada

Sorununuz bizi okumamak değil, BİZİ ANLAMAMAK, KAVRAMAMAK VE UYGULAMAMAKTIR

ABDULLAH ÖCALAN

Arabistan'da İslamiyet ilk çıktığında, oldukça da çığırından çıkan, karanlıklara gömülen ve cehaleti iliklerine kadar yaşayan çöl Araplarına, o zamanki bütün böyle insanlara, Kuran, "Oku" adıyla indirilmiştir. Diğer bir deyişle Kuran, "Oku" kelimesiyle başlar. Şimdi bizdeki durum buna benziyor. Biz "Anla!" diyoruz. Biraz okuyorsunuz, ama anlama yeteneği çok zayıf. Anlamak derken de, işin esasını, özünü anlayın. Hiç olmazsa bunu kutsal amaçlar doğrultusunda bir yaşama, bir inanca ve bir çabaya dönüştürün.

Şimdi bizim gerçeğimize baktığımızda, çok önemli olan anlayış ve kavrayış, denilebilir ki o cahiliye çağı Araplarından daha fazla bize gerekli. Kendi asgari insani gereklerini değerlendirip de buna göre adım atmayan kimdir? Geçen gün bir arkadaş ünlü "Time" dergisinden bir yazı tercüme etmiş; benim hakkımda bir değerlendirme yapılmış. "Tuhaf bir insan. Kendi halkını deli ilan etmiştir" diyor. Aslında "deli" değil de, temel gidişat veya temel işleri ele alma konusunda çok delicesine durumlar var; gerçeğimiz böyledir, niye inkar edeceğiz? Günlük raporlara baktığımızda mücadele gerçeğimizde, delilerin bile içine giremeyeceği saptırmalar var. Bunun en temel nedeni kendini doğru dürüst terbiye bile edememektir. Hatalarınızı, çektiklerinizi ve yaşama kıymanızı hiçbir ulusunkiyle kıyaslayamazsınız.

Devamı 12. sayfada

GERİLLANIN VURUŞLARI Baharın doğuşunu ve Newroz'un ateşini müjdeliyor!

Bilanço 21. sayfada

SAVAŞ GERÇEKLERİ VE TAKTİKLERİ ÜZERİNE

■ Bu çalışma Amed Eyaleti tarafından, 1993 yılının başlarında, PKK'nin silahlı mücadele deneyiminden yararlanılarak hazırlanmıştır.

GİRİŞ

Bugüne kadar yürütülen savaşta verdiğimiz şehitlerin anısına ve Parti Önderliği'ne bağlılığın, halkımıza ve onun şahsında insanlığa olan saygının bir gereği olarak, bu yazıyı hazırlamayı bir görev biçiminde gördük. Yazı ağırlıklı olarak silahlı mücadele sorunlarını içeriyor. Bununla, en az diğer halklar kadar yaşamaya hakkı olan halkımızın kendisini nasıl koruyabileceğini, sorunun nasıl çözülebileceğini kısmen de olsa ortaya koymaya çalıştık.

Yazıda çeşitli yanılgılı yaklaşımları bertaraf etmek amacıyla savaşın tanımını yapacağız. Savaşın iki ana taktiğini tanımlayıp ortaya koyarak birbirleriyle olan bağlantılarını işleyeceğiz. Geri çekilmeyi, hamle yapmayı çeşitli biçimleriyle ele alacağız. Savaşta ideolojinin, savaşta taktiğin, tekniğin yeri nedir? Buna benzer hususlar işlenecek ve daha da özgüle

Devamı 7. sayfada

GÜÇLÜ VURUŞ VE BÜYÜK ZAFER İÇİN!

(Aralık Çözümlemeleri'nden dersler...)

Savaş, dünyanın en acımasız ve en zor olayıdır. Kolayca göze alınmaz, riski büyüktür. İnsanlık için tercih edilmeyen, kimi dönemlerde zorunlu olarak başvurulan hemen her savaşta, muhteşem kuruluş gibi korkunç yıkılış da vardır. Özellikle de savaşın bir tarafı olarak egemenler bütün yaşamını karşıtının köleliği, derin sessizliği üzerinde inşa etmişse, en sıradan bir direniş sesini bile bütün hışmıyla yok etmeye yönelmişse, buna karşı bir savaşa karar verme cesaretini göstermenin, ucunda var olmanın ve yok olmanın olduğu büyük bir çıkış anlamına geldiği tartışmasızdır. Çıkış ilk adımdır, devamını getirmemek giyotine boyun uzatmaktır. Dolayısıyla büyük çıkışın büyük iddiası olmak zorundadır. Atılan adımın devamını ya getireceksin, ya getireceksin! Yaşamak istiyorsan, bundan başka seçenek tanımayacaksın. He-

Devamı 18. sayfada

Yeni bir bahar... yeni bir Newroz ve...

BÜYÜK UMUDA DOĞRU!

Baştarafı 1. sayfada

bu yılın ne kadar önemli bir kader veya sonuç alma yılı olduğu ortaya çıkıyor. TC ifade ettiği gibi bitiremezse, kendisi biter. Yine eğer PKK kazanmazsa kaybeder. Dolayısıyla bu bir final maçı gibidir; maç berabere bitmeyecek, bir taraf kazanacak, diğer taraf kaybedecektir. Ulaşılan aşamanın özellikleri, bunun dışındaki bir sonuca izin vermiyor.

Sömürgeci TC rejiminin temsilcileri yılın sonundan itibaren kendilerinin deyimiyle "Avrupa'yı da ayağa kaldırarak" çok iddialı konuşuyorlardı. Bu iddiaya göre, PKK'nin kış sürecinde beli kırılacak, en son darbe de baharda indirilecek ve sonuçta "terör ya bitecek, ya bitecek"ti. Gerçekten çokça ihtiyaç duydukları, hayati olarak gördükleri böyle bir hedefe varmak için içte ve dışta ne gerekiyorsa onu yaptılar. Bazıları, bunu ölüm-kalım sorunu olarak yorumladılar ve ona göre "terör" gündemden düşürülmezse Türkiye'nin sonunu getirecek bir sürece gireceğini belirttiler. Bir yerde bu yorum doğruydu. TC'nin gücü yetmezse de, çok abartılı ve hayali de olsa, sömürgeci rejimin tek kurtuluş yolu, bütün sorunlarını aşmanın yolu PKK'nin tasfiyesinden geçiyor. Dolayısıyla hedeflerini böyle belirlemek zorunda kalıyor. Fakat madalyonun diğer yüzü vardır ki, bu, asıl ve belirleyici taraftır.

Özellikle yılın başından bu yana, bırakalım PKK'nin belini kırmayı, TC'nin, ulusal kurtuluş mücadelemizden kaynaklanan iç sorunları patlamalı bir düzeye vardı. Ekonomik ve siyasi krizler Türkiye gerçeğinde yeni tablolar çizdi. Karanlık bir geleceği gündeme getirdi. Mevcut krize yönelik başvurulan politikanın varacağı sonucun ise "kıyamet" olacağını devletin bazı yetkilileri tarafından dile getirildi. Türk lirasında yapılan devülasyon, ekonomi çevrelerinde şok etkisi yarattı. Yeni bir panik havası doğdu.

Bu arada Körfez Savaşı'nda benzeri görülen bir hazırlıkla 50 Türk savaş uçağı, sözümona dışardan uçuşlara izin vermeyen Çekiç Güç'ün korumasındaki Güney Kürdistan'ın Zelê mıntıkasındaki ARGK kampını bomba yağmuruna tuttu. Kampta önceden olası bu tür saldırılara karşı tedbir alınmıştı. Çok az sayıda gerilla şehit düşmüş ve yaralanmıştı. Elbette bunun zamanlaması tesadüf değildi. Bir yandan kamuoyunun dikkatleri sahte zafere çekilmek istenirken, diğer taraftan Kürdistan halkına karşı nasıl çılgınlık düzeyinde bir savaşa başvurulacağı mesajı veriliyordu. Başbakan yardımcısı Murat Karayalçın, bu operasyona 1 trilyon harcama yapıldığını açıklayarak, imha harekatında hiçbir masraftan kaçınmayacakları imasında bulunuyordu. Ancak yapılan hesaba göre ters sonuç çıkınca, bu operasyon kendileri açısından doğru-dürüst bir propaganda malzemesi bile olmayınca, bu yönlü bazı açıklamalar sahiplerine tekzip ettirildi.

Batının onayı ve yakın desteğiyle yapılan bu bombardıman, TC Başbakanı tarafından son 10-15 yılın en büyük operasyonu olarak değerlendiriliyordu. Ama buna göre sonucu da son 10-15 yılın en büyük fiyaskosu oluyordu.

"TC artık ne yapacak" sorusunun cevabı, düzen içi çevreler için karamsarlıktır. Türkiye sermayesini elinde bulunduran TÜSİAD ve benzeri çevreler hükümete sert ültimatom verdiler. Buna Başbakan Tansu Çiller, "Bana güvenmeniz için ne yapabilirim" şeklinde karşılık verdi. Daha sonra yapılan görüşme ardından, sömürgeci basında "TÜSİAD, Çiller'e bir şans verdi" vb. türden haberler yer aldı. Tabii bu haber ve açıklamalar her şeyi açıklamıyor, asıl gerçekleri yansıtmıyor, sadece bu gerçekleri yakalamaya götüren özellikler taşıyor. Böyle anlaşılması gerekiyor. Nitekim Türk basınını olduğu gibi yorumsuz olarak temel almak, hiçbir şekilde gerçeklere ulaştırmaz. Zaten oynadığı rol de böyledir.

Çünkü Türk egemenlik sisteminin iskeleti her gün bir yerinden çatırdıyor, kırılıp dökülüyor. Rejimin sorunları her gün artan boyutta çözümsüzlük ortaya çıkarıyor. Bu durum da bütün çabalara rağmen gizlenemiyor. Türkiye halkı da sürecin ağırlığını gittikçe yakından hissediyor. Rejime bağlı sağcı ve solcu aydın çevreler de telaş içinde, mevcut durumun ciddiyeti ve bunun yol aldığı gidişatın yönü konusunda uyarı üstüne uyarıda bulunuyorlar.

Bir yandan "terör"e karşı başarılı sonuçlar alındığı söyleniyor, her şey yolunda gösteriliyor, diğer yandan yaşanan çıkmaza sınırlı bir dokunma ise şöyle aktarılıyor:

"Türkiye ölüyor. Türkiye psikolojikmen ölüyor. Bütün ülkeye bir çöküntü hakim. Çöktüğümüzü, battığımızı, mahvolduğumuzu, dağıldığımızı düşünüyor herkes. İnsanlar deliler gibi kaçıyor... Halk pilotsuz bir uçağın yolcularına döndü..."

12 Şubat 1994 tarihli Hürriyet gazetesinde böyle yazan Neşe Düzel, bunu hükümetin mevcut politikalarının sonuçları olarak sandığı ya da öyle yansıttığı söz konusu yazısının başka bir yerinde ise şunları söylüyor: "Başta devlet olmak üzere, Türkiye'de hiç kimse artık hiçbir müesseseye güvenmiyor. Ne bankalara, ne holdinglere, ne borsaya, ne belediyelere... Herkes can havliyle kendini sistemin dışına atıyor...

Oynatmaya az kaldı. Bizi kurtaracak doktorlar lazım. Ve, bütün bunlar olurken, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi gülümseyerek, 'her şeyin yolunda gittiğini' söylüyor iktidar."

Türkiye'nin şiddetli çalkalanma içinde olduğu çok açık. Bu durum karşısında bütün devlet yetkililerinin endişe ve panik içinde bulunmaları doğaldır. Seçeneksiz bir durumda ancak böyle politikalar geliştirilebilir. Tansu Çiller'in bir makyaj bile olamadığını herkes görebiliyor. Fakat Çiller, mevcut kapasitesiyle bir başbakan değil ki, yerine bir başbakan bulunsun. Rejimin sorunu, hükümetleri, başbakanları vb. kurumları aşmış durumdadır. Türkiye'yi bu politikasıyla yönetebilecek hiçbir parti ve politikacı yoktur. Hepsi aşılmış ve olanlar da sembolik durumda. Sisteme dokunan aykırı sözlere bile tahammülün kalmadığı bir ortam söz konusudur.

Gerçeğin doğru anlaşılmaması için danışıklı döğüşler, eleştiriler, muhalefetler yapılıyor. Bütün her şey şimdiki hükümetin başarısız politikasına bağlanıyor. Şüphesiz Çiller'in deyimiyle, "daha 7 aylık bir hükümet"in bu kadar sorunlu bir devleti kurtarması mümkün değildir. Bu bilinenden hareketle açıklamalar yapılıyor. Cumhurbaşkanı Demirel'in, Tansu Çiller için "Yönetemiyor Türkiye'yi. Hiçbir konuya hakim değil. Sanki Türkiye'yi batırıyor. Böyle gitmez bu iş..." şeklinde sarfettiği sözler bu politikaya hizmet ediyor. Umudun bitmediğini, Tansu Çiller'den daha iyi yönetebileceklerin olduğunu, karamsarlığa kapılınmaması gerektiğini yaymaya çalışıyor. İnandırıcı olabilmek için de böyle biraz yıpratıcı sözler sarfetmesi gerekiyor. Sözlerin biçimi ve niteliği de o kadar önemli değil. Zaten mevcut konumları sembolıktir, bu, özel savaş politikasında kukla olarak kullanılma durumudur.

Türkiye artık ne askeri, ne siyasi ve ne de diplomatik alanda bir varlık gösteremiyor. Bunun dışındaki tüm sahalarda gittikçe silikleşiyor, etkisizleşiyor. Söylenen hiçbir şey yerine oturmuyor, havada kalıyor. Her sözün, her olayın bir gerçeği kapatmaya yönelik olduğu, günümüzde daha kolay fark edilebiliyor. Bu, büyük bir toplumsal patlamanın olgunlaşmasına zemin hazırlıyor. Bunca dile getirilip de gerçekleştirilmeyen vaatler, öldürücü silahlara dönüşebilir. Türkiye toplumu hep "terör"le oyalandı; hep "bitti, bitirilecek" söylemleriyle onun uyanışı engellenmeye çalışıldı. Ama artık yolun sonlarına gidiliyor. Bu durumda söylenebilecek ne olabilir?

Gazeteci-yazar Can Pulak "Şehitler affeder mi" başlıklı köşe yazısında, Kürdistan'daki savaşta ölen askerlere hitaben, "Yiğit evlatlarımız, canlarımız, aslanlarımız... Ne olur affedin bizi. Memleketi koruyamadığımız gibi, sizi de koruyamadık maalesef" diyor. Ayrıca şunları söylüyor yazısının bir başka yerinde: "Sanıyorsunuz ki, gözyaşlarımız sel olacak ardınızdan. Oysa kaşarlandık artık biz. Bir-iki taziyet mesajı, gazetecilere klişeleşmiş "Kanları yerde kalmayacaktır" demeci, sonra eski hamam, eski tas."

Çok iyi anlaşılıyor. Gerçeklere dayanmayan, haklılıktan gücünü almayan politikalar, ancak bu politikalara alternatif politikaların olmadığı koşullarda veya sürelerde yürüyebilir ve toplumda inandırıcı kılınabilir. Ama artık Türkiye ve Kürdistan'da bunun koşulları çoktan aşılmış durumdadır. Dolayısıyla Türkiye kendisi açısından tümden dezavantajlardan ibaret olan bir sürece girmiştir. Bunun ruhsal çöküntüsü, psikolojik yıkıntısı temelinde çılgın bir savaş yürütüyor. Hemen her şey siyasal sonuçlar ortaya çıkarma temelinde gelişiyor. Bu artık kaçınılmaz bir zemine oturmuştur. Bu nedenle TC'nin çılgınlıkları onun aleyhindeki sürecin ilerlemesiyle birlikte yaygınlık kazanıyor.

Örneğin özel savaşın seçim politikası da mevcut sürecin özelliklerine göre gelişti. Kürdistan halkının kesin kopuşu bilindiğinden dolayı PKK'ye karşı DEP'in şahsında sinsi taktiklere başvuruldu. Seçime doğru yaklaşıldıkça DEP üzerinde baskılar yoğunlaştırıldı. Belirlenen DEP adaylarına ve devlete karşıt olan tüm halk kesimlerine karşı kontrgerilla daha fazla faal hale getirildi. Bazı DEP adayları öldürüldü, bazıları da tutuklandı, ölüm tehditleri yapıldı.

Bundaki amaç, DEP'i seçim dışında tutmak değildi. Daha çok DEP adaylarını destekleyecek seçmen potansiyeli sindirilmiş, oy verilmesi önünde sağlam engeller oluşturulmuş, dolayısıyla parti olarak zayıflatılmış bir durumda DEP'i seçime katmak istediler. Çünkü bu, hem iç kamuoyu ve hem de dış kamuoyu nezdinde önemli siyasal sonuçları olan bir olaydır. Yine herhangi bir ülkede görüldüğü biçimiyle bir siyasal partinin seçime katılıp katılmaması şeklinde izah edilebilecek bir sorun değildir. Rejim, normal koşullarda DEP'in seçime katılmasının ortaya çıkaracağı sonuçları kaldırabilecek durumda veya güçte değildi. Bu durumda, Kürdistan halkının TC'nin ısrarla inkar ettiği, özellikle dış kamuoyundan gizlemeye çalıştığı kopuşu bir anlamda teyit edilecekti. TC böyle bir gerçeğin ağırlığı altından kalkamazdı. Dolayısıyla bu konuda iddia ettiği her şeyin gerçek dışı olduğu ortaya çıkacaktı ki, buna TC'nin izin vermesi de beklenemezdi. Nitekim meclisteki DEP'i PKK olarak karşısına alması da boşuna değildir. PKK'ye karşı mücadelede DEP'i bir araç olarak kullanmak istedi. TC için zayıflatılmış bir DEP'in seçimde yenilgi alması, bir anlamda yenilgi almış PKK olurdu. Böyle bir sonucu ilk etapta özel savaşında malzeme olara kullanacaktı. Ardından oyununun devamını oynayacaktı.

Eğer DEP'i seçime girmekten alıkoyma amacında olsaydı, daha farklı yöntemleri de devreye koyarak, gerekirse yasal düzenlemeler yaparak bir yolunu bulup engelleyebilirdi. Ama bu TC için yararlı olmayacaktı, imajına dönük iyi mesaj vermeyecekti. Hem de amaçladığı oyunu oynama koşullarına sahip olamayacaktı. Ayrıca içten ve dıştan gelebilecek tepkileri de göğüslemeye hazır değildi. Bir yerde birincisi yerine ikincisini tercih etmek zorundaydı.

Özellikle son dönemlerde DEP'i yıpratma, özellikle DEP Genel Başkanı Hatip Dicle'yi çok çeşitli karalamalarla gözden düşürme çalışmalarına ağırlık verildi. Adaylar ve seçmenler üzerindeki baskıların yanısıra DEP'in il ve genel merkezleri de basıldı. Yine başta Hatip Dicle olmak üzere, diğer DEP milletvekilleri "meclisteki hainler" olarak nitelendirildi. Bunun üzerine DEP seçimi boykot kararı alınca, yukarıda bahsettiğimiz oyun bozuldu. Tabii bu kez de, beklendiği gibi Türk politikacılığının hafifliğiyle, "DEP yenilgi alacağını görünce seçimden kaçtı" propagandası yapılmaya başlandı.

DEP planlanan koşullarda seçime girseydi, kendilerinin amaçladığı gibi yenilgi alsaydı, söz konusu oyun nasıl devam edebilirdi?

Bunun çeşitli biçimleri olmakla birlikte, özellikle dış desteği sağlamak amacıyla yerel yönetimlerin yetkilerinin artırılması ve bu temelde reform bile sayılamayacak bazı yasal düzenlemelerin yapılması özel savaş rejiminin tedbirleri arasındadır. Böyle bir politikaya dünden hazır olan işbirlikçi çevreler de bu oyuna dahil edilerek, örneğin Kürtçe televizyon-radyo, dil kursları vb. "haklar" gündeme getirilip rejimin imajı dış desteğe uygun hale getirilecekti. Diğer bir yönüyle de Kürdistan'da kaybettiği denetimini ya da tek merkezden sağlayamadığı yönetimini bu düzenlemeyle geliştirmeye çalışacaktı. En azından bir süreci böyle kurtarmayı hedefleyecekti.

Bu olası politikanın sadece DEP olayına endeksli olmadığını da hemen belirtmek gerekiyor. Kaldı ki partimiz sadece bu konuda değil, özel savaşın olası bütün tasfiye amaçlı politikalarına karşı tedbirlidir ve karşıtaktikleri hazırdır.

Böyle bir durumda PKK'nin seçime yönelik tavrı ne olacaktır? Bu soru, doğal olarak DEP'in seçimi boykot etmesi ardından hemen cevabı aranan

Devamı 23. sayfada

PARTİ-CEPHE GERÇEĞİ VE DÖNEMİN GÖREVLERİ

Baştarafı 1. sayfada

de vardır. Türkiye'de de ulusal yönü vardır. Türk egemenleri, emperyalizme bağımlı güçlerdir; yine Kürdistan'daki işbirlikçiler de sömürgecilere bağlı güçlerdir.

Bu genel kavramlar bilindiği için burada tartışma gereğini duymuyoruz. Ama PKK'nin, başından itibaren bir parti-cephe çekirdiği biçiminde geliştiğini, net sınıf-parti ölçülerinden ziyade, birçok sınıfın ve cephesel özelliklerin iç içe gelişmesi biçiminde bir özellik taşıdığını da belirtelim. Aslında bir partidir; tamamen emeğin ölçülerini esas alan, sosyalist ölçüye sıkı sıkıya bağlı olan bir partidir. Fakat toplumsal gerçeğe, ulusal soruna uygulandığında, keskin sınırlar yerine iç içe geçmiş, netleşmemiş biçimde hareket ettiğini ve sürekli bir ayrışmayı sağlamak zorunda olduğunu bilen bir tarzda ortaya çıkıyor.

Bu durum söz konusu niteliğiyle halen kendini gösteriyor. Grup dönemindeyken de adı bir sosyalist hareket gibi gelişse de mensuplarının, üyelerinin büyük bir kısmı çok çeşitli toplumsal özellikleri olan ve henüz sosyalistleşmeyen kişiliklerdir. Sosyalistiz ama pratik olarak birçok sınıfın özellikleriyle birlikte yaşayan bir hareketiz. Resmen parti ilanı döneminde de bu böyledir. Hatta partileşme sorunları bütün yakıcılığıyla kendini dayattığı gerilla döneminde de bu böyledir. Diğer sınıf etkilerinin partiye egemen olmaya çalıştığı dikkate alınırsa, bunun bir cephe karakterinde olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Hatta günümüzde partileşme dersini işlerken, karşıt-faaliyetler içinde değerlendirdiklerimiz aynı zamanda PKK'nin sosyalizme, emeğe dayalı gerçeğini küçük-burjuva, feodal ve hatta kemalist sınıf özellikleriyle ele geçirmek istiyorlar. Düşmanla irtibatlarının olması şart değil. Bize katılırken düzen kişiliğiyle, ortaçağ kişiliğiyle katılmışlar. Geliştirilen kişilik bu tip kişiliklerdir. Ayrıca PKK'den de güç aldıkları, fazla emek sahibi olmadıkları, habire başkalarının emeğini kullanarak kendilerini yaşatmak zorunda gördükleri için de içimizde çok sayıda kalmışlardır. Çünkü emek sahipleri büyük fedakarlıkla ağırlıklı olarak şehit düşünce, kalanların bir kısmının diğerlerini harcayıp kendilerini korudukları; kendilerini savunmak, az bir çabayla saflarda tutmak için hileye başvuranlarınsa kariyerist oldukları, mevki peşinde koştukları, hatta bunun için birlikleri imhaya götürdükleri görülmüştür.

> "Parti Önderliği aynı zamanda cephe önderliğidir, kitleye yaklaşım ustalığıdır, taşlaşmış insanları ayağa kaldırma önderliğidir, gerçek bir Kürdistan oluşum tarzının mimarlığıdır, ideolojik katılık kadar büyük politik esnekliktir, sosyalist niteliği kadar büyük demokratik niteliktedir, eylemsellik kadar örgütseldir. En önemlisi de siyasi-diplomatik çalışmayı sağlam temellere dayandırmasıdır."

Böylece de çok sayıda birikmiş ve oldukça da bilinçlenmiş bir karşıt-sınıf hareketi düşman etkileriyle, ortaçağ özellikleriyle, entrikacılıklarıyla güçlenmiştir. Bu temelde en canalıcı yerinden gerçek sosyalistlere, gerçek emek sahiplerine büyük zararlar verdiklerini görüyoruz.

Yani cephe tarzı gelişmenin böyle durumlara da yol açtığını çok rahatlıkla belirtmeliyiz. Çünkü sen, içine, parti-cephe hareketine birçok sınıftan insan almışsın, onlar da tabii ki kişilikleri ne arzediyorsa veya çıkarları neyi öngörüyorsa giderek onu geliştirecekler ve sonuçta sınıf karşıtlığı, parti-dışılık dediğimiz olay gelişir. Nitekim bunun gittikçe kendini daha ağırlıklı bir biçimde hissettirmesi, partileşmeye gelinmemesi, partinin her türlü imkan ve fırsatının kötü kullanılması, çarçur edilmesi, bu cephe karakterinden ötürüdür.

Şunu da söyledik: Sömürgecilik normal bir sosyal ve ulusal gelişmeye fırsat vermiyor. Gerçek bir ulusallaşma, sınıfsallaşma ve sosyalleşme ağırlıklı olarak PKK içinde gelişiyor. Bu da tabii ki birçok sınıfın kendini dile getirmesine, bazı kişilerin kendini sınıf önderi gibi dayatmasına yol açıyor. Nitekim kendi gücüyle, hatta dayandığı sınıf özellikleriyle düşman karşısında bir hiç olduğunu bildiği için, PKK'nin politikası, askeri zoru, ideolojik kuvveti sayesinde kendini güçlendiriyor. Böyle güç kazanınca kalkıp TC'ye karşı kendi gücüyle yapamadığı eylemi parti içinde partili adıyla partiye karşı yapıyor. Partinin sınıf özüne, gerçek partileşme özelliğine karşı böyle hareket ediyor. Bunun ne kadar yaygın geliştiğini, PKK tarihini az çok incelediğimizde rahatlıkla görüyoruz. Gördüğümüzde de zaman zaman yerine getirilmeyen parti militanlığı görevlerinin bunlara muazzam fırsat sunduğu, bunların da bu fırsatı kullandıkları ve bize çok pahalıya patlattıkları oldukça kendini göstermiştir. Provokasyonların, her türlü tasfiyeciliğin altında yarı-feodal, burjuva, kemalist, ağalık özellikleriyle karışmış kişiliklerin rol oynadığını çok açıkça görebiliyoruz. Yani rejimin ve işbirlikçilerin oluşturduğu kapitalist veya feodal ölçülerin toplumdaki ya da düzendeki çok yaygın olumsuz etkileri içimizde daha da gelişim gösteriyor. Parti karşıtlığı olarak değerlendirdiğimiz her türlü yöntemle; komploculuk, hile ve kurnazlıkla lafta iş yapar gibi gözüküp pratikte yapmamak, sürekli mevki, kariyer peşinde koşmak, hakkı olmadığı tasarruflara girişmek, başaramayınca bunalıp tıkanmış gibi kendisini göstermek sınıf karşıtlarının içine düştüğü durumlardır.

> "Cephesel çalışmayı parti çalışmasıymış gibi ele almamız hatadır ve çıkmazı derinleştirir. Zaten cephe ihtiyacı bu nedenle ortaya çıkıyor ve günümüzde daha acil bir çalışma alanı olarak kendini önümüze koyuyor. Yani bu, sadece bütün sosyal kesimleri, toplumsal grupları savaşa, mücadeleye çekmek için değil, aynı zamanda parti içindeki karışıklığı önlemek için de çok vazgeçilmez bir silahtır."

Dolayısıyla bunlarla mücadele etmenin yolu, doğru cephe silahıyla mücadele etmeyi gerektirir. Bunları gerçek partililer olarak görmek yerine, cephe kitlesi içerisinde görüp ona göre politikalar uygulamak gereklidir ve bu kaçınılmazdır. Herkese parti ölçüleriyle değer vermemiz başlangıçta biraz zorunluydu. Süreç içinde kaçınılmaz olan ve gittikçe ayrıştırmamız gereken bu cephesel çalışmayı parti çalışmasıymış gibi ele almamız hatadır ve çıkmazı derinleştirir. Zaten cephe ihtiyacı bu nedenle ortaya çıkıyor ve günümüzde daha acil bir çalışma alanı olarak kendini önümüze koyuyor. Yani bu, sadece bütün sosyal kesimleri, toplumsal grupları savaşa, mücadeleye çekmek için değil, aynı zamanda parti içindeki karışıklığı önlemek için de çok vazgeçilmez bir silahtır.

Partileşmeyi bu temelde başlatmamız yerindedir, kaçınılmazdır. Ama daha sonra zamanında ayrışmayı yapmamak ve onun inceliklerini takip etmemek de o denli kabul edilemez veya çokça gözden kaçırdığımız ve oldukça da kayıplara, zarara uğratan bir eksikliktir. Cepheyle partiyi karıştırmak, her birinin hakkını vermemek, oldukça muğlaklığa ve birçok yanlış yol ve yönteme neden olmuştur. Şimdi bunu gidermeye çalışıyoruz. Dolayısıyla bu konu temelinde böyle bir kavrama ulaşmayı iyi bilmek lazım.

Cephe partisiz, parti cephesiz olamaz

Hiç şüphesiz cephe partisiz, yani PKK olmadan ulusal kurtuluş cephesi olmaz. Olmadığını dışımızdaki çevrelerin denemelerinden gördük. Ama cephesel olabilecek her şeye de PKK'liliktir dememiz, kendimizi mahvetmemiz demektir. Partililik çok önemli bir husustur, bunu uzun süredir işliyoruz. Parti özellikleri diye tabir ettiğimiz ölçüler gittikçe netleşiyor, ama onun dışında da geniş yurtseverlik mücadelesine çekilecek kesimler vardır. Hatta %95'i cepheli kesimlerdir. Dolayısıyla cephesel bir çalışma başlı başına büyük bir parti görevidir. Yani parti politikasının temelinde cephe politikası vardır. PKK'nin kitle politikası cephe politikasıdır veya kitle politikasıyla kastettiğimiz bütün sınıf, tabaka ve grupları ulusal kurtuluş savaşımına çekme politikasıdır.

Bu konuda sekter ve dar olmamak, yani çok geniş-esnek olmak kadar, işbirlikçilerin ve hainlerin bol olduğu bir ülkede yol açabilecekleri zararları, yine reformistlerin egemenlik çabalarını göz önüne getirmek de önemlidir. Esnekliği, ihtiyatlılığı veya denetimi iç içe götürmek büyük önem taşır. Cephe politikasına esnek yaklaşılmadan başarı sağlanamaz. Ama işbirlikçi-reformistler cephe olayını çok kısa sürede ele geçirmek, hatta bozmak ve savaşın aracı olmaktan çıkarmak istiyorlar. Reformistlerin hep bunu bize dayattıklarını görüyoruz. Son dönemlerdeki bütün cephe girişimlerine kendilerini çağırdığımız halde onların cepheden anladıkları "siyasal yöntem" oluyor. Siyasi yöntemden kastettikleri, aslında sömürgeciliği zorla geriletmek ve bazı reformları da bu temelde sağlamak değil, savaşı dıştalayarak sadece görüşme yoluyla düşmandan bir şeyler alınacağını sanmaktır. Bu tam bir reformizmdir ve teslimiyettir aslında. Bunun içimizde yansımalarının da olduğunu çok iyi biliyoruz. Ulusal kurtuluş saflarına nasıl sızdıklarını da biliyoruz. Halen bunun çok temel bir problem olduğunu ayrıca görüyoruz.

Demek ki, gittikçe parti ile cephe ayrışmasını yapmak zorundayız. Parti ölçülerindeki ideolojik, örgütsel katılığı sağlama alacağız. Parti içindeki sınıf dışılıkları ayrıştıracağız. Çok sağlam partilileri temel çekirdek olarak örgütleyeceğiz. Ama diğer yandan bununla iç içe başından itibaren, grup döneminden itibaren ve günümüzde çok yoğun bir biçimde kendini dayatan cephesel, yani kitlesel yaklaşımı da geliştireceğiz. Köylü, kentli, zengin-fakir, yaşlı-genç, kadın-erkek, çocuk, her meslekten, çeşitli din-mezhepten herkesi örgütleyeceğiz. Toplumsal mozaik ne kadar karmaşıksa o kadar karmaşık yaklaşmayı bileceğiz. Cephe çalışmalarının bu nedenle esnek bir yaklaşımı öngördüğünü, bu kesimlere, zengin bir çerçevede yaklaşmak gerektiğini unutmayacağız. Düşmandan güç koparmaya çalışacağız. Haini ıslah etmekten tutalım gafili uyandırmaya, çok sınırlı yurtsever özellikleri olandan çok rahatlıkla yurtseverlik mücadelesine çekilebilecek olana kadar hepsini bir derecelendirmeye tabi tutmaya çalışacağız. Silahlı savaşıma hemen katılmak isteyen yurtseverden çok sınırlı bir yürekle, gönüllülükle katılmak isteyene, parasıyla katılmak isteyenden canıyla ve sözüyle katılmak isteyene, bir duayla katılmak isteyenden bir kleşle katılmak isteyene kadar çok geniş katılımlı, yelpazeli bir yaklaşımın cephe çalışmaları için gerekli olabileceği, bir partilinin böylesine zengin bir içerikle soruna yaklaşım göstermesi gerektiği, bir an bile olsa gözardı edilmemesi zorunlu olan bir tarzdır. Görülüyor ki, tamamen esnek

gibi yansıyan bir yaklaşım varsa da, aslında burada bir parti yaklaşımı söz konusudur.

Bu ilke işletilirken, bazıları bunu, parti ölçüleriyle karıştırıyorlar. Yani bu yaklaşım, geniş çevrelerin dıştalanmasına, cepheden çekilmesine veya zamanında katılmamasına yol açıyor. Bazıları da esneklik, ılımlılık adı altında her türlü haine, her türlü işbirlikçiye, tasfiyeciye ardına kadar yolu açık tutacak, bir ihtiyatsızlığa yol açacak tarzda yaklaşıyorlar. Tabii bu, bununla da zarar veriyorlar. Esnek yaklaşım, ne katılıktır, ne de böyle her türlü sızmaya açık yaklaşım tarzıdır. Söylendiği gibidir. Yani cephe için herkesten yararlanmayı, herkesi savaşıma çekmeyi esas alır. Ama provokatif, tasfiyeci gelişleri görür. Bunları etkisizleştirmek kadar, sekter ve birçok çevreyi dıştalayacak tutumlara da fırsat vermeyen yaklaşım tarzıdır.

Bu hususta da böyle bir genelleme yaptıktan sonra, güncel cephe politikamızın, kitle politikamızın, ulusal kurtuluş ve hatta ulusal kongre politikamızın nasıl somutlaşması gerektiğine değinebiliriz.

Hedef Ulusal Kongre

Hiç şüphesiz çekirdeksel cephe çalışması var. ERNK adı altında uzun bir süredir bazı faaliyetler geliştiriliyor. Yani somut bir cephe çalışması da var. Ama muazzam bir kitle ayağa kalkmış olsa da halen bu tamamlanmış olmaktan uzaktır. Hatta denilebilir ki, bu bir başlangıç aşamasıdır. Kitlenin büyük uyanışı, büyük cephesel gelişimi şimdi gündemdedir, muazzam bir sorun olarak kendisini ortaya koymaktadır.

O halde bu dönemde güncel olarak cepheye nasıl yaklaşmalıyız? Her şeyden önce direkt PKK'nin etkisi ve PKK'nin sempatizanlığı biçiminde ayağa kalkan halk yığınlarımız cephenin temel gücüdür. Özellikle yoksul köylülük, kentli emekçiler, yine yurt dışı emekçileri ağırlıklı olarak PKK'nin temel cephe gücüdür. Aydınlar, gençlik, kadın ve çocuklar da zaten bu kesimlerin içindedirler. Hepsi cephenin temel güçlerindendir. Bu güç ortaya çıkmıştır. Yani potansiyel değil, oldukça aktifleşmiş bir konumdadır. Bunun yanında orta kesim diyebileceğimiz sosyal tabakaların kayışı da hızlanmıştır.

Son birkaç yılda kentsel kesim başta olmak üzere, orta sınıf kesimi yoğun bir biçimde katıldı. Bu anlamda da cephe genişledi ve direkt PKK sempatizanlığı biçiminde gelişti. Reformistler bu kesimle oynamak istiyorlardı ama başaramadılar. Bunlar da PKK'ye kayınca PKK'nin öncülük ettiği cephe gövdesi az çok ortaya çıktı. Buna rağmen bir adım daha atmak istiyoruz. Çeşitli sınıfların sözcüleri biçiminde ortaya çıkan ama bir türlü o sınıfları da örgütleyemeyen ilkel milliyetçiler ve küçükburjuva reformist güçlerle uzun süre ideolojik-siyasi mücadelemiz var. Bunlar bir anlamda mücadeleyi kaybettiler. Ama yurtseverlikte ısrar eden, düşmanla birleşmek istemeyen kesimleri, her zaman düşündüğümüz gibi yine cepheye almanın, bunlara da ulusal cephe içinde yer vermenin doğru olabileceğini düşünmek ve zaman zaman bunlara çağrı yapmak yerindedir.

Biz son zamanlarda yeniden böyle bir çağrı yaptık. Cepheyi genişletmek biçiminde bir tavırla örgütlenme, görüşme çabalarına gidildi. Fakat halen bunların cepheyi tamamen bir savaşım cephesi olarak görmek, halk kategorisine giren geniş yığınlara dayanan bir cephe olarak değerlendirmek yerine, bunu dıştalayan tutumlar içine girdiler. Sözümona ortada örgütler var. Fakat bunların nemenem örgütler olduğunu ayrıca değerlendirmek gerekir. Fazla bir güçlerinin ve hatta tutarlı bir kadro yapılarının olmadığı da çok açıktır. Bir tekke, bir dergi, bir aile çevresi biçiminde varlıklarını sürdürmeye çalışan gruplardır. Bunlar kitleye ve kitlelerin savaşımına dayanarak herhangi bir sonuç alamayacaklarını biliyorlar. Dış güçlerin, direkt veya dolaylı olarak özellikle Avrupa'nın, ABD'nin, hatta sömürgeci devletlerin gücüne dayanarak bir koz elde etmek istiyorlar. Aslında bunu PKK'ye dayatıyorlar. "Diplomaside gelişmek istiyorsanız bize ağırlık vereceksiniz, aksi halde biz sizi asla dışta geliştirmeyiz, sömürgeci TC'ye karşı desteklemeyiz veya mücadelenizi frenleriz" diyorlar. Şu anda böyle bir dayatmaları var.

Güney işbirlikçiliği bu işin başını çekiyor ve Kuzeyli reformist örgütler de onları bu temelde bize karşı kullanmak istiyorlar. Tabii ki esnek yaklaşacağız. Onlar da çok sıkışmış durumda. PKK'nin artan siyasal gücü, emperyalistleri bile ilişki aramaya zorluyor. TC'yi bile neredeyse siyasi çözüm yoluna zorluyor; bunun belirtileri ortaya çıkıyor. Bu nedenle bunlar, "artık PKK ile ancak bu işi yapabiliriz, PKK'den ayrı oluşturulan cephe fazla yaşama şansına sahip değildir" diyorlar. Dolayısıyla eskiye göre daha ılımlı davranmaya ve PKK ile boğuşarak değil anlaşarak, uzlaşarak kendi varlıklarını korumaya çalışıyorlar. İşte böylesine bir zorlayıcı dönem var. Sonuçta bunları kısmen sömürgeci TC'ye, emperyalizme alet ettirmeden ulusal çerçeveye çekmek ama ihtiyatı da elden bırakmamak bir cephe dönemi olarak önümüze çıkıyor. Cepheyi genişletmeyi de bu çerçevede anlamak gerekiyor.

Temelde PKK'nin kitlesi esas alınıyor. Bu kitlenin serhildanı esastır. Buna orta tabaka da dahil edilmiştir. Hatta zengin kesimlerden de katılanlar vardır; bunlar PKK sempatizanlarıdır. Bunun dışında kalanlar da ihmale gelmez. En azından karşıt konumda bırakılmamaları için, bu dikkatle değerlendirmeyi gerektiriyor. Böylece cephe tamamlanabilir.

Bunu daha çok Kürdistan genelinde bir **Ulusal Kongre** biçiminde sağlayabiliriz dedik. Bu konuda bazı adımlar atılmaya çalışılıyor. Kuzey Kürdistan için de yine ulusal kurtuluş cephesi veya kongresini geliştirerek karşılık verebiliriz diyoruz. Yer almak isteyen çevreleri bu çerçevede bağlamak mümkün olabilir. Olmazsa bile, yine de ulusal kongre, **Kuzey Kürdistan Ulusal Cephe Kongresi** olur.

> "Madem legalite imkanı çok sınırlandırılmıştır, o zaman bir tekmeyi de biz buna vuralım. Bu temelde Kürdistan'da yasa ve demokrasi adı altında yürütülen her şeye sert bir biçimde yüklenmek, bunun yerine illegal tarzda da olsa kitlemizin örgütlenmesini güçlendirerek mahalli denetimini, mahalli iktidarını geliştirmek, alternatif yerel seçimler geliştirmek, yine olası bir TBMM seçimine alternatif bir Kürdistan Ulusal Kongresi biçiminde karşılık vermek istiyoruz."

İktidar organlarını geliştireceğiz

İkinci bir husus olarak buna ilaveten cepheyi genişletme ve legal düzeyde ortaya çıkan gelişme durumu var. Yine genel seçimler, Ulusal Meclis seçimi meselesi var. Legalite ile bu seçimler iç içedir.

> "Düşmandan güç koparmaya çalışacağız. Haini ıslah etmekten tutalım gafili uyandırmaya, çok sınırlı yurtsever özellikleri olandan, rahatlıkla yurtseverlik mücadelesine çekilebilecek olana kadar hepsini bir derecelendirmeye tabi tutmaya çalışacağız."

Dikkat edilirse daha başlangıçtan itibaren legalite ve seçimler meselesine el attık. 1990'lardan itibaren artan kitle gücümüzün saptırılması için düşman tarafından bazı işbirlikçi Kürtler devreye sokulduğu gibi, bu girişimin yanısıra burjuva partiler de kitle potansiyelimizi çekmek istediler. Bizim bunu rahatlıkla karşılamayacağımızı, bazı tedbirleri geliştiremeyeceğimizi hesapladılar. Dolayısıyla kitle politikamızda bizim açılımlara başvurmak zorunda olduğumuz ortaya çıkıyordu. İşte kullanılmak istenen kitle gücümüzü CHP, SHP, şu veya bu partide başı boş bırakmak yerine, Türkiye'nin hukuki çıkmazını da değerlendirerek, milli birlik-bütünlük politikasını, bu temelde hukuk, parti ve seçim yasalarını da göz önüne getirerek bazı taktikler geliştirdik. HEP veya DEP'i desteklememiz bu taktik yaklaşımın bir ürünüdür. Bu taktiklerle biraz iş yapıldı. Potansiyelimizi saptırmanın, boşa çıkarmanın tersine TC'nin yasalarını kullanarak, şu son yıllarda ciddi dalgalanmalara ve birçok tartışmaya, özellikle propagandaya yol açan gelişmeler oldu. Bunun hayli etkili bir taktik olduğu ortaya çıktı. En başta gelen yararı özellikle yaratılmak istenen işbirlikçi partiyi işlemez duruma getirmek oldu. İkincisi, burjuva partilerinin kitle potansiyelimizi kullanmalarını engellemektir. Üçüncüsü, TC yasalarını onun aleyhine kullanmamızdır. Bir yığın maddi imkanla birlikte, propaganda fırsatı elde edildi.

Bu nedenle bilindiği gibi özel savaş buna çok sert bir karşılık vererek, legaliteyi tamamen işlemez duruma getirmek, kendi yasalarını kullandırtmamak ve bu alanda kazanılmış platformu dağıtmak istiyor. Bu çerçevede DEP'i dağıtma, bazı milletvekillerini idam suçuyla yargılama, dokunulmazlıklarını kaldırma ve üyelerine yönelik cinayet işleme veya günlük olarak bu konuda birçok uygulamayı dayatma durumu söz konusudur.

Yerel seçimler geliştiriliyor. Genel seçimlerle birlikte bu politikayı daha da hızlandırmak söz konusu olabilir. Özellikle Kürdistan kesimindeki kentlerde belediyeleri almak işten bile değildir. TC bunu biliyor. Şimdiden, "bir referandum anlamına gelebilir, o açıdan biz yaptırmayacağız" diyor. Bunun için kontrgerilla devreye girdi. Cinayetler, tutuklamalarla bu legal platformu aslında kendi elleriyle tasfiye ettiler. Önce niyet girişimleri vardı, başarısızlığa uğrayınca, bizim gelişmemizi bu haliyle kabul edemeyeceklerini açıkça gösterdiler.

Buna verilecek karşılık açıktır. Duruma göre başka bir taktiğe başvurabiliriz. İki üç yıldır kullandığımız taktik doğruydu ve bazı sonuçlar ortaya çıkardı. Şimdi bunun yerine başka bir taktik nedir? Kendi cephemizi bizzat geliştirmektir. Madem legalite imkanı çok sınırlandırılmıştır, o zaman bir tekmeyi de biz buna vuralım. Bu temelde Kürdistan'da yasa ve demokrasi adı altında yürütülen her şeye sert bir biçimde yüklenmek, bunun yerine illegal tarzda da olsa kitlemizin örgütlenmesini güçlendirerek mahalli denetimini, mahalli iktidarını geliştirmek, alternatif yerel seçimler geliştirmek, yine olası bir TBMM seçimine alternatif bir Kürdistan Ulusal Kongresi biçiminde karşılık vermek istiyoruz. Kısacası, cephesel çalışmalarımızı, gelişen kitle potansiyelimize uygun olarak mahalli iktidar haline getirmek, mahalli iktidar organlarını yaratmak ve bunu giderek bir ulusal meclise kavuşturmakla karşılık vermek belirtilen taktiğimizdir. Ankara'da veya TBMM'de de fazla iş yok. Mahalli seçimlerde de kontrgerilla fırsat vermiyor. O zaman biraz gizli temelde mahalli halk iktidarını dereceli olarak geliştirmek, en üstte de bir halkın siyasal iradesine, kongresine, ulusal meclisine işlerlik kazandırmaya yönelik bir yaklaşımı esas almak ve bunu adım adım hayata geçirmek doğru bir taktiktir. Son bir-iki yıldır alternatif bir taktik olarak bunu geliştirdik. Sanıyorum bu konuda bazı adımlar atıldı. Daha çok da önümüzdeki dönemde cephe politikamızı bu temelde güçlendireceğiz. Böylece ERNK aynı zamanda bir Ulusal Meclis'e dönüşebilir. Yerel iktidar organları şimdiden oluşturulabilir.

Genel gidişat bu çerçevededir. Bunun bir sonucu düşmanın mahalli iktidar odaklarını daha acımasız tasfiye ve onun parlamento yaklaşımlarını daha da teşhir edeceğiz. Ankara'daki yurtsever kesimleri de doğru yola çekeceğiz. Eğer yine bir fırsat doğarsa -ki, koşullar hızla değişiyor- kitle gücümüzü tekrar Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin lehine kullanacağız. Özellikle metropoldeki ve yine Kürdistan'daki gücümüzü gerektiğinde Türkiye demokrasi mücadelesi içinde kullanmaya açık tutacağız. Tabii koşulları ve şartları el verirse bunu yapacağız. Kitlemizi özellikle sakat parlamentarist, işbirlikçi yerel iktidar, belediyecilik anlayışlarına alet ettirmeyeceğiz. Fakat koşullar elverdiğinde Türkiye demokrasi savaşımı içinde bu gücü yasal ve demokratik çerçevede harekete geçirmek doğru bir yaklaşımdır. Fırsat buldukça uygulamak, şimdi olmuyorsa kısa bir süre sonra yapmak ve Kürdistan kesiminde olmuyorsa metropolde yapmak gerekir. Bunu zengin yapmayı bilmek önemlidir. Hatta taktik icabı bile değişik uygulamalar olabilir.

> "Parti ölçülerindeki ideolojik, örgütsel katılığı sağlama alacağız. Parti içindeki sınıf dışılıkları ayrıştıracağız. Çok sağlam partilileri temel çekirdek olarak örgütleyeceğiz. Ama diğer yandan bununla iç içe başından itibaren, grup döneminden itibaren ve günümüzde çok yoğun bir biçimde kendini dayatan cephesel, yani kitlesel yaklaşımı da geliştireceğiz."

Bu taktik ana politikaya ters düşmek anlamına gelmez. Ters gibi gözükse de, ana politikaya uzun vadede hizmet edecekse bazı yaklaşımlar söz konusu olabilir. Mesela çeşitli biçimlerde sızmak, çok çeşitli burjuva partileri ve devlet kurumları içinde çalışmak, her zaman gözardı etmeyeceğimiz bir taktiktir. Ama içinde çalışıyoruz diye biz bunların meşruiyetini sağlamıyoruz. "Ben devletin filan kurumundayım, burjuva partileri içinde çalışıyorum ve bu parti kalsın" demek olmaz. Hayır, o anlama gelmez. İçindesin, kaleyi içinden fethedeceksin, yıkacaksın. Bu temelde içinde çalışıyorsun. Yoksa bazıları değişik maskelerle "parlamentoda çalışıyoruz" adı altında uşaklık veya ajanlık yapıyorlar. Tabii bu anlamda bir çalışmadan bahsetmiyoruz. Zaten bunlar birçok devlet kurumunda yer alarak bu kurumları meşrulaştırıyorlar. Bunlara rıza göstermek olmaz. Bizde bu tam tersinedir. Eğer örgütlenmemizi geliştirecekse orada çalışırız; yıkarak çalışırız. Bu konuda bazı yanılgılara düşmemeyi iyi bilmek gerekir.

Öyle anlaşılıyor ki, önümüzdeki dönemde gizli ve açık yerel iktidar odaklarını geliştireceğiz. Mesela kurtarılmış bölgelerde yerel iktidar organlarını açık olarak geliştireceğiz. Yarı açık bölgeler vardır, buralarda da yarı açık biçimde halk iktidar organlarını geliştireceğiz. Gizli iktidar olmayı da bileceğimiz yerler vardır. Böyle karmaşık bir biçimde halk iktidar aygıtlarına yaklaşmak önemlidir. Bir ulusal meclisi de bu arada zorlamak gerekir. Özellikle kontrolümüz altındaki bölgelerde bunlara işlerlik kazandırılabilir.

Her yer cephe çalışması için zemindir

Yine yurt dışı kitlemiz var, Güney Kürdistan kitlesi var. Yani giderek kitlemizin siyasal iradesine el verir durumlar gelişiyor. Buna herhangi bir alanda, bir merkezde karşılık vermek, ulusal meclisle cevap vermek doğrudur.

Bu yönlü görevler önümüzdeki dönemde ve hatta bu yaşadığımız 1994 yılında bizden çözüm isteyebilir. Yapılan çalışmalar hızlandırılıyor ve bazı pratik gelişmeler de sağlanıyor.

Özellikle cephe çalışmasının yürütüleceği alanlardan bahsetmek gerekiyor. Önemli bir sorun da budur.

Cephe çalışma alanları neresidir diye sorulursa; kitlenin olduğu her alandır. Gerillanın hakimiyetinin sağlandığı alanlardan tutalım yurt dışına ve metropol alanlarından tutalım Kürdistan'ın diğer parçalarına kadar her yerde cephe çalışmaları yürütülüyor. Dolayısıyla çok geniş bir çalışma alanı doğmuştur. Özellikle metropol kitlemizi kapsamlı bir cephe çalışmasına tabi tutabiliriz. Türkiye dışındaki metropollerde, yine yurt dışındaki kitlemizi tümüyle cephe çalışması içine alabiliriz veya direkt cephe çalışması biçiminde örgütleyebiliriz. Diğer parçalardaki faaliyetlerimizin siyasi çalışma kısmını, cephe çalışmaları biçiminde ilerletebiliriz.

Hiç şüphesiz cephe çalışmalarında öncülük eden partilerdir, ama bir PKK çalışmasını yapıyoruz değil, cephe çalışmasını yapıyoruz diye bir yaklaşım içinde olunacaktır. Cephenin örgütsel birimleri her yerde, bütün bu çalışma alanlarında kurulabilir. Bu cephe çalışma komitelerinde veya örgütlenmelerinde herkesin gerilla ve her gerillanın da partili olması şart değildir. Fakat esas itibariyle politikayı yönlendiren ve denetleyen partilidir. Parti buna güç

yetirmelidir, aksi halde başka görüşlere, kişilerin çıkarlarına alet olmadan bir cephe örgütsel çalışması fazla sağlıklı olmaz. Dolayısıyla her yerde en azından birer-ikişer parti militanının yerleştirilmesini esaslı bir yaklaşım, bir örgütsel tedbir olarak görmek gerekir. Bu konuda özellikle bireysel, hatta ailesel, kabilesel, aşiretsel, mahalli çıkarları dayatanları

dizginlemek için iyi bir partilinin bu birimlere komuta etmesi büyük önem taşır.

Bu cephe örgütlenmesinde en çok dikkat edilecek bir husustur. Tabii cephe komitesindeki partilinin esnek çalışması, reformist, işbirlikçi, uzlaşmacı yaklaşımlara dikkat etmesi, siyasi çalışma alanı olduğu için karmaşık bir mantıkla çalışması, her topluluğa, hatta her bireye somut durumuna göre yaklaşım göstermesi, parti ölçülerini dayatmaması ve muazzam bir çekici karakterde hareket etmesi çok önemlidir.

> "Tabii cephe komitesindeki partilinin esnek çalışması, reformist, işbirlikçi, uzlaşmacı yaklaşımlara dikkat etmesi siyasi çalışma alanı olduğu için karmaşık bir mantıkla çalışması, her topluluğa, hatta her bireye somut durumuna göre yaklaşım göstermesi, parti ölçülerini dayatmaması ve muazzam bir çekici karakterde hareket etmesi çok önemlidir."

Diplomatik çalışmayı da, cephe çalışmasının bir uzantısı gibi değerlendiriyoruz. Gerek başka halklardan dostları ve gerekse devlet, hükümet, hatta parti mensuplarını bir cephe çalışma çevresi olarak görmek gerekiyor. Bu anlamda diplomasi faaliyeti bir cephe faaliyetidir. Ama bu da partinin gözetimi altında olur. Partililer politikanın denetleyiciliğiyle, esasta çizgiyi dayatma göreviyle yükümlü olduklarını gözardı etmezler. Cephe politikası içinde erimek yerine, cephe silahıyla diplomatik sahayı çalıştırmayı bilme ustalığını sergilemek gerekir.

Gittikçe siyasi, diplomatik alanın açıldığı gözler önündeyken, parti militanlığının diplomasi yöntemini, siyasal yöntemi iyi kullanması gerekir. Bunu gerillada veya parti içinde kullandığı gibi bu alanlara yansıtamaz. Bu sahada çok esnek ve hemen herkesin durumunu dikkate alan bir yaşam ve çalışma tarzını sergilemesi gerekir. Özellikle üslubunu, ilişki geliştirdiği çevrelerin özelliklerine uygun hale getirmenin gerekli olduğunu gözardı edemez. Kiminle konuşuyorsa, biraz onun gerçekliğine dikkat ederek konuşması önem taşır.

Önderlik gerçeği bu konuda yol göstericidir. Hemen herkese uygun olağanüstü derecede bir yaklaşım tarzı geliştirilmiştir. Hatta düşman gerçeğine yaklaşımdan tutalım en sıradan dosta yaklaşıma, yine dağdaki çobandan tutalım en elit kesime yaklaşıma kadar değişik üsluplar geliştirilmiştir. Buna biraz dikkat etmek gerekiyor. Ölçüye, üsluba, tarza, cephe çalışmalarına büyük dikkat etmek gerekiyor. Hatta etrafımızın düşmanla, işbirlikçilerle çevrili olabileceği yerde de nasıl çalışmamız gerektiğini bilmemiz gerekiyor. Kendini fazla açığa vurmadan, gizlilik gerekiyorsa gizlilik, üslup esnekliği gerekiyorsa üslup esnekliği, hatta taviz vermek gerekiyorsa, ihanete ve reformizme kaymamak kaydıyla taviz vermek gibi bir yaklaşım içinde bulunmak başarılı bir çalışma için gereklidir. Geçmişte yaşanan sekterizm birçok çevreyi bizden uzaklaştırdığı gibi, sağlanabilecek büyük katkılardan da yoksun kalmamıza yol açmıştır. Düşmanı bu yanlış tutum sonucu büyüttük. Köy korucularının artmasından tutalım cepheye çekilmesi gereken maddi ve manevi güçten yoksun kalmamıza kadar hepsi bu sekter yaklaşımla bağlantılıdır. Aynı şekilde parti ölçüleriyle cephe ölçülerini karıştırmamız, bazılarına verilmesi gerekenden daha fazla yer vermemiz ve fazla inisiyatif tanımamız da, sekter yaklaşım kadar bize zarar vermiştir.

Cephe silahı doğru kullanılmalıdır

Cephede yaklaşım tarzının, doğru üslubun sergilenmemesi ve buna dikkat edilmemesi durumunda, bunun önümüzdeki dönemde sanıldığından daha fazla zarar verecek bir yaklaşım sorunu olduğunu bir an bile olsun gözardı etmemek gerekiyor. Cephe yaklaşımı bir tarzdır, bir üslup meselesidir. Daha fazla bir sanat ve daha fazla ince bir üslup sorunudur. Bu yaklaşım tutturulamadığı için çok kaybettik. Cephe yöntemi, üslubuyla bir yöntemdir. Üslupsuz bir cephe yöntemi, sağlam bir üsluba kavuşturulamamış bir cephe yaklaşımı muazzam zarar veriyor. Cephe yöntemi, gerçek bir parti ve cephe politikacılığını yakalayan tarzdır. Bu konuda adına yöntemsizlik dediğimiz kabalık, sanıldığından daha fazla çabalarımızı sonuçsuz kılmıştır. Muazzam direnişimizin, muazzam parti öncülüğümüzün etkilerini dumura uğratmış, bir tasfiyeciliği ortaya çıkarmıştır.

Demek ki, parti ile cephe ölçülerini karıştırmamız yüzünden hem partiyi bulanık hale getirdik, hem partileşmeyi zorladık ve hem de cepheleşmeyi kısır kıldık. Dolayısıyla kat be kat zarara uğradık. Yıllardır ölçüleri ayrıştırmaya ve bunu layıkıyla uygulamaya çalışıyoruz. Aslında Parti Önderliği, öncülük sorunlarını ve cephesel yaklaşım sorunlarını çözmek için muazzam bir çabanın nasıl sergilenmesi gerektiğini ortaya koymuştur. Bunu hem teorik ve hem de pratik olarak ortaya koymuştur.

Öncülük veya parti adı altında kitleye sakat bir tarzda yüklenilmiş ve bazılarının kaçırtılmasına neden olunmuştur. Hatta bazı kesimleri düşmanlaştırmaya kadar götüren yetmez devrimciliğin zararlarını, biz, çeşitli vesilelerle çağrıda bulunarak, doğru politikayı dayatarak ve bu temelde Parti Önderliği diye tabir edilen kuruma kitleyi bağlayarak sınırlandırmaya çalıştık. Sanıldığından daha fazla parti adına cephe politikasıyla oynama yaklaşımları vardır. Mahkum ettiğimiz bu tarz, eğer şehitlere ve Parti Önderliği'ne bağlılık olmazsa kitlemizi düşmana itmeye yeterlidir. Köy koruculuğunun böyle aşırı gelişmesinde, bu yanlış yaklaşımın etkileri küçümsenemez bir düzeydedir.

Bu yaklaşımların parti tarihi boyunca yarattığı tahribatları ortaya koyduk. Parti etkisini görmemek, cepheleştirme biçiminde değerlendirmemek, bu konuda kör-sorumsuz davranmak ve kitleyi güçlü bir örgütlülüğe çekmemek, çok kazanım elde etmemizi engellemiştir. Eğer kitle politikasını örgütsel anlamda doğru işletebilseydik, bize ilgi duyan kitleleri zamanında ve yerinde örgütlemesini bilseydik, şimdi muazzam bir gerilla ordusuna ve muazzam bir serhildana ulaşmış durumdaydık. Yaygın olarak yaşanan durum, örgütsel görevleri bir tarafa bırakmak, kitleyi çeşitli biçimlerde bastırmak, imkanları rahat yaşam için kullanmak olmuştur.

Büyük beklentilerimizin olduğu kimi militanlarımız kitleye giderken rahatlıklarını arıyorlar. Politik çalışma alanlarına gitmek isteyenlerin sıkıntıları, öncülük rolünü oynaması gerekenlerin gerillada içine girdikleri yetmezliklerden kaynaklanıyor. Gerillaya gitmek isteyenler kitle çalışmaları içinde fazla bir şey tutturamayan, kitle içinde çalışmayı bilmeyenlerdir. Ve gidiyorlar gerillada da bela oluyorlar. Yani hem gerilladan kitleye kayan, hem de kitleden gerillaya giden militanların büyük bir kısmı baş belası olan kesimdir. Köklü olarak düzeltmek gerekir. Kitle çalışması en incelik isteyen bir çalışmadır. Ne gerilladan kurtulmak için kitleye gidilmeli, ne de kitlede başarılı olmayanlar gerillaya gitmeli. Bu çarpıklığı gidermek gerekiyor. Cephe çalışmalarımızda çıkan bu olumsuzluğu mutlaka aşmamız gerekiyor. Halen kitlemizin muazzam bir cephesel örgütlenmesine ihtiyacı vardır. Birçok parti militanımızın bu örgütlenmeye gelmesi, hakkını vermesi gerekir.

Biz cepheyi, kitleyi örgütlemeden ne gerillayı, ne serhildanı geliştirebiliriz ve ne de sağlam bir devrimci çıkış yapabiliriz. Şu anda en önemli bir sorunumuz aslında muazzam etkilenmiş kitlenin örgütlenme sorunudur.

Gerek gizli, gerek açık ve gerekse milis tipi örgütlenme yok denilecek kadar azdır. Bir milisin örgütlenmesi, önemli rol oynayan bir milis ordusunun ortaya çıkması anlamına gelir. Milisler kendi başına işler becerebilirler. Biz milisi örgütlemeden faili meçhul cinayetleri, yani kontra faaliyetlerini, kelle alma örgütlerinin, özel ordunun katliamlarını durduramayız. Gerilla yalnız başına durduramaz, o açıdan çok önemli bir cephe çalışması olarak milis örgütlenmesini yapmayı bileceğiz.

> "Halkın özellikle örgütsel ve güvenlik ihtiyacı giderek artıyor; gerilla yetişmek içindir. Bunun olanakları açılmıştır. Dağlar, özellikle gerillanın mevzilendiği alanlar, her türlü cephe çalışmasına imkan veriyor. İstediğin kadar cephe örgütçüsünü eğit, istediğin kadar çalışanını eğit! Görevler çoktur ve yapacaksın!"

Yine serhildan görevleri var. Kitlenin gösterisini, direnmesini her koşul altında sürdürme görevleri var. Bu görevler de örgütsel ve yönetsel militanlar ister. Bunların bu talebini karşılamazsak, gerillayı çok önemli bir dayanaktan yoksun bırakmış oluruz. Böylece düşmanı da çok rahat bırakmış oluruz.

> "PKK'nin önderlik gerçeği olmadan Kürdistan'da bir taşı, bir yaprağı bile kıpırdatamazsınız. Ancak Kürdistan'ı kıpırdatan PKK önderlik tarzıdır."

Bir serhildan örgütlenmesi, bir milis örgütlenmesi nedir, nasıl yapılmalıdır? Somut olarak durumu nedir? Önümüzdeki dönemde bunun için yerine getirilmesi gereken görevler nelerdir? Oldukça tartışmış ve bazı sonuçlara götürmüşsünüzdür. Fakat sorun sadece tartışmak ve bilince çıkarmak değil, bunu pratik örgütlenmeye, hatta bir yönetime kavuşturma sorunudur. Her eyaletin bu konuda mutlak yerine getirmesi gereken görevleri vardır. Gerçekten kitlemizi iyi örgütleyemedik. Kitlemizi böyle bırakmanın da ne kadar imhalara yol açtığını acıyla görüyoruz. Özellikle parti militanlığı adı altında kitle politikamızla, cephe görevleriyle oynamak büyük suçlardandır. Kesin önlemek gerekir bunu.

Gerilla halka hizmet içindir

Yine gerilla-cephe arasındaki ilişkiyi de dikkatle değerlendiriyoruz. Nitekim en önemli bir sorun da; cephe-gerilla bağlantısıdır. Gerillayı cephenin silahlı kolu olarak da ele alabiliriz. Veya cephe nasıl partinin siyasi koluysa, gerilla da partinin askeri koludur. Şöyle de tanımlanabilir: Kitlenin en savaşan kesimi gerillaysa, diğer kalan kesimi de cephe çalışanıdır. Gerilla eğer kitlenin yüzde beşi bile değilse, yüzde biridir diyebiliriz. O zaman yüzde doksan dokuzu cephedir. Ama gerilla son derece cephe için gereklidir. Gerillanın varlığı, denetimi ve koruması olmadan sağlıklı bir cephe gelişemez. Özellikle Kürdistan somutunda bu böyledir. Gerillasız bir cephe tek ayaklı bir kişinin yürüyüşüne benzer; topaldır ve kolay düşürülür. Cephesiz gerilla da tek ayaklı birinin yürüyüşüne benzer; o da kolay düşürülür. İki ayaklı olmak, gerilla ve cephe, özellikle onun milisiyle savaşan tarzı yakalamak demektir.

Belli ki, gerillayı, halkın en savaşkan, silahlı savaşıma çekilen kesimi olarak değerlendiriyoruz. Ama halkın kendisinin de ne kadar büyük olduğu, her şey olduğu göz önüne getirilirse, cephe çalışması olmadan onun savaşan gerilla kolunun anlam ifade edemeyeceği, fazla yaşayamayacağı da o denli anlaşılır. O halde sırf gerillayı yaşatmak istiyorsak bile, cephe çalışmasına ne kadar ağırlık vermemiz gerektiği ortaya çıkar. Bu konuda biz ne yaptık? Daha çok "gerilla her şeydir, kitle hiçbir şeydir; yüklen kitleye, yalnız lojistik için, basit birtakım işler için kul-

lan, hatta sertlik uygula" vb. yapıldı. Bu yaklaşımla ne kadar zarar verildiğini bir de bu yönüyle biliyoruz. Yani gerillanın mutlak kitleye dayanacağı, kitle olmadan gerillanın olamayacağını anlamak gerektiği açıktır. Gerillayı kitleyi yıldıran, onu zora sokan bir güç yerine, kitleyi koruyan, güven ve umut veren bir güç olarak görmek gerekir. Böyle sağlıklı bir yaklaşıma ulaşmamak bizi aslında hem gerillanın bu kadar sakıncalı gelişmesiyle, hem cephenin genişlememesi sonucu ortaya çıkan ağır durumlarla, işkence ve katliamlarla karşı karşıya bıraktı.

Gerillanın bu konuda kitleye doğru yaklaşması gerekir. Özellikle onun örgütlenmesine, onun korunmasına, milisi daha yakın bir denetim altında geliştirmesine ilişkin vazgeçilmez görevleri vardır. Yani eğiteceksin, örgütleyeceksin, çekip-çevireceksin! Böyle bir ilişkiyi asla gözardı etmemek ve karşılıklı hakkını vermek, gelişmek açısından kaçınılmazdır. Yöntemleri alanlara göre, gelişmelere göre belirlemek, bu ustalığı göstermek bir parti militanının, bir gerilla komutanının veya bir cephe çalışanının iyi gözeteceği hususlardandır. Belli ki gerillaya yaklaşımda işlenen hatalar, yerine getirilmeyen görevler var. Yine gerillanın silahlı savaşım gücünü, prestijini kötüye kullanma durumu söz konusu. Halkın gerillaya duyduğu saygı üzerine ucuz oturma, halkı çok kötü kullanma var. Bunların mutlaka terk edilmesi gerekir.

Gerilla halk içinde, tamamıyla halka hizmet içindir. Halkın özellikle örgütsel ve güvenlik ihtiyacı giderek daha da artıyor; gerilla yetişmek içindir. Bunun olanakları da açılmıştır. Dağlar, özellikle gerillanın mevzilendiği alanlar, her türlü cephe çalışmasına imkan veriyor. İstediğin kadar cephe örgütçüsünü eğit, istediğin kadar çalışanını eğit! Görevler çoktur ve yapacaksın! Bu bir gerilla görevidir. Alan eskiden bu kadar açık değildi şimdi açılmış; olanaklar bu kadar fazla değildi şimdi gelişmiş. Öyleyse kullanacaksın! Yalnız PKK'den beklemek, "PKK şehirlere adam yollasın" demek olmaz. Böyle olmuyor. Eskiden bunu belli ölçülerde yaptık, ama şimdi ağırlıklı olarak gerilla denetimi altındaki alanlarda kendi eyalet ve bölge çapında cephe çalışmalarına sağlam ölçülerle veya öngörülen tarzda el atılmalıdır. Biz buna taktik tarz da dedik ve biraz işlettik. Doğru yaklaşım tarzı, legal ve illegal kitle çalışma tarzı, esnek ve denetimli tarz, parti-cephe ölçülerini göz önüne getiren tarz her kesime çok karmaşık-zengin yaklaşma tarzı, iğne ucu kadar bir olanaktan tutalım çok geniş olanaklara kadar hepsini değerlendirme tarzı, yurt içi ve dışını doğru kullanma tarzı, bütün nüfus kesimlerini yaş, cinsiyet, milliyet, mezhep, kültür seviyesi itibariyle değerlendirme tarzı, çok çeşitli güçleri-örgütleri çalıştırmayı bilme tarzı vb. üzerinde oldukça ciddi durulması gereken bir yönelimdir. Artık kendi alanında, yetki sahasında imkan dahilindeyse ne varsa onu yapmak, bu ustalığı sergilemek, bir de bu tarzda gerillaya yaklaşmak, özellikle gerilla komutanının veya bölge yöneticisinin büyük öneme haiz olan görevleridir. Bu, ertelenemez, vazgeçilemez bir görevdir. Kaldı ki, cephe çalışmasının da gerillayı beslediği açıktır. Bir yerde cephe çalışması, gerillanın alt yapı çalışmasıdır. Gerillaya lojistik yetiştirir, savaşçı gönderir. Gösteri yaparak gerillanın yükünü muazzam ölçüde paylaşır.

Gerilla-cephe ilişkisine bu tarzda yaklaşım göstermek, bundan da öteye pratikte ertelenemez bazı görevlere çözüm gücü olmak şarttır. Bu hususları daha yakından tartıştığınız ve bazı yoğunlaşmalara ulaştığınız görülüyor. Bu konuda deneyimler yaşamışsınız.

Önderlik büyük yaklaşım ustalığıdır

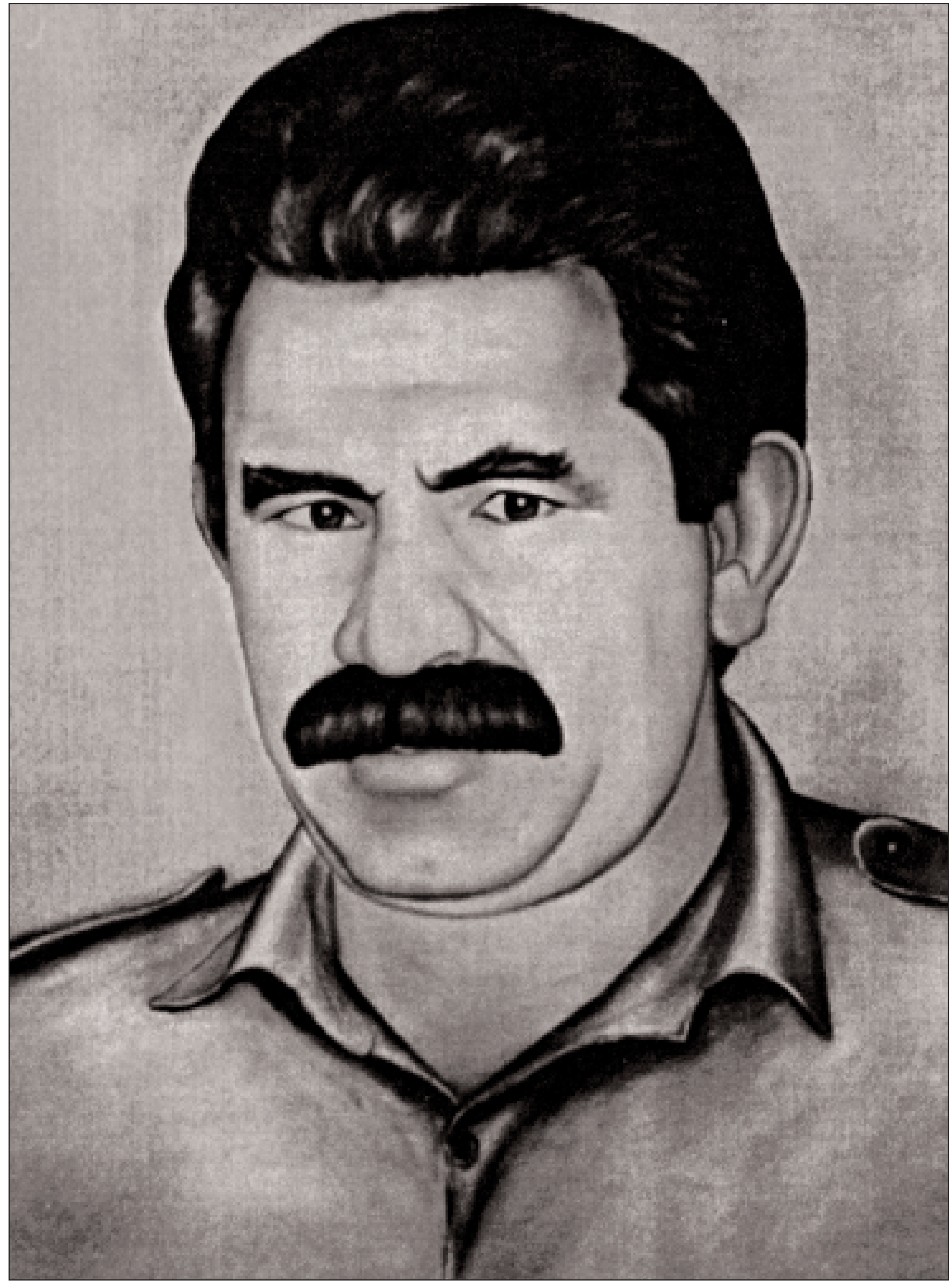
Önderlik gerçeği, hemen her konuda olduğu gibi, bu konuda da nelerin nasıl yapılması gerektiğini ortaya koymuştur. Parti Önderliği aynı zamanda cephe önderliğidir, kitleye yaklaşım ustalığıdır, taşlaşmış insanları ayağa kaldırma önderliğidir, gerçek bir Kürdistan oluşum tarzının mimarlığıdır, ideolojik katılık kadar büyük politik esnekliktir, sosyalist niteliği kadar büyük demokratik niteliklidir, eylemsellik kadar örgütseldir. En önemlisi de siyasi diplomatik çalışmayı sağlam temellere dayandırmasıdır. Bütün bu yönleriyle önderlik gerçeğinde başından günümüze kadar sağlam bir işleyiş, yürütüş tarzı vardır. Yine insanlara her şeyden önce büyük yaklaşım ustalığıdır. Yüksek ilgidir, yeterli ve yoğun çabadır. Büyük ve etkilemeetkilenme gücüdür.

Bütün bu yönleriyle önderlik gerçeğini cephe taktiğine uyguladığınızda, parti militanlığınızı bu biçimiyle kavrayarak özümseyip uyguladığınızda, göreceksiniz ki, böyle çok başarılı bir cephe çalışması işten bile değildir. PKK önderlik tarzının cephe çalışmalarına uygulanması, muazzam bir gelişmedir, güç kazanmaktır. Siz önderlik gerçeği ile çok oynadınız aslında. Önderlik gerçeğiyle bağdaşmayan birçok uygulamayı çok haksız-yersiz ve tehlikeli bir biçimde kitleye dayattınız.

> "Biz milisi örgütlemeden faili meçhul cinayetleri, yani kontra faaliyetlerini, kelle alma örgütlerinin, özel ordunun katliamlarını durduramayız. Gerilla yalnız başına durduramaz, o açıdan çok önemli bir cephe çalışması olarak milis örgütlenmesini yapmayı bileceğiz."

Kesinlikle bu tutumdan kaçınmanız gerekir. PKK'nin önderlik gerçeği olmadan Kürdistan'da bir taşı bile, bir yaprağı bile kıpırdatamazsınız. Ancak Kürdistan'ı kıpırdatan PKK önderlik tarzıdır. Bu kanıtlanmıştır. Kitlemize uygundur. Kitlemizi derinden etkileme, kitlemize cesaret verme, kitlemizi fedakarlığa çekme temelinde bu önderlik gerçeği kendisini kabul ettirmiştir. Dolayısıyla bu bireysel üslupları bırakın! Hep kaybettiren, çok kötü kullanılan tarzdır. Bu suçtur. Sekterlik ve kabalıktan çok kaybettiniz. Gözü kör, tasarrufçu, bastırmacı yaklaşımla kitleye de çok kaybettirdiniz. Partiye çok kaybettirdiniz, gerillaya da çok kaybettirdiniz. Köylü kurnazlığını, aydın ukalalığını her türlü demagog yöntemi, kabalığı, ilkelliği dayattınız ve çok şey kaybettiniz. Bütün bunlar cephe çalışmalarında bir suç yaklaşımıdır ve aşılması lazım.

Bunun ne kadar büyük hassasiyet isteyen bir yaklaşım olduğunu, önderlik ve kitle ilişkisinde görürsünüz. Militanlık adına bütünüyle ihanet etseniz bile, kitlenin kendi başına önderliğe bağlı kalacağını gördünüz. Nitekim birçok alanda en değme hainden bile daha zararlı tasarrufta bulunanların varlığına rağmen, kitle kendi başına ayakta kalmış ve önderliğe bağlılığını göstermiştir. Örneğin ben bir tarafta tek kalsam ve bir de bütün partililer başka bir tarafta kalsa veya hepsini bir provokatör çekip götürse bile kitleler önderliğe bağlı kalır. Bu neyi gösterir? Parti önderlik tarzının müthiş bir kitle önderlik tarzı olduğu, kitleye cephesel tarzda yaklaşımın ustası olduğu gerçeğini ortaya çıkarır. Parti kitleye hizmet için vardır. Parti Önderliği bu anlamda bir önderlik gerçeğini ortaya çıkarır.

Partiye dayanarak, bürokrasicilik yaparak, diktatörlük yaparak, bastırmacılığın, hilenin, kurnazlığın her biçimini kullanarak kitleye önderlik edilemeyeceğini gösterdik. Bu tarzda parti aygıtını kullananların başarılı olamayacağını kanıtladık. Bu yanlış parti anlayışına karşı parti önderlik gerçeğinin de tedbirinin alındığını gösterdik. Akıllı olmak gerekir. Parti aygıtının yetkisini elinize geçirdiniz diye ve hatta gerillada biraz etki-yetki sahibi oldunuz diye, komutan veya önder oldunuz diye kitleyle oynayacağınızı, önderliği boşa çıkaracağınızı sanıyorsanız, aldanıyorsunuz. Kitleler her şeye rağmen bize bağlı. Partinin ana gövdesi de bize bağlı. Dolayısıyla bürokratlaşma, mevkicilik ve kariyerizm tehlikesini, bunun her türlü sınıf dışı etkilerini boşa çıkarmak, gözetleyen ve tedbir geliştiren bir önderlik tarzıdır.

Kitlelerin bağlılığı boşa değildir. Derin bir psikolojik, siyasi, örgütsel, pratik temeli vardır. Yine en çok kendine güvenen, "partiyi şöyle anlıyorum, şu kitleyi şöyle götürüyorum" diyenlerin de tek kalmaları bir gerçeği göstermiştir: Alınan tedbir güçlüdür. Bu tedbirle her bireyci, her tasarrufçu, vereceği zararı kendisiyle sınırlandırılabilir bir denetim altındadır. Bu PKK oluşum tarzıyla, önderlik gerçeğinin gelişim tarzıyla, cephesel gelişim tarzıyla ilgilidir. Bu açıdan bazı sakat anlayışlardan artık köklü uzaklaşmak gerekir. Ailecilik, kabilecilik, derinleşmiş bireycilik aşılmadan sağlam bir cephe, parti çalışanı olamazsınız. Yine önderlik olgusunu da kavrayamazsınız.

Bunları artık bileceksiniz, PKK'nin önderlik gerçeğini parti-cephe olgularında iyi bilmeyenlerin, kitle önderlik gerçeğini doğru kavrayamayanların bireycilikleri kendilerini perişan eder. Gücünü partiden al, kitleden al, ondan sonra da bunu keyfin için kullan! Bunun ne kadar tehlikeli olduğu ve nerede olursa olsun yenilmekle karşı karşıya kalacağı açıktır. Bu tutumun düşman karşısında da, parti içinde de yenileceği açıktır. Dolayısıyla çok zarar veren yetmez, yanılgılı, bireyci, keyfiyetçi yaklaşımlar artık terk edilmelidir. Doğru bir parti-cephe çalışmasını iç içe sağlayabilen militan kadar, onun gerilla tarzına ulaşabilmek, bunların önderlik tarzıyla bağlantısını bilmek gerekiyor. Önderlik tarzının dışında bir tarzın ne tarihte, ne günümüzde fazla imkan dahilinde olmadığı, kendini ispatlayan en büyük tarzın bu olduğu açıktır. Nitekim PKK önderliği bu tarzda Kürdistan'da ilk defa birliği sağlamıştır. Her sınıfı, tabakayı, kesimi birleştirmiştir. Radikal devrimci birlik biçiminde bunun gücünü ortaya çıkarmıştır. Asgari düzeyde de olsa bütün Kürdistan parçalarını birleştirmiştir.

Önderlik gerçeğimiz böyleyse o zaman sen kavrayıp onu uygulayacaksın. Bireyciliğe, kendini dışa vuran tasfiyeciliğe, provokasyonlara kaptırmaya gerek yok. Bu tür olayların ne kadar denendiği ve ne kadar acıyla sonuçlandığı ortadayken bu konularda temel gerçeklere bağlı yaşamayı bilmek, denilebilir ki, başarılı bir pratiğin sahibi olmanız, bu harcadığınız bütün çabalara layık olmanız, emeklerinin boşa gitmemesini kendilerine şiar edinenler açısından her şeyden önce gelir. Doğru kitle politikasına, cephe politikasına ulaşmak, doğru önderlik politikasına, buna bağlı olmaya ve yeterli olmaya ulaşmak demektir. Ve bunlar olmadan da Kürdistan'da hiçbir şeyin gelişim gösteremeyeceğini bilmek demektir. Israrla bireyciliği dayatmak ısrarla bencilliği dayatmak ve bunun dağıtıcı, za-rar verici sonuçlarına cesaret etmek, bu, o kişinin kendisini mahvetmesi demektir.

Biz bu temelde yapımızın bir kez daha parti-cephe-önderlik gerçeğinin iç içeliğinin derinden kavranmasının ve mutlaka üzerine düşeni eksiksiz olmasa da en azından asgari düzeyde ölçülere bağlı olarak geliştirmesinin, bunun disiplin gücünü, yaklaşım gücünü, üslup gücünü göstermesinin, yeterli çabayı hemen her koşulda somut olarak sergilemesinin önemini bir kez daha vurguluyoruz. Yerine getirilmesi gereken çok önemli görevler var. Bunu başarmanız gerektiğini söylüyoruz. Cephe söz konusu olduğunda, en az gerilla kadar önemli görevlerin var olduğunu söylüyoruz. Bunun için her şeyin ortaya konulup başarılmasının gözardı edilemeyeceğini belirtiyoruz. Nitekim önderliğin çalışması da bir anlamda cephe çalışmasıdır. Bu kadar temsil ettiği bir kitle olmazsa kaç gün gerilla ayakta durabilir? Kitleyi bu kadar toparlayıp birleştirmezse PKK kaç gün ayakta kalabilir? Dolayısıyla önderlik tarzı, bir kitle çalışması, bir kitle militanlığıdır. Gereklerini bütünüyle görmeli, yerine getirmeli ve mutlaka başarmalısınız.

> " Önderlik tarzının dışında bir tarzın ne tarihte, ne günümüzde fazla imkan dahilinde olmadığı, kendini ispatlayan en büyük tarzın bu olduğu açıktır. Nitekim PKK önderliği bu tarzda Kürdistan'da ilk defa birliği sağlamıştır. Her sınıfı, tabakayı, kesimi birleştirmiştir. Radikal devrimci birlik biçiminde bunun gücünü ortaya çıkarmıştır. Asgari düzeyde de olsa bütün Kürdistan parçalarını birleştirmiştir."

29 Ocak 1994

SAVAŞ GERÇEKLERİ VE TAKTİKLERİ ÜZERİNE

Baştarafı 1. sayfada

inerek bireyin savaştaki konumu, özellikleri, duyguları birlikte ele alınıp değerlendirilecektir.

Böyle bir yazıyı hazırlarken geride bıraktığımız yirmi yıllık mücadele en büyük kaynağımızdır. Elbette ki halkların devrim deneyimlerinden yararlanmamız söz konusu olacak ama bu, çok sınırlı ve ilke düzeyinde olacaktır. Savaş pratiğimiz özgündür ve güncel ihtiyaçlara cevap verebilecek niteliktedir. Çok sayıda yoldaşın düşüncelerinden de yararlanılarak geliştireceğimiz bu araştırmanın, savaşan güçlerimiz için önemli perspektifler sunacağı inancındayız. Ve tabii ki doğru savaş teorisinin pratiğe uyarlanarak gerekli sonuçlara ulaşmasının komutanın girişkenliğine, yeteneğine bağlı olduğunu da unutmuyoruz.

Savaşın yeri, zamanı, mekanı ve niteliği ne olursa olsun özü ve hedefi aynıdır. Savaşın özü yıkımdır, hedefi tamamen egemenliktir. Savaş, bir gücün, hasmını tasfiye etmesinin aracıdır. Bu araç sanattır. Savaş, karşı tarafı alt etme oyunudur. Biraz bedel karşılığında daha büyük değerler kazanma uğraşısıdır.

Derinlemesine ele aldığımızda, dünyanın herhangi bir yerinde, bölgesinde, bugün veya yirmi yıl öncesinde haklı veya haksız taleplerle, ilerici veya gerici niteliklerle ortaya çıkan savaşların özü budur. Tarihin hiçbir döneminde kansız, yıkımsız savaş görülmemiştir. Karşı tarafı tasfiye etmeyi hedeflemeyen savaşlar da görülmemiştir. Egemenlik peşinde koşmayan bir gücün savaştığı da görülmemiştir. Bedeli göze almayan bir güç savaşamamıştır.

Gerçekten de savaşı tanımlamak, özünü kavramak, özüne uygun bir tarzda hareket etmek son derece önemlidir. Tanımlama hususunda yanılgılı yaklaşımlar felakete götürür. Nitekim savaş şiddetin dorukta uygulandığı bir uğraştır. Savaş zorluklarla örülüdür. Bir anlamda kuramdır. Çok şeyi alıp götürür de. Dolayısıyla oldukça risklidir; yani hayalci, yüzeysel ve ucuzca yaklaşamayız. Ciddi olan bu olayı, ciddi yorumlamak gerekir.

Savaşın özü, kısaca yukarıda belirlediğimiz gibidir. Öz ve hedef değişmez, ama yöntem ve araçlar değişir. Barutun icat edildiği dönemdeki savaş yöntemleriyle, gazların silah olarak kullanıldığı günümüzdeki savaş yöntemleri değişiktir. Yani teknik, savaş yöntemlerini başkalaşıma uğratmıştır. Her halkın üzerinde bulunduğu arazi yapısı, o ülkedeki iklim koşulları, halkın bilinçlenme durumu, gelenek ve görenekleri doğal olarak onun savaş yöntemlerine yansır. Halkın ruhi şekillenmesi, kişilik özellikleri onun savaş yöntemleri üzerinde etkide bulunur. Çete savaşı örgütleyerek, savaş yürüten halklar vardır. Sürü gibi düşmanın üzerine yürüyerek savaşan halklar vardır. Mevziye takılan halklar vardır. Savaşı uzun süreli kılan halklar vardır. Yıldırım savaşıyla sonuç almak isteyen halklar vardır. Daha birçok yöntem sıralanabilir. Fakat bu yöntemlerden hiçbirisi savaşın özünü ve hedefini değiştirmiyor.

"Savaşın özü yıkımdır, hedefi tamamen egemenliktir. Savaş, bir gücün, hasmını tasfiye etmesinin aracıdır. Bu araç sanattır. Savaş, karşı tarafı alt etme oyunudur. Biraz bedel karşılığında daha büyük değerler kazanma uğraşısıdır."

Savaşın potansiyeli, insandır. Bedeli kandır. Amacı insanın üstünlük sağlamasıdır. Savaşın yasaları vardır. Yasaları uygulamamak çılgınlıktır. Çılgınlıkla savaş kazanılamaz. Kinin, öfkenin savaşta oynayacağı roller olmakla birlikte, savaş, kini ve öfkeyi kusmanın aracı değil, politik çıkarları garantiye almanın aracıdır. Politikanın değişik araçlarla yürütülmesidir.

Savaş, tamamen iki temel taktikten oluşur. Bunlardan biri savunma, diğeri saldırıdır. Savunma ve saldırının bütünlüğü savaştır. Denge ise bu taktiklerden birinden diğerine geçiş sürecidir. Sadece insanlar arasındaki savaşta değil, hayvanların da gerek birbirleriyle ve gerekse insanlara karşı savaşımında, bu iki temel taktik uygulanmak-tadır. Demek ki savaş denildiğinde nerede, nasıl ve kimler arasında gelişirse gelişsin ilk akla gelecek hususlar, savunma ve saldırı taktikleridir. Bu her iki taktikten sadece birisiyle kazanılan savaş görülmemiştir. Yani ne sonsuz savunmalarla ne de sonu olmayan saldırılarla savaşlar kazanılmıştır. Bu taktiklerden birisiyle gelişen savaş tek ayaklıdır, topaldır, ilerlemesi mümkün değildir. Öyleyse, bu her iki taktiği tek tek ele alıp değerlendirmek önemlidir. Değerlendirmeye girerken genel bazı yaklaşımlarla yetinmeyip, çarpıcı örnekler vererek, hatta hayvanları da örnek vererek sorunu açmaya, anlamaya çalışacağız.

Birinci Bölüm

SAVUNMA VE SALDIRI

Savaşın temel iki taktiği vardır: Biri savunma, diğeri saldırır. Bu nedenle **"Savaş Gerçekleri ve Taktikleri Üzerine"** adlı değerlendirmeyi kaleme alırken, konunun daha da iyi anlaşılması açısından ilk önce savunma ve saldırı olgularının incelenmesi zorunludur. Savunma nedir, saldırı nedir? Savunma ve saldırının birbirleriyle ilişkileri, oluşum koşulları, birinden diğerine geçiş vb. hususları açımlayarak incelemeye çalışacağız.

Savunma, saldırıya hazırlıktır

Savaşmak zorunda olan bir güç düşmanı karşısında hazırlıklı değilse, ilkin savunmaya geçmek ve savunma içerisinde hazırlığını yapmak zorundadır. Tabii ki bir daha düşmanla boy ölçüşmek ve dengeleri sağlamak amacıyla hazırlık yapılır. Bunun amacı nedir? Karşıdaki düşman örgütlüdür, donanımlıdır. Elindeki tüm imkanları sana karşı kullanabilecek düzeyde hazırlıklıdır, planlıdır, inisiyatiflidir. Arazi senin aleyhine, iklim senin aleyhine, hatta halkın içinde bulunduğu psikolojik durum da senin aleyhine ise bütün bunlar savunma içinde aşılması gereken sorunlardır. Bir de güçler savaşabilecek morale, niteliğe, örgütlülüğe ve tekniğe ulaştırılmamışsa, bu, savunma taktiğinin uygulanmasını zorunlu kılar.

Geçmişte, karşımızdaki düşman son derece güçlü olmasına karşılık, bizim ayakta bile durabilecek gücümüz yoktu. O her şeye sahipti, biz ise hiçbir şeye sahip değildik. Onun her türlü olanağı, bizim olanaksızlığımız vardı. Bu büyük bir dengesizlikti. Fil ile karıncanın karşı karşıya gelmesine benzemekteydi. O fil kadar büyüktü, biz karınca kadar küçüktük. Bu koşullarda karınca kendisini filin yüzüne gözüne vurabilir, ona hodri meydan diyebilir, kendisini hedef durumuna getirebilir, hatta filin üzerine üzerine yürüyebilir miydi? Bunlardan hiçbirisini yapamazdı. Bunları yapması durumunda savaş mantığına ters düşerdi. Bu da onun sonu olurdu. Karınca ezilip yok olur, dolayısıyla savaş başlar başlamaz yenilgiyle sonuçlanırdı.

Savaşın nedeni, karıncanın kendisini yaşatma istemidir. Herhalde karınca, "o fildir, o büyüktür" deyip yaşama isteminden vazgeçemezdi. Böyle bir istem de savaşa girişmeden, savaşı kaybetmesi anlamına gelirdi. Ve dolayısıyla bu da bir çeşit imhaydı.

Öyleyse öncelikle imha olmamanın, file karşı savaşma gücünü toparlamanın taktiğini geliştirmeliydi. Kendisini yaşatmanın, büyütmenin taktiğini geliştirmeliydi. İşte savaş literatüründe buna "Savunma taktiği" denilir. Halkımızın yirmi yıllık savaşında uygulanan taktik budur. Kürdistan halkı, bugün düşmanlarıyla boy ölçüşebilecek bir düzeye gelmişse, tamamen bu taktik sayesinde olmuştur. Yani bu taktikle imha sürecinden çıkılmış, bu taktikle düşmana saldırma aşamasına gelinmiştir.

"Savaşın potansiyeli, insandır. Bedeli kandır. Amacı insanın üstünlük sağlamasıdır. Savaşın yasaları vardır. Yasaları uygulamamak çılgınlıktır. Çılgınlıkla savaş kazanılamaz. Savaş, kini ve öfkeyi kusmanın aracı değil, politik çıkarları garantiye almanın aracıdır."

Birileri çıkıp, bu halk neden geçmişte zafer kazanamadı diyebilir mi? Ortaya çıkarılan gelişmeleri küçümseyebilir mi? Elbette hayır. Çünkü halkın geçmişte bir söz söyleme gücü de, cesareti de, bilinci de yoktu. Öncelikle söylenmesi gereken sözlerin ve ayağa kalkışın bilinci, gücü, cesareti yaratıldı. Buna ideoloji diyoruz. İdeolojinin pratiğe uygulanması için politikalar üretildi. Politikayı pratiğe geçiren örgütler yaratıldı, donatıldı. Ve öncelikle, oldukça pasif olan savunma adım adım etkin savunmaya dönüştürüldü. Son derece dahiyane olan bu yaklaşım günümüze kadar kaydettiğimiz başarının da anası olmuştur.

Sadece bir halkın veya sınıfın savaşımında değil, insan günlük normal yaşamında bile savunma taktiğini uygular. Dinlenmeyen bir insan, iş yapma gücünü toparlayamaz. Yoğunlaşmayan bir insan, hiçbir sorunu sağlıklı çözemez. Gece uyumayan bir insan, gündüz çalışma yürütemez. Yine bir başka örnek vermek gerekirse; insanın iç organlarının savunması kaburgalarıdır. İnsanı ayakta tutan iskelettir. İskeletin korunma zırhı ettir. Eti deri korur. Deriyi elbise korur. Bir bütün olarak insanı, birbirini destekleyen bunun örgüt gücü korur.

Hayvanlarda da savunma taktiği benzer tarzda gelişkindir. Balığın savunması çok üreme yapmasıdır. Kurdun savunması sadece soğuğa dayanıklı olan postu ve parçalayıcı dişi değil, bir de koşmasıdır. Ayının, aslanın, kaplanın savunması sadece güçleri değil, bir de hareket tarzlarıdır. Kuşlar uçarak kendilerini savunurlar. Fareler ise deliklere gizlenerek. Kısacası hangi hayvan türünü ele alırsak alalım, çok yönlü savunma taktiklerinin olduğunu, birbirlerine karşı, doğaya ve insana karşı kendilerini bu şekilde koruduklarını görürüz. Hangi hayvana bakarsak bakalım hepsi kendilerini savunurken çok yönlü taktiklere başvururlar. Ve çok yönlü amaçları vardır. Amaçlarından birisi kendilerini korumakken, diğeri ve en önemlisi olarak da, güç toplayıp düşmanlarına yönelmeyi hedeflemeleridir. Kendilerini yaşatmanın savaşımını böyle geliştirirler. Herhalde kedi, "bana dokunmayan fare bin yaşasın" demez. Kedinin yaşaması için fare gerekir. Kurt da koyuna öyle yaklaşır. Yazın yılan farenin etiyle beslenir, barınaklarından yararlanır. Kışın ise aynı biçimde fare yılana yönelir. Kirpi kendisini toparlayarak, dikenlerini savunma aracı olarak kullanıp kendisini korur. Yılan da kendisini toparlayarak, kafasını sürekli gelebilecek saldırılara karşılık vermek amacıyla ayarlar. Fare yıl boyu toprak kazar ve oluşturduğu deliklere sığınarak yaşamaya çalışır. Karıncalar

da, arılar da öyledir. Çekirgeler zıplayarak, bir-iki mevsim ancak yaşayabiliyorlar. Fakat, soylarını sürdürmek için toprağa sayısız yumurta bırakırlar. Baharla birlikte çekirge sürüleri de doğaya çıkarlar. Sadece insanlardan değil, iklim koşullarından dolayı da kıtaları değiştiren, alanları değiştiren hayvanlar vardır. Nerede yaşama koşulları varsa oraya göçerler. Normal koşullarda birbirlerine düşman olan kuşların bile, bir süre düşmanlıklarını bir tarafa bırakıp birbirlerine destek oldukları görülmüştür. Şimdi, bunlar tümüyle hayvanların güdüleriyle geliştirdikleri savunma taktikleridir ve yaşam savaşımının gerekleridir. "Hayvanlardan mı akıl alacağız" dememek gerekir. Bunlar, hayvanların değil, yaşamın acımasız koşullarının ortaya çıkardığı taktiklerdir. Bunlar, yaşamanın yasalarıdır.

Bu konuda, insanlık tarihine de bir göz atmak gerekiyor: Halkların yer değiştirmeleri, göç etmeleri savunmanın bir biçimidir. Kentlerin ve hatta ülkelerin etrafında yapılan setler, kaleler savunma amaçlıdır. Dağlara sığınarak kendisini savunmaya alan halklar vardır. Ormanlara yayılan halklar vardır. Yeraltına çekilen ve bu biçimde kendisini koruyan halklar, güçler vardır. Geçmişte bir savaşçının, savaşırken kullandığı savunma aracı kalkandı. Kalkanı olmayan, bir sopa kullanırdı. Kalkan, savuna zırhıdır. Daha sonra zırhlı araçların geliştirildiği ve savaşta yaygınca kullanıldığı bilinir. Mevziler, siperler, üsler, geri ve ileri hatlar savunma amaçlıdır. Aşiretler kendilerini korumak için silahlı çeteler oluşturmuşlardır. Halkların savunma örgütü de ordular olmuştur. Örneklendirmeleri daha da geliştirmek mümkündür.

Bu noktada, acaba gerek hayvanlarda olsun, gerekse insanlarda olsun savunması olmayan canlılar hiç mi yoktur diye aklımıza bir soru gelebilir. Savunmanın hayatiyetini daha iyi anlamamız için bu soruya aydınlatıcı bir cevap vermekte yarar vardır. Yine hayvanlardan başlayalım: Farenin delikleri olmasa kedi onu affeder mi, kedi kaçıp ağaca çıkmasa köpekten kurtulur mu, çobansız sürü kendisini kurdun saldırılarına karşı hiç koruyabilir mi? Savunmasız bir sürünün telef edilmesine sadece bir kurt yeterlidir. Balıklar fazla üretim yapmasalardı sadece birbirlerini yer bitirirlerdi. Ödlek tavşan fazla üreme yapmasaydı, en ufak bir tehlike hissettiğinde son hızıyla kaçmasaydı ve saatlerce yol almasaydı yaşayamazdı. Kışa girerken ülkemizdeki birçok kuş türü iklimin daha ılık olduğu alanlara göçüp gitmeseydi, bunlar yaşayabilirler miydi? Acaba kurdun, ayının ve benzerlerinin postu kalın, vücutları yağlı olmasaydı soğuğa, sıcağa, yağmura, kara dayanabilirler miydi?

Yine elbisesiz bir insan yaşar mı? Örgütsüz bir sınıf bir hiç değil mi? Kaç tane ordusuz halk varlığını uzun süre sürdürebildi? Halkımızın tarihine bakalım, sığınak olarak kullandığı dağları olmasa, bugün onun varlığından söz edebilir miydik?

Tarih, birçok halkın bir zamanlar var olduğunu yazıyor. Oysa bugün yokturlar. Yeterli bir savunmaya sahip olmadıkları için yok olup gittiler, savaşı kaybettiler. Hayvanlar da böyledir. Soyları tükenen birçok hayvan vardır. Bugün bile, soyları tükenmekle karşı karşıya olan bazı hayvanlar vardır. İnsanların müdahalesiyle bazı hayvanlar yaşatılıyor ve böylece bazı soylar devam ettiriliyor. Demek ki bu canlıların savunmaları zayıftır. Zayıf konumda oldukları için, yaşama şansını elde edemiyorlar. İşte bu nedenle savaş, bir anlamda yaşamaya hakkı olanla olmayanı ayrıştırma sanatıdır. Belki bazı insanlar, başka insanların gölgesinde hak etmedikleri halde yaşayabilirler. Belki bazı hayvanlar da karşıtlarının zayıflıklarından yararlanarak yaşayabilirler. Fakat bu yaşam tarzı, pek sağlıklı değildir. Ham iplikle yaşamak, buna derler. Bu yaşamın garantisi yoktur. İplik bugün veya yarın, ama er geç kopar.

Şimdilik savunmaya ilişkin bu belirlemeler yapmakla yetiniyoruz. Kuşkusuz konular işlendikçe sorunu daha da ayrıntılı ele alacağız. Öyleyse şimdi de savaşın saldırı taktiğinin ne anlama geldiğini değerlendirebiliriz.

Saldırı, parça koparmaktır

Teorinin pratiğe, hazırlıkların eyleme geçirilmesine saldırı diyebiliriz. Düşmana yumruk sallayarak vurmaktır. Onu darbelemek veya imha etmek amacıyla güçlerin harekete geçirilmesidir. Saldırıyı bu kısa cümlelerle tanımladıktan sonra, saldırı ve savunma arasındaki ilişkileri ve yine her birisinin biçimlerine, birinden diğerine geçiş yöntemlerini ele almadan önce, saldırı taktiğini de biraz ayrıntılandırmaya çalışalım.

"Balığın savunması çok üreme yapmasıdır. Kurdun savunması sadece soğuğa dayanıklı olan postu ve parçalayıcı dişi değil, bir de koşmasıdır. Ayının, aslanın, kaplanın savunması sadece güçleri değil, bir de hareket tarzlarıdır. Kuşlar uçarak kendilerini savunurlar. Fareler ise deliklere gizlenerek."

Bir insanın bir noktaya, hedefe doğru hareket etmesi, yol alması, bu doğrultuda iş yapması saldırıdır. Normal bir insanın yaşamını sürdürmesi için, günlük olarak tüm bunları yapması zorunludur. Söz konusu insan bir askerse, çeşitli yöntem ve taktikler geliştirerek, silahını iyi kullanarak, eylem yaparak düşmana iyi vurması saldırıdır ve bu askeri olarak yaşamanın gereğidir.

Konunun daha iyi anlaşılması için, yine hayvanların taktiklerine bakmak gerekir. Ayının saldırı aracı büyük pençeleridir ve bunlarla hedefini parçalıyor. Kurdun saldırı aracı büyük ağzı ve keskin dişleridir. Hedefine sızma taktiklerini uygulayarak yanaşır, hedefe eriştiğinde ise son derece hırçın ve saldırganca yönelir. Hedefin bir tanesini bile affetmez. Bu da kurdun vuruş tarzıdır, hedefine saldırı usulüdür. Belki kendisine sadece bir hayvan lazım olmasına rağmen saldırıda birden fazla hedef seçebilir. Çünkü o, sızmayı gerçekleştirdikten sonra, ihtiyacını değil kendi tarzını esas alır. Şahinin de saldırı usulü vardır. Onun tarzında da oldukça önemli yanlar vardır. Gezer, süzer, keşfeder, avını bulur, planını yapar, kendisini ayarlar; gagasıyla mı, pençesiyle mi yakalayacağını tespit eder ve saldırı anını bekler. Bu an geldiğinde şimşek gibi avının üzerine dalar, alıp havalanır. Daha havadayken her ihtimale karşı tedbirini alır ve saldırıya öyle geçer. Kedi, saatlerce farenin deliği önünde siner, bekler. Gizli bekler, uyanık bekler. Nefesini keser, her an farenin ortaya çıkabileceğini düşünerek tetikte bekler. Ve ani saldırıyla bir saniyede iş olup bitmiştir. Kedi farenin belini kırmış, bir süre onunla oynadıktan sonra onu yemeye başlamıştır. Bu oyun da, saldırıda elde edilen zaferin tadını çıkarmaktadır.

Saldırı taktiklerine ilişkin bazı ipuçları verdiği için hayvanlardan örnekler vermeye devam ediyoruz. Kirpi yılanı vurur, yılan da kirpiyi vurur, bunlar ilk bakışta inanılmaz gibi geliyor. Kirpi nasıl yılanı vurur, yılan nasıl kirpiyi vurur diye. Bunlar birbirini arkadan vuruyorlar. Kirpiyi farketmeyen yılan, sürünürken kuyruğunu kirpinin ağzında buluyor. Kirpi onu kuyruğundan yakalamış ve kendisini top gibi etmiştir. Yılan ise kurtulmak için sağa sola çırpınıyor, kendisini oraya buraya vuruyor. Çırpındıkça, vurdukça hem güç kaybediyor, hem de kirpinin dikenlerine batıyor. O şekilde can veriyor. Yılanın can verdiğini farkeden kirpi, bu kez de avını yemeye başlıyor. Tabii ki bazen kirpi de aynı duruma düşebiliyor. Birden bire arka bacaklarından birini yılanın ağzında buluyor. Yılanın dokunması yetmiştir ona. Yılanın zehiri ile anında can veriyor. Bu sefer de kendisi yem oluyor. Buna birbirini gafil avlama derler. Bu her iki hayvan, birbirlerine karşı geldiklerinde, her ikisi de savunmaya geçerler. Yılan kendisini, kirpi de kendisini toparlamıştır. Bu sefer birbirlerini vurmak yerine, birbirlerinden kurtulma çabası içindedirler. Tabii ki kurtulayım derken, yem olma tehlikesi de vardır. Bir başka örneği de tilkiden verebiliriz. Tilkinin kurnazlıklarla yüklü çeşitli taktikleri vardır. Oyalayarak, yanıltarak sızmayı gerçekleştirip hedefinin (tavukların) içerisine girer.

Avcılar da ava çıkarken saldırıdadırlar. Avcı neyin avına çıkmışsa onun özelliklerine, alışkanlıklarına ve ihtiyaçlarına göre kendisini hazırlayarak, taktiklerini geliştirerek ava çıkmıştır. Avcı, bazı hayvanları uçurtarak havada vurur; bazı hayvanların izlerini takip ederek, onları inlerinde sıkıştırarak vurur; bazılarına sızmayla gider; bazılarına pusu atar; bazılarını bırakılan yem'in üzerine çekerek tuzağa düşürür ve böylece sonuç alır.

Tarihte Türk boylarının Orta Asya'dan göçleri vardır. Bu göçler, bir alanı fethetmeyi hedeflediği için saldırıdır. Akın akın girdikleri alanları yakıp yıkmaları, talan etmeleri saldırıdır. İslamiyetin de Afrika'ya, Asya'ya yayılma yöntemleri saldırıdır. İngilizlerin Amerika'ya çıkartma yapmaları, oradaki yerlileri öldürmeleri saldırıdır. Kürdistan onlarca, yüzlerce saldırı hareketiyle karşı karşıya kalmıştır.

"Bir gücün nihai hedefi kendisini bitirmek değildir. Düşmanını mahvetmiş, ama kendisi de mahvolmuş bir halk gerçekliğini düşünün. Zafer kazanmış fakat sonuçta dağılmış bir orduyu düşünün. Savaş politikanın aracı olduğu için ve burada politik çıkarlar korunmadığı için bu mantık savaşa aykırı bir mantıktır. Sonuç pasifizmdir, tasfiye olmaktır."

Bugün de güçlerin birbirlerine saldırıları, hem de savunma ordusu dedikleri ordularla saldırmaları oldukça yaygındır. Bu noktada "savunma ordusu" denilen bir örgütün olmadığını belirtmek gerekir. Ordu saldırı aracıdır. Tabii ki günümüzde saldırılar, "huzur, güven, umut ve barışı koruma" adları altında yapılmaktadır. Benzer isimler, yapılan bu harekatların saldırı özünü gölgeleyemez. Ülkemizde yürürlükte olan savaşta, adlarını sayamayacağımız kadar çok baskın, pusu, harekat geliştirilmiştir. Bu saldırıları düşman da geliştirmiştir, halk ordumuz da geliştirmiştir.

Gerek savunmaya ilişkin olsun, gerekse saldırıya ilişkin sunulan örnekler olsun sanıyoruz konuya biraz daha açıklık getirebilmiştir. Şimdi biraz da konuyu basitten karmaşığa doğru ele alabiliriz. Hemen belirtmek gerekir ki, yukarıda anlatılanlar çok basit tanımlamalardır. Yani bu anlatımlarla bir anlamda et nedir, tırnak nedir sorularına cevap verilmiştir. Önemli olan savunma ve saldırı arasındaki ilişkiyi iyi yaklayabilmektir.

Saldırı ve savunmanın ilişki biçimleri

Saldırı ve savunmanın çeşitli biçimleri vardır. Etkin savunma ve pasif savunma vardır. Yine isabetli saldırı ve intiharvari (kör saldırı) saldırı vardır. Kendi içinde saldırıları hazırlayan savunmaya, aktif savunma deriz. Saldırı için hiçbir hazırlık yapmayan savunmaya, pasif savunma deriz. Güçlü bir hazırlığa dayanan saldırıya planlı, örgütlü saldırı derken, hiçbir hazırlığı olmayan saldırıya kör saldırı deriz.

Saldırı ve savunma birbirinden farklı taktikler olmakla birlikte, aslında birbirleriyle iç içedirler. Yani birbirlerini doğururlar. Yumurtayla tavuğun ilişkisi neyse, etle tırnağın kopmazlığı neyse, savunmayla saldırının birlikteliği de odur. Uzun süreli mücadelelerde de bu böyledir; günlük, hatta anlık faaliyetler de böyledir. Bunlar birbirinden ayrı olamazlar mı? Hayır olamazlar. Strateji savunma ise, taktik saldırı olmalıdır. Strateji saldırı ise taktik savunma olmalıdır. Böyle olmasa ortaya pasif savunma veya kör saldırı çıkar. Herhalde bu biçimde bir savaşın geliştirilmesi veya kazanılması düşünülemez.

Konuyu biraz daha açmaya çalışalım. Eğer stratejik savunma sürecindeysek, ancak taktik saldırılarla düşmandan parça koparılıp düşman yıpratılabilir, güçlerimiz büyütülebilir. Ve buna aktif savunma denilebilir. Güçlerimiz stratejik saldırıdaysa, taktiksel savunmalara şiddetle ihtiyaç duyulur. Taktik savunmalarla saldırılar güçlü ve uzun süreli kılınabilir. Planlı, örgütlü ve sonuç alıcı saldırılar böyle gelişir. Nihai saldırılar ancak bu biçimde zafere ulaşabilir. Taktik savunmayı reddetmek, tez elden güçlerin yıpranmasına yol açar. Buna kör saldırı, yani gücünü savunmadan almayan saldırı diyoruz.

Elbette ki savaşta pasif savunma hiç tercih edilmez. Bilindiği gibi, pasif savunma çok sınırlı imkanlarla güçlerin kendilerini savunmasıdır. Bu tür savunmalar ancak inisiyatifin yitirildiği, bir anlamda umudun silindiği, her şeyin aleyhe dönüştüğü koşullarda intiharvari çıkışlar yapmak yerine, geçici ve zamanı kısa olmak koşuluyla uygulanabilir. Unutmayalım ki, hızla pasif savunmadan çıkmak gerekir. Çünkü pasif savunmada olan bir güç, her gün bir şeylerini yitiren bir güçtür. Örneğin; yemeyen, içmeyen, hiç hareket etmeyen bir insan hantallaşır, uyuşur, çürür. İninde hapsedilen bir hayvan, zindana atılan bir insan nasıl giderek tüm yeteneklerini yitiriyorsa, savaştan uzaklaştırılan bir askeri birliğin de tüm askeri yeteneklerini yitireceği bir gerçektir. Pasif savunma içerisinde bulunan bir güç düşmanla savaşmadığı için kendi iç sorunları içerisinde boğulmaya mahkumdur. Sivilleşme, yozlaşma, gruplaşma, hizipleşme, kendi zıddına dönüşme böylesi koşullarda ortaya çıkar. Bu nedenle hasımlar savaşırken genellikle birbirlerini tasfiye etmeyi hedeflerler. Fakat bu her zaman mümkün değildir. Bu nedenle hasımlarını pasif savunma içine itmeyi de ikinci bir hedef olarak önlerine koyarlar. Psikolojik yöntemlerle, siyasi ve askeri tedbirlerle tecrit çemberini daraltarak, bunu gerçekleştirmeye çalışırlar. Bu, son derece önemli bir noktadır. Çoğu kişi bu noktayı keşfedemiyor. Pasif savunmanın tamamen düşmana hizmet ettiğini anlayamıyorlar. Bunlar, genellikle savunmayla saldırının ilişkilerini gözden kaçırarak, bu olguları birbirinden ayrı tutarak, önce savunma sonra saldırı diyerek, pasif konuma girerler. Saldırıya hazırlandıklarını düşünüyorlar. Fakat bir türlü saldırıya kalkamıyorlar, kalkamazlar da. Nitekim savunma ve saldırı iç içedir dedik. Taktikte saldırıyı esas almayan bir savunma, hiçbir biçimde beklenen hazırlıkları ortaya çıkaramaz.

O halde, pasif savunma içerisinde olan bir güç, küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru hızla ilerleyerek, taktik saldırı pozisyonunu yakalamalıdır ve aktif savunmaya geçmelidir. Sadece aktif savunmayla zaferin kazanılamayacağını biliyoruz. Zafer, nihai saldırının başarısıyla karşılanır. O halde, aktif savunmanın da belli bir zamanı vardır. Yerine getirilmesi gereken görevleri vardır. Bu görevler başarıldığında stratejik saldırıya geçmek için bir gün bile geç kalınmamalıdır. Saldırıya geçmenin amacı, tabii ki zaferi yakalamaktır.

Demek ki etkin savunmayı pasif savunmaya tercih etmek zorundayız. Etkin savunmayla saldırının koşullarını hazırlarız. Böylece birçok koşulu lehimize dönüştürürüz. Büyük bir saldırı ruhu ve özveriyle bunu yaparız. Gerektiği kadar bu süreci yaşarız. Feodal veya küçük-burjuva gururumuza dokunsa da bu sürecin önemini gözardı edemeyiz. Duygularla hareket ederek, tahriklere gelerek, yaşatılması gereken bu doğal süreci değerlendirmemezlik edemeyiz.

Savunma mı, saldırı mı tercih edilmeli? Elbette ki saldıran kazanır. Ama hep saldırmak gerekir biçimindeki yaklaşımları da doğru ve gerçekçi görmüyoruz. Bir kere savunmasız saldırı, saldırısız savunma olmaz. Bu taktikler birbirinden ayrı alınamayacağı gibi, birbiriyle kıyaslaması da yapılamaz. Hep savunma ne kadar tehlikeli ise, hep saldırı da o kadar tehlikelidir. Ringe çıkan bir boksörün, iki yumruğunu birden sallamasını düşünelim. Bir koşucunun veya bir hayvanın hep koştuğunu, bir kuşun hep uçtuğunu düşünelim. Bu nereye kadar devam eder? Hedefe ulaşırlar mı, maçı kazanırlar mı? Bunlar olsa olsa kendilerini bitirirler. Biz savaşta bu tutuma sol sekter yaklaşım diyoruz. Taktik olarak intiharlar olabilir. Ama bir gücün nihai hedefi kendisini bitirmek değildir. Düşmanını mahvetmiş, ama kendisi de mahvolmuş bir halk gerçekliğini düşünün. Zafer kazanmış fakat sonuçta dağılmış bir orduyu düşünün. Savaş politikanın aracı olduğu için ve burada politik çıkarlar korunmadığı için bu mantık savaşa aykırı bir mantıktır. Sonuç pasifizmdir, tasfiye olmaktır.

Önemli olduğu için, bu noktayı biraz daha açma ihtiyacını duyuyoruz. Bir insan yürürken bir adımı destek olmasa, ikinci adımı atamaz. Siper

almayan bir savaşçı, düşmana saldıramaz. Savunmasını örgütlemeyen bir birliğin, eylem girişimi sağlıklı değildir. Gerisi olmayan ileri cepheler tehlikelidir. Üsleri olmayan savaş birliklerinin, savaşı süreklileştirmeleri mümkün değildir. Bu belirlemeleri aynı zamanda tersine de çevirebiliriz. İleriye doğru adım atılmadan yol alınamaz. Düşmana vurmadan alınan siper, düşman için bir hedeftir. İlerisi olmayan geri cephe korunamaz.

Öyleyse savunmayla saldırı birlikte düşünülmelidir. Savaşan bir güç, her an bu iki temel taktiği yerine getirmek zorundadır. Birinden diğerine geçişi zamanında ve en iyi bir biçimde örgütlemesini başarmalıdır. Geçiş süreçleri hep sancılı olur, bazı şeyler kaybettirebilir. Eğer gerekiyorsa, geçişin gereğine inanılmışsa buna mutlaka cesaret edilmelidir. Bazı ayrıntılara takılarak zamanında taktik değiştirmemek, savaşı yürüten komutanın işleyebileceği en büyük suçlardan birisidir.

Saldırıdan savunmaya, savunmadan saldırıya geçiş süreci

Savunma ile saldırı her ne kadar birbiriyle iç içe taktikler olsalar da, aynı zamanda birbirlerinden ayrı olan taktiklerdir. Dolayısıyla birinden diğerine geçiş süreci, söz konusudur. Stratejik olarak da, taktik olarak da böyledir. Saldırıdan savunmaya, geri çekilmekle geçilir. Hep savunma veya hep saldırı olamayacağına göre savaşta savunmayla saldırı taktiğini yerinde uygulamak amacıyla, geri çekilme ve hamle taktiği oldukça önemlidir. Böylelikle savaşta dört önemli taktiği ortaya koymuş oluyoruz. Şimdi bu iki taktiği biraz daha ayrıntılı olarak açmaya çalışacağız:

"Saldırısız savunma olmaz. Bu taktikler birbirinden ayrı alınamayacağı gibi, birbiriyle kıyaslaması da yapılamaz. Hep savunma ne kadar tehlikeli ise, hep saldırı da o kadar tehlikelidir."

Geri çekilme: Öncelikle geri çekilme taktiğini reddeden anlayışı mahkum ederek, konuya giriş yapmayı önemli görüyoruz. Önemlidir, çünkü geri çekilmeyi reddetmek, savaşı felaketle sonuçlandırır. Bu mantık bozguna uğramanın nedeni olabilir. Bu mantığın ısrarla, inatla, kararlılıkla, direnmekle ilgisi yoktur ve savaşın doğasına aykırı bir mantıktır.

Düşman güç üstünlüğünü, inisiyatif ve moral üstünlüğü kazanmışsa, bu geri çekilmenin bir nedenidir. Yani koşullar aleyhimize dönmüşse geri çekilmek kaçınılmazdır. Düşman saldırıdaysa genellikle geri çekilme uygulanır. Güçlerimiz saldırıyla hedeflerine ulaşmışlarsa daha büyük bir saldırıyı örgütlemek amacıyla geri çekilebilirler. Düşman güçlerini içlere çekmek ve dağıtmak için geri çekilebilirler. Düşmana hedef olmamak, onu yormak için de geri çekilebilirler. Bu ve benzeri koşullar oluştuğunda geri çekilmeye gidilir. Söz konusu durumlar görülür görülmez verilen geri çekilme kararı yerindedir. Geri çekilme için verilen karar ve bu kararın zamanında uygulanması, toprak veya geride bazı malzemeler bırakmamıza yol açsa da gücümüzü korumanın, yeni yeni saldırılar için hazırlıklı olmanın, inisiyatifi bir daha yakalamanın en önemli biçimidir. Buna karşın geç farkına varılmış, gecikmeli olarak gerçekleştirilmiş geri çekilmeler ise önemli oranda anlamsız bir tarzda güç kaybetmeye yol açar. Unutmayalım ki her zaman geri çekilme için fırsat elimize geçmeyebilir. Fırsatı kaçırmamak gerekir. Fırsat kaçırıldığında ise istenmeyen, aleyhimize gelişen muharebelere girişmek zorunda kalınır. Böylesi muharebelerde zafer kazanma şansımız zayıf olur. Çok az şey kurtarılabilir. Hatta belki de hiçbir şey kurtarılamaz. Dağınık ve panik içerisinde gelişen geri çekilmeler, en az geri çekilmeme kadar tehlikelidir. Düşman bu durumdan cesaret alır. Bu durumu bir zaaf olarak değerlendirir ve saldırılarını boyutlandırarak yoğunlaştırır. Mutlaka sonuç almaya çalışır. Geri çekilme zamanında, örgütlü ve planlı olması gerektiği kadar, yarıda bırakılmaması da büyük önem taşır. Güçlerimizi tümden savaş dışı kılabilecek alanlara değil, kısa sürede toparlanıp eylem yapabilecek alanlara çekmeyi esas almalıyız. Düşmanın denetim alanlarına, kuşatması altına aldığı alanlara değil, ulaşamayacağı alanlara çekmeliyiz.

Bu sorun güncel yaşamımızın bir parçasıdır ve savaşan tüm güçler için de bu böyledir. Öyleyse biraz daha soruna eğilmekte yarar vardır. Gerilla üslubuyla silahlı mücadeleyi geliştiren bizler, geri çekilmeyi bazen reddettiğimiz, bazen zamanında gerçekleştirmediğimiz ve bazen de yarıda bıraktığımız için, her yönüyle düşmanın üstünlüğünün egemen olduğu çatışmalara ve muharebelere girdik. Vermememiz gereken kayıpları verdik. "Düşman gelemez, ulaşamaz" diyoruz. Bu nedenle, geri çekilmenin tedbirlerini önceden almıyoruz. Düşman gelince, yeni yeni düşünmeye başlıyoruz. Fakat geç kalınmıştır. Ve son çareyi tepelere, kayalara yapışmada buluyoruz. Çatışıyoruz. Bazen de "gelirse biz de savaşırız" diyoruz. Savaş tarzımızı dıştalayan bir tarzda meydan okuyoruz. Bazen araziye, bazen de iklim koşullarına sığınıyoruz. Lehimize olan bir hususu görürken, aleyhimize olan birçok hususu gözardı ediyoruz. Tabii ki bütün bunlar yanlıştır. Bir başka duruma bakalım: Düşmana yöneliyoruz. Birkaç dakika içerisinde her şeyi bitirip geri çekilmemiz gerekirken, dakikaları, saatleri durmadan uzatıyoruz. Sonuca baktığımızda ise saldıran biz, kuşatmaya alınan da biz oluyoruz. Gerek çatışmalarda, gerekse eylemlerde olsun geri çekilmelerimiz genellikle örgütsüz olmuştur. Hatta yer yer panik içinde olmuştur. Sonuçta bunlar çok kayıp vermemize neden olmuştur.

1992 Güney Savaşımıza bakalım; "düşman" geliyorum diyor, her gün hazırlıklarını yoğunlaştırıyor, adım adım yakınlaşıyor. Ama biz, olası bir geri çekilmeyi dahi düşünmüyoruz. Bunun asgari hazırlıklarına bile girişmiyoruz. Çatışmalar başlıyor. Kimimiz bir kurşun sıkmadan geri çekiliyor, kimimiz de namustur deyip toprağı savunmaya girişiyoruz. Hem de büyük bir orduya, en son tekniğe karşı. Parti Önderliği'nin tüm talimat ve uyarılarına rağmen, bir türlü geri çekilme gerçekleşmiyor. Gerçekleşemez de. Çünkü gerçekleşemeyen bu durumun dünü vardır. Dün hazırlık yapılmamıştır ki, bugün geri çekilebilesin. Sonuçta bir şeyler kurtarabilmek amacıyla tavizlerle dolu anlaşmalar imzalanıyor. Ateşkese gidiliyor. Bu, uçurumdan yuvarlanırken, düşüp parçalanmamak için bir yerlere asılıp kalmaya benziyor. İmha olmaya seyirci kalan tutumdan daha iyidir. Fakat doğru olan bir savaş mantığı değildir.

Şehirlerde, genellikle aydın gençlik içerisinde politik mücadele verildiği dönemde düşmanın saldırıları karşısında, savaşan öncülerimiz kırsala çekilmeselerdi ne olurdu? Türk solunun imhasına, devrim açısından olumsuz bir konumda bulunmasına sebep olan noktalardan biri de bir türlü kırsala çekilmeyi başaramamasıdır. 12 Eylül faşist darbesinin imha amaçlı harekatı karşısında Parti Önderliğimizin öngörüsü ve yoğun pratik çabaları sayesinde yurt dışına çekilmeyi gerçekleştirmeseydik, birimiz sağ kalabilir miydik veya ulusal kurtuluş mücadelemiz bugünkü zafer aşamasına gelebilir miydi? Dikkat edelim; ülkeyi tümden terk ediyoruz, geri çekiliyoruz. 1985 yılında da dayatılan tasfiyeciliği sınırlandırmak amacıyla kısmen geri çekilme olmuştur. Her yılda, her ayda birliklerin, yönetimlerin ve hatta tek tek kişilerin geri çekilmeleri olmuştur. Ancak bu şekilde tahribatlar sınırlandırılmıştır. Tabii ki bu geri çekilmelerin herkes tarafından anlaşıldığını söylemek mümkün değildir. Anlamsız bulanlar, kaçış olarak yorumlayanlar, bir türlü hazmetmeyenler oldu. Hatta davaya ihanet olarak nitelendirenler bile olmuştur. Bu nedenlerden dolayı, geri çekilmeleri provoke edenler oldukça çok olmuştur. Kolay değil tabii, kadroya, savaşçıya, bütün bir halka bunun amacını anlatıp benimsetmek. Ama zor da olsa yapılması gerekendir ve her şeye karşın uygulanmıştır.

"Yemeyen, içmeyen, hiç hareket etmeyen bir insan hantallaşır, uyuşur, çürür. İninde hapsedilen bir hayvan, zindana atılan bir insan nasıl giderek tüm yeteneklerini yitiriyorsa, savaştan uzaklaştırılan bir askeri birliğin de tüm askeri yeteneklerini yitireceği bir gerçektir."

Şimdi bir kişiyle kavga ediyoruz, bir türlü onu alt edemiyoruz. Bir yolunu bulup kaçmayacak mıyız? Bir plan yapıyoruz, bu planla eyleme yöneliyoruz. Plana ters düşen durumlarla, engellerle karşılaşıyoruz. Hep inat mı edeceğiz? Yerinde kullanılmadığında karanlığın soysuzlaşmış ifadesi olan inadın, savaşta oynayacağı rol sınırlıdır. Yani bilinçle donatılmayan savaşta başarı kazanılamaz. Bir avcı av amacıyla dağa çıkar, avını bulmadı diye geri dönmez mi? Geri dönmemesi mantıkla ne kadar alakalıdır? Oysa savaş en çok da mantıktan yararlanılarak yürütülen bir mücadele tarzıdır. İnsanlar da, hayvanlar da başarı veya başarısızlığa bakmadan giriştikleri her işten sonra yuvalarına çekilirler.

Tabii ki biz bunları belirtirken, en küçük bir engelin bile geri çekilmenin bir vesilesi olacağını söylemiyoruz. Eğer her engel karşısında geri çekilme taktiğine başvurulursa hiçbir güç savaşı yürütemez, hep geri çekilir. Hep geri çekilme, hep geriye götürür ve tüm bunlar bitiştir. Hatta her düşman saldırısında da geriye çekilme olmaz. Belki düşman yanlış hesap yapmıştır. Aleyhine olan koşulları, hep lehineymiş gibi değerlendirmiş, bu biçimde saldırıya geçmiştir. Bu noktada geri çekilmek, önemli bir fırsatı kaçırmaktır. Karşı koymak ise düşmanın bu hatasını kendisine pahalıya ödetmemiz anlamını taşır.

Geri çekilmeler çeşitli biçimlerde uygulanabilir. Bunlar arasında, kısmi geri çekilmeler, topyekün geri çekilmeler, parça parça ve kademeli geri çekilmeler, savunmalı geri çekilmeler, düşmana vura vura geri çekilmeler, açık, gizli, yanıltmalı geri çekilmeler veya ateş gücüyle geri çekilmeler vardır. Bunlar gece-gündüz olur. Yıldırım hızıyla geri çekilmeler olur, bir koldan, birkaç koldan olabilir. Geri çekilmeler zamana, mekana, iklime, düşmanın gücüne ve bizim mevzilenmemize bağlı olarak çeşitlendirebiliriz.

Bir birlik iyi savaşmıyorsa, kayıp üstüne kayıp veriyorsa, alanı boşaltma pahasına da olsa onu geri çekmek doğrudur. Bu yöntem bir komutan için de geçerlidir, uygulanabilir. İçinde bulunduğumuz süreçte elbette artık ülkemizden geri çekilmeyeceğiz. Fakat güneyden kuzeye, kuzeyden güneye, doğudan batıya savaşın gidişatı paralelinde geri çekilmeyi zorunlu kılan durumlar ortaya çıkabilir. Bazen şu veya bu dağı, bazen ovayı, bazen kenti bırakmak zorunda kalabiliriz. Özellikle nihai saldırı arifesinde işgaller yoğunlaşıyor. İşgaller kadar, geri çekilmeler de yoğunlaşıyor. Mevzi bırakılmaz diye bir kaide yoktur. Mevzi kullanılabildiği kadar kullanılır. Artık fazla kullanışlı olmayan, düşmanın boy hedefi durumuna gelen mevziyi kullanmak yarardan fazla zarar getirir. Lübnan'daki mevzimiz, ülke içindeki taktik önderliğin görevlerini tam yerine getirmemesinden dolayı, gereğinden fazla kullanılmıştır. Bu da bütün bir ülkede, her şeyin dışardan, bu alanlardan beklenmesi anlayışının canlı tutulmasına yol açmıştır. Ucuz savaşçılık biraz da buradan kaynağını almıştır.

Konuya ek olarak bir de hedefi, amacı, programı, planı olmayan geri çekilme tarzına kısaca değinmek gerekir. Bir de bakıyorsun ortada bir şey olmamasına rağmen bir şeyler varmış yorumu yapılıyor; her tarafta düşman varmış gibi bir ruh haline giriliyor ve gerisin geriye çekilme uygulanıyor. Özellikle düşmanın psikolojik savaşımını doruğa çıkardığı bir aşamada, bu anlayışın tehlikesi vardır ve önemli kayıplara yol açar.

Eylemden, çatışmadan, deşifre olmuş bir üsten geri çekilirken, bu geri çekilmeyi kendi başına bir eylem olarak değerlendirmeliyiz. Bir eylemin üç aşaması vardır: Eylem öncesi hazırlık aşaması, eylem anı uygulama aşaması, eylem sonrası geri çekilme aşaması. Eylem, bu üç sürecin toplamıdır. O halde geri çekilme de bir eylemdir derken doğru bir belirleme yapmış oluruz. Geri çekilme gerçekleştirilmeden önce çeşitli hazırlıklar yapılır; nereye çekileceğiz, hangi yol güzergahını takiben geri çekileceğiz; ne kadar zamanımızı alabilir; güçlerimiz ne kadar buna hazırlanmıştır; takımlar biçiminde mi, bölükler biçiminde mi geri çekileceğiz? Öncüler, keşifçiler çıkaracak mıyız, kopmalara, kaybolmalara karşı ne gibi tedbirler almalıyız? Ve buna benzer tüm konular üzerinde tartışılır, kararlar geliştirilir. Bir dakika bile geçirmeden plan uygulamaya geçirilir. Uygulama, duyarlılık ve örgütlülük, yetenek ve çaba ister. Örneğin zamanında ve örgütlü geri çekilme yapılmadığı için, 19 Aralık 1991 tarihinde Haydar Karasungur Kampı'na yönelik düşman saldırısında kayıplarımız ikiye katlanmıştır. Birçok durumda da bu görülmüştür. Demek ki bunu basite almamak, bölük pörçük geri çekilmemek gerekiyor. Nerede yorulduysak "işte hedef burasıdır" dememek gerekiyor. Şiddetli savaş ortamını yaşayanlar bu konuyla daha fazla ilgilenmelidirler.

Savunmadan saldırıya hamle ile geçilir

Geri çekilme taktiğinin savaştaki yeri ve önemi konusunda bazı bilgiler verilmeye çalışıldı. Savaşta hamle yapmayı da bu kadar önemli görüyoruz. Geri çekilmek ne kadar zorunluysa, hamle yapmak da bir o kadar zorunludur. Hamle ileri adım atmaktır, girişim yapmaktır, yeniden yeniden atağa kalkmaktır. Buna nihai saldırının ön biçimi de diyebiliriz. Tabii ki savaşın gelişim düzeyiyle bağlantılı olarak küçük çaplı hamleler ve büyük çaplı hamleler vardır. Bir suikast timi çıkarmak, sabotaj veya pusu birimi

çıkarmak küçük çaplı hamlelerdir. Bir operasyonu örgütlemek, bir harekatı örgütlemek, yüzlerce insanı bir çırpıda değişik alanlarda değişik hedeflere yöneltmek nispeten büyük çaplı hamleler olarak değerlendirilebilir. Savaşta büyük, küçük hamleler iç içe gelişir. Biri diğerini dıştalamaz. Yapılan her hamlenin başarı şansı yüzde yüz değildir. Bilinenler değerlendirilerek hamle örgütlendirilir, ancak uygulamada bilinmeyenlerle karşılaşma olabilir. Unutmayalım ki savaş bir bilinmezlikler alanıdır. Savaş gözlüğü abartmalıdır. Tabii abartmanın bir yönü görüleni büyütmek, gözle görülmeyeni de yok saymaktır. Bu nedenle on hamle yapıldığında, beşinden sonuç alınır, beşi de boşa gitmiş olur. Bu noktadan hareketle, çabalar boşa gitti denilebilir mi? Hayır, bu savaşın doğal yasasıdır. Savaşta sarf edilen çabanın yoğunluğu hesaplanamaz. Bu fırtınalı ortamda diktiğin, binbir emekle büyütmeye çalıştığın fidanların kırıldığını görüyorsun. Yaptığın onlarca yatırımın boşa gittiğini görüyorsun. Bunlar var diye hamle yapılmayacak mı, önünde pusu var diye yol almayacak mısın? Hamle yapmazsan, yol almazsan düşmanın tedbirleri başarıya ulaşmış demektir. Bazı yoldaşlarımız, yaptıkları hamlelerin başarısızlıklarını değerlendirmeden, sonuç çıkarmadan peş peşe hamle yaparlarken, bazı yoldaşlarımız da bir-iki girişimlerinin boşa çıkmasından, darbe alınmasından ürkmüşe benziyorlar. Savaş güçleri üzerine oturmuşlar, güya koruyorlar. Hayır, aslında savaş güçlerini çürütüyorlar. Demek ki bu her iki yaklaşım da tehlikelidir. Öyleyse atılan her adım sonucunda gerekli dersi çıkararak yeni bir adım atma cesaretini mutlaka göstermeliyiz.

Geçmiş savaş pratiğimize bakalım; çok geçmişlere değil, 1980 sonrasını gözden geçirelim. Bu dönemde ülkeye yöneliş hamlemiz var. Bu hamleyi iyi değerlendirmek gerekir. Ülkede imkanlarımız yoktu. Üstelik içten ve dıştan bu hamleyi boşa çıkarmak için birçok gücün yoğun çabaları söz konusuydu. Bırakalım dış güçleri, bizzat bu işin yürütücüsü durumunda olanlar bile bizi ölüme gönderiyorlardı. İşte tüm bunlara rağmen hudutlar açılarak, dağlara çıkış yapıldı. Bugünün koşullarında bile, çoğumuz buna cesaret gösteremeyiz. Yani burada büyük bir cesaret olayını görmek gerekir. Bu çıkış tüm ARGK'lilerin kendilerine örnek alabilecekleri, esas alabilecekleri bir örnektir. 15 Ağustos çıkışı, mücadele tarihimizde önemli bir hamledir. Savaşı geri çekenlere, tasfiyeyle yüz yüze getirenlere rağmen yapılmıştır. Aslında PKK'nin savaş tarzında hep hamlecilik vardır. Günlük, aylık hamleler vardır.

Acaba ne zaman hamle yapılır? Bunun da zamanı, koşulları yok mudur? Nasıl ki karanlığa kurşun sıkılamaz veya havaya yumruk sallanamaz hamle yapmak için de tespitli hedef olmadan harekete geçilemez. Hedefin en zayıf anının ve yerinin yakalanması gerekiyor. Bu, istihbaratla sağlanır, keşifle sağlanır. Fakat bu, sadece bir koşuldur. Hedefe yönelecek güçlerimizin hazırlığı ne düzeydedir; hazırlanmışlar mıdır; psikolojik ve fiziki olarak güçlü müdürler; imkan ve fırsatlarımız dahilinde donanımları yeterli midir; iklim, arazi koşulları, zaman faktörü lehimize midir? Asgari düzeyde de olsa, tüm bu koşullar lehimizdeyse hamle yapmamak için bir neden kalmamıştır. Ölü adama, yürü denilemez. Aleyhimize olan koşulları da gözardı ederek hamle yapılamaz. Aksi takdirde hamleler tümüyle boşa çıkar.

O halde, gelin bir hamle üzerinde duralım. Hayvan taktiklerinden bol bol örnek verdik. Daha fazla örneklendirmeye gerek duymuyoruz. Savaş süresi boyunca gerçekleştirdiğimiz yüzlerce hamlenin deneyim ve tecrübelerini özetlemeye çalışacağız.

Hamle, eyleme kalkmaktır dedik. Şimdi, bir eyleme nasıl kalkılır? Tabii ki hemen belirtelim, iyi bir eylemi örgütleyen komutan, savaşın sorunlarına önemli oranda çözüm bulabilir. Komutanın eylemi, onun askeri yeteneklerini ortaya seren bir aynadır. Eylemden bahsederken tesadüfi, kendiliğindenci bazı başarılardan bahsetmiyoruz. Kürtler'in bir atasözü vardır: "Bazen de keklik gelir ağacına değer." Eğer keklik ağaca değmişse bu bizim iyi bir avcı olduğumuz anlamına gelmez. Bundan iyi nişancı olduğumuz sonucu çıkmaz. Şimdi burada anlatılmak istenen şudur: İyi bir eylemci başarı şansını artırandır. Bu nasıl olabilir? Örneğin küçük veya büyük bir eylem yapmak istiyoruz. Bir yandan keşif ve istihbaratla bilgi topluyor, bir yandan da araç gereç hazırlıklarına girişiyoruz. Güçlerimizi psikolojik olarak eyleme hazırlıyoruz. Bu çok önemlidir. Geri çekilme psikolojisi ayrıdır, savunma psikolojisi ayrıdır, hamle psikolojisi ayrıdır. Biz buna, dolduruşa getirme değil de coşturma diyelim. Coşan savaşçılar, atağa kalkmış ruhlardır. Bu, gözüpeklik, hakimiyetlik, kendinden eminlik olarak yansır. Şimdi keşif ve istihbaratımız geliyor. Güçlerimiz de önemli oranda eylem havası içindedir. Eyleme katılacak hemen hemen herkesi topluyoruz, keşifçileri tek tek dinliyoruz, istihbaratçıları da öyle. Fakat tanımak için bu yeterli değildir. Kağıt üzerine mi olur, tahta üzerine mi olur fazla farketmez çeşitli şemalar çizerek hedefi biraz daha yakından tanımak istiyoruz. Bu da yetmez. Hedefi, tüm alanıyla birlikte bize gösterecek maketler yapıyoruz. Amaç, ayrıntılara inmektir. Teknik imkanlarımız varsa hedefin fotoğrafını çekip, büyütüp bunun üzerinde inceleme yaparız. Düşman da böyle yapıyor. Üslerimizin fotoğrafını çekiyor, en ince ayrıntısına kadar incelemeye tabi tutuyor ve sonra da planını yapıp üzerimize geliyor. Bizim de imkanımız varsa, eyleme katılan tüm güçlere hedefi göstermek daha yararlı olabilir.

Buraya kadar anlatılanlar hedefi tanıma çalışmalarıdır. Şimdi bir de bu hedefin üzerine hangi temel ve tali taktiklerle yürüyeceğiz; hedefin üzerine ne amaçla yürüyeceğiz; gece mi yürüyeceğiz, gündüz mü; hangi saatlerde; eylem nerede nasıl başlayacak, nerede nasıl bitecek; hangi teknik araçlar, hangi silahlar kullanılacak; kaç gruba ayrılıyoruz, hangi gruplar hangilerine bağlı olacak, eylem nereden yönlendirilecek; bir silah çalışmadığında tedbirimiz ne olacak; bir grup rolünü oynamadığında tedbirimiz nedir? Eylemin provoke edilmesine karşı tedbirimiz var mı; düşman beklediğimizden fazla direnirse ne yapacağız, silahlar patlar patlamaz düşman kaçış içerisine girerse tavrımız ne olacak; yaralılar nasıl taşınacak, şehitler nasıl taşınacak, düşmandan elde edilen malzemeler nasıl taşınacak; başka bir düşman birliğinin müdahalesi nasıl engellenecek; tedbirlerimiz yeterli midir ve benzeri hususlar üzerinde durmak gerekmektedir. Tartışma son derece katılımlı olmalıdır. Bütün bu sorulara verilen cevapların birleşimine plan denilir. Kalıpçı planlara karşıyız. Fakat bir komutan plansız değildir. Plansız ne geri çekilme olur, ne de hamle. Esnek olmak koşuluyla somut planlar başarının yarısıdır.

Bütün bu işler üs'te yapılır. Daha sonra gizliliği büyük bir titizlikle korumak koşuluyla yürüyüş kolu oluşturup harekete geçilir. Hedefe yanaşırız. Bir saatlik mi olur, bir günlük mü olur, bir nokta seçerek konumlanıyoruz. Sıra güçleri mevizlendirmeye gelmiştir. Planı uygun bir biçimde hayata geçirmeye ve güçlerimizi mevzilendirmeye başlıyoruz. Plansız, karışık, rastgele mevzilendirme yapmak doğru değildir. Genel olarak önce hedefin uzağındaki gruplar mevzilendirilir. Daha sonra diğer gruplar yerlerini alırlar. Her grubun zamanında mevzilendirilmesinin yapılması zorunludur. Zamanında yapılmayan mevzilendirme, bazı grupların devre dışı kalmasına yol açabilir. Bizim savaşımımızda benzeri olaylar çok olmuştur. Hani ilçe baskınında bir-iki grubumuzun zamanında yerlerine ulaşamamaları beklenen sonuçları yarı yarıya indirmiştir.

Mevzilenme bittikten sonra, eylem anı gelmiştir. Artık her an, patlayacak bir silah eylemi başlatabilir. Eylem süreci başladıktan sonra, bir anlamda her komutan ve hatta her savaşçı kendi sorumluluğuyla baş başa kalıyor. Artık usta uygulamayla, büyük bir saldırı ruhuyla hedefi koparma anına girilmiştir. Birkaç dakikayla ifade edilecek bu anlarda, komutan ve savaşçı doğru yüklenirse hedefi yerle bir edebilirler. En ufak bir ihmalkarlık, ikircikli başarısızlığın nedeni olabilir. Küçük bir tedbirsizlik kayıplara yol açabilir.

Bu anda, kişide yaşanan ruh hali oldukça önemlidir. Kendini kaybetme, şoka uğrama, paniği yaşama ölümdür. Evet ölümdür. İnisiyatifi yitirme, düzeni, disiplini bozma yenilgidir. Bu anda kişi kendisine hakim olmalıdır. Son derece soğukkanlı, sakin olmalıdır. Beynini, gözlerini, kulaklarını kısaca bütün yeteneklerini iyi çalıştırmalıdır. Beyin, hızla değişen koşulları değerlendirmelidir. Saniyesi saniyesine kulak, komutanın emrini dinlemelidir, sağı solu dinlememelidir. Gözler hedefi gözlemeye devam etmelidir. Kişi bu anda iyi bir fırsatçı olabilmeli, fırsatı kollamalı, doğacak bir fırsatı iyi değerlendirmelidir. Bu anda düşünülmesi gereken tek şey, zaferin gereği olmalıdır. Bu anda var olan düşmanlık duyguları, kin ve öfke bilinçle birleştirilerek ayaklandırılmalıdır.

Evet, bir eyleme ilişkin bu kısa perspektifleri sunmayı yerinde bulduk. Buraya kadar hamlenin zamanlamasını ve biçimini vermeye çalıştık. Şimdi de diyoruz ki, zamanında yapılamayan hamleler başarısızlığa mahkumdur. Bu nedir? Gecikmiş hamle veya hazırlığı tamamlanmayan hamle, geri çekilmede gecikme ne ise, hamlede de gecikme odur. Yani geciken hamleler fırsatları kaçırmış, inisiyatifi düşmana kaptırmıştır. Zamanında yapılmayan hamleler düşmanın inisiyatifinde yapılan hamlelerdir. Zamanı gelmeyen hamlenin akibeti pek bilinmez.

Tüm imkanları değerlendiren, uygun bir biçimde örgütleyen hamleler etkili olur. Var olan imkanların sınırlı bir kesimini devreye geçirmek başarıyı sınırlandıracağı gibi hiçbir hazırlık gerçekleştirilmeden yapılan girişimler de çoğunlukla tersine dönüşür. Şimdi biz, taktik anlamda da olsa hamlelerimizi süreklileştirmek için, çalışma tarzımızı gözden geçirmeliyiz. Yedekli çalışmayan bir güç, sürekli hamle yapamaz. Yedekli çalışma şudur: Komutansan yardımcın vardır, saldırıya geçmiş bir birliksen saldırıya hazırlanan başka bir birliğin vardır. Yani her an devreye geçirebileceğimiz hazır güçlere sahip olmak demektir. Fakat bu olmasına rağmen, yine hamlelerimiz kesintiye uğruyor. Öyleyse bir başka koşul daha vardır.

"İyi bir eylemi örgütleyen komutan, savaşın sorunlarına önemli oranda çözüm bulabilir. Komutanın eylemi, onun askeri yeteneklerini ortaya seren bir aynadır. Eylemden bahsederken tesadüfi, kendiliğindenci bazı başarılardan bahsetmiyoruz. Kürtler'in bir atasözü vardır: 'Bazen de keklik gelir ağacına değer.' Eğer keklik ağaca değmişse bu bizim iyi bir avcı olduğumuz anlamına gelmez. Bundan iyi nişancı olduğumuz sonucu çıkmaz."

O da bir hamleyi başlatır başlatmaz, yeni bir hamlenin hazırlığına girmek gerektiğidir. Hatta birkaç hamleyi birlikte örgütlemek gerekir. Bu iki hususa dikkat edilirse, düşmanın hiçbir saldırısı bizim taktik hamleler yapmamızı engelleyemez. 1992 yılının sonlarına doğru düşmanın ulusal kurtuluş güçlerimize karşı başlattığı iç harekata verdiğimiz karşılık böyle olmuştur.

Gerçekten de karşımızdaki güç, koşullar pek lehine olmamasına rağmen, üzerimize geliyor. Biz bunu, iyi bir fırsat olarak değerlendiriyoruz. Kısmi bir geri çekilme yapıyoruz. Bir yandan onu bazı çalışmalarla oyalarken, bir yandan da etkin pusu eylemlerini devreye geçiriyoruz, çeke çeke vuruyoruz. Düşmana verdiğimiz karşılığın en önemli yönü ise, onun geri cephelerine yönelmemizdir. Düşmanın daha önce oldukça rahat yaşadığı Amed'e onlarca tim grubu gönderdik. Metropollere de öyle. O, üzerimize gelirken arkadan vuruldu. Biraz kirpi ile yılanın kavgasına benziyor. Şimdi aslında düşman geri çekilemiyor da. Çekilse, bir de çekildiği yerden alacak darbeyi. Öyleyse düşmanın gerilerine hamle yapmayı unutmamak gerekir. Bu çok önemli bir savaş taktiğidir ve bir mevziyi korumanın da gereğidir. Eyaletlere, bölge ve mıntıkalara böyle yaklaşılabilir. 1989'da başta Amed olmak üzere, diğer eyaletlere açılım olmasaydı, Botan'ı yaşatmak zor olurdu. 1992'de düşmanın alelacele Güney'den çekilmesi, hatta giderek Botan'dan çekilmesi, onun geri cephelerinde yaşanan gelişmelerle yakından ilişkisi vardır.

Bu konuda bir noktayı daha belirtmek gerekir: Hamle yapmamız için bazı hususların asgarisini ararız. Fakat bütün her şeyin dört dörtlük yerine getirilmesini hedeflemek doğru değildir, mümkün ve gerekli de değildir. Mümkün olmadığı için, doğru değildir. Çünkü savunma, hiçbir zaman kendi başına her şeyi hazırlayamaz, bütün her sorunu çözemez. Denilir ki sorunları teoride çözmek kolaydır, fakat pratikte zordur. Bu noktada biz de şunu söyleyebiliriz; bazen teoriden çözemediğimiz sorunların çözümünü, pratikte bulabiliyoruz. Hem de oldukça kolay çözülüyor. Tabii ki bu, teori olmadan da pratik olur anlamına gelmez. Teori yine gereklidir, fakat pratik olmadan da teori olamaz. İşte bunların iç içeliğini yaşatmak gerekir. Bunun hamleye yansıması da, yukarıda belirttiğimiz tarzdadır.

Muharebe: Savaşın bilinen yasalarından birisi, düşman saldırıdayken karşı tarafın savunmaya geçmesi, düşman dinlenirken taciz edilmesidir. Düşman geri çekilirken saldırıya geçilir. Bunlar genel doğrulardır. Bu genel doğruları pratiğe geçirmek çok değişik biçimlerde olur. Bunlara kalıpçı yaklaşmamak gerekir. Düşman ilerlerken neden pusuya düşürmeyelim, düşman dinlenirken neden darbelemeyelim? Düşman geri çekilirken, güçlerimizi pusuya düşürme ihtimali yok mudur? Bütün bu hususlar biraz işlendi. Şimdi de muharebe üzerinde durmak istiyoruz. Savaşan bir güç bazen isteyerek, bazen istemeyerek muharebelere girer. Bütün koşullar düşmanın aleyhine ise muharebeye isteyerek girilir. Geri çekilmenin imkanı ve inisiyatifi kalmamışsa bu kez muharebeye istemeyerek girilir. Savaşta bu tür olasılıklar sık sık yaşanır. Şimdi biz muharebeye karşı olduğumuz için, zorunlu kalındığında muharebeye girmeyecek miyiz veya muharebeye girmemek için teslim olmak, güçleri düşmana yem etmek doğru olur mu? Elbette hayır. O halde, düşmanla istenmeyen koşullarda muharebeye girmemek için, önceden hazırlık yapılmalıdır. Bu, geri çekilme inisiyatifini elde tutmak demektir. Fakat, mecbur kalmadığımızda sonuna kadar direnmenin de hazırlıklarını yapmak zorundayız. Burada üslenme sorunumuz ortaya çıkıyor. Hem manevraya, hem de muharebeye elverişli olan arazide üsleniriz. Araziye yığılmayız, arazide asker gibi üsleniriz. Asker gibi üslenme; karadan, havadan, içten, dıştan gelişebilecek saldırılara karşı savunma tedbirleriyle donatılan üslenmedir. Sığınaklarımız, mevzilerimiz, stratejik tepelerimiz olur. Silahlarımız, güçlerimiz muhtemel bir muharebeye hazırlıklı bir vaziyette yerleştirilir.

Araziye, bu biçimde yerleşmenin sakıncası yoktur, aksine avantajları vardır. Yüzlerce kişiyi derelere yığmak sakıncalıdır, imhaya terk etmektir. Sakat olan bu üslenme anlayışından dolayı, kırk kişilik, elli kişilik birlikler yitirildi. Bu anlayışta direnme istemi yoktur. Bu anlayış teslimiyet kokmaktadır. Doğrusu, akıl kârı değildir. Hayvanlar bile, böyle yapmaz. Geri gördüğümüz dedelerimiz bile böyle yapmamıştır. Bakın, hep dağlara yerleşmişler. İnsanların zor ulaşabildikleri yerlere yerleşmişlerdir ve öyle yaşamışlardır. Hayvanların inleri genellikle insanların ulaşamayacakları yerlerde olur. Sarp, asi, kayalıklı yerlerde olur. Şimdi biz, doğru anlayış esasında güçlerimizi üslendirdiğimizde, eğer zorunluysa, düşmanla bazı muharebelere girebiliriz. Buna, başka bir deyimle çatışma denilir. Bir günlük, iki günlük çatışmalarımız vardır. Doğru üslenmeden sonra girilen çatışmalarda, düşmanın teknik ve sayı üstünlüğüne rağmen darbe indirilebilmiştir. Yanlış üslenme alanlarında ise darbe yenilmiştir. Öyleyse, çatışmaya gireceksek hazırlıklı girmeli-

"Plana ters düşen durumlarla, engellerle karşılaşıyoruz. Hep inat mı edeceğiz? Yerinde kullanılmadığında karanlığın soysuzlaşmış ifadesi olan inadın, savaşta oynayacağı rol sınırlıdır. Yani bilinçle donatılmayan savaşta başarı kazanılmaz."

yiz, gafil avlanmamalıyız. İleri gözcülerimiz olur, devriyelerimiz olur, tepecilerimiz olur, nöbetçilerimiz olur. Bu tedbirler olduktan sonra, düşmanı uzaktan farketmek zor değildir. Özellikle de araziye hakimsek, kimin nereyi tutacağı önceden belirlenmişse, mevziler, siperler önceden yapılmışsa, o zaman inisiyatif bir anlamda yarı yarıyadır. İstersek düşmanı uzakta karşılarız; istersek düşmanı içimize çekip kuşatmaya alırız; istersek oyalarız veya pusuya düşürürüz. Alınan bu tedbirlerle düşmanın teknik üstünlüğünü de oldukça sınırlandırmış oluruz. Bu biçimde, gün boyu çatışmanın imkanı da yaratılmış olur.

“Mevzi kullanılabildiği kadar kullanılır. Artık fazla kullanışlı olmayan, düşmanın boy hedefi durumuna gelen mevziyi kullanmak yarardan fazla zarar getirir. Lübnan'daki mevzimiz, ülke içindeki taktik önderliğin görevlerini tam yerine getirmemesinden dolayı, gereğinden fazla kullanılmıştır. Bu da bütün bir ülkede, her şeyin dışardan, bu alanlardan beklenmesi anlayışının canlı tutulmasına yol açmıştır.”

Çatışmada kullanılacak mevzi ve siperler arazinin durumu göz önünde bulundurularak yapılmalıdır. Birbirini savunur ve araziye hakim bir biçimde yapılmalıdır. Siperde savaşmanın kuralları vardır. En önemli kural, siperi deşifre etmemektir. Kamufle etmek ve gizli kullanmak oldukça önemlidir. Siperlerde genellikle iki kişi bulunur. Birbirine yakın olmak koşuluyla bu sayı bire de indirilebilir. Her savaşçının yedek siperinin olması yararlıdır. Zamanın ilerlemesi ve düşmanın yüklenmesiyle bırakılabilir. Yani uygun tepeler tutulabilir. Ancak bütün bunlar komutanın kararıyla olur. Çatışma tek merkezden yönetilir. Muharebede aşırı cephanelik tüketmenin faydası yoktur. Taramalar da pek sonuç vermez. Düşmanı iyi izlemek, hedefe doğru iyi nişan almak ön plana çıkar. Muharebe, mevziye çakılıp kalma değil, bütün savaş taktiklerinin uygulanabileceği bir alandır. Sağ gösterir, sol vurursun. Muharebenin bir ucunda şiddetli çatışırsın, diğer bir ucunda sessizlik hakim olabilir. Bir yerde meydan okuyorsun, başka bir yerde pusuya yatıyorsun. Bir yerde düşmanla göğüs göğüse çatışıyorsun, başka bir yerde mesafeli çatışıyorsun. Bir yerde düşmanın sızmasını engellerken, başka bir yerde sızmaya göz yumuyorsun, açık kapı bırakıyorsun, kuşatmaya almak istiyorsun. Muharebenin sonunda çıkış yapmak için de bir yerleri mutlaka tutuyorsun. Muharebede mayınlama olur, suikast olur, kuşatma olur, baskın olur. Binbir çeşit yanıltma taktiği olur. Düşmanın dikkatini çekecek hedefler oluşturabilir, mevziler oluşturabilir ve psikolojik bazı yöntemlere de başvurabilirsin. Düşmana moral ve cesaret verebilecek hiçbir tutuma girmemeye özen gösterilmelidir.

Küçük muharebelerin sonuçları, güçlerin morali üzerinde etkide bulunur. Muharebeden darbe yiyerek çıkan güç moral kaybederken, darbe vuran güç ise moral kazanır. Büyük çaplı muharebelerin sonuçları ise savaşın gidişatını etkileyebilir. Kendi inisiyatifinde gelişen muharebeyi kaybeden güç, savaşı kaybetmiştir. Zorunlu kaldığı için muharebeye giren güç, olumlu bir sonuç almamışsa geçici bir başarısızlığa uğramıştır.

Muharebeye katılan güçler, ellerindeki bütün olanakları kullanarak, hasımlarını kesin bir biçimde tasfiye etmeyi amaçlarlar. Bu nedenle muharebeler oldukça şiddetli olurlar. Her iki güçten her birisi fazla darbe almadan muharebeden çıkmak için, hasmını mutlaka darbelemek zorundadır. Bu mutlakiyet, şiddeti doğuruyor. Daha az şiddet değil, daha çok şiddet uygulanmalıdır.

Daha çok şiddeti, daha fazla direnme gücüne ve inisiyatife sahip olan taraf ortaya çıkarır. Çok direnen, bilinçli ve örgütlüce direnen taraf, muharebeden üstün çıkar. Bir savaşçının direnme gücü, onun uğruna savaştığı iddialara olan bağlılığıdır. Bir birliğin direnme gücü de onun muharebeye hazırlıklı olup olmamasıyla ölçülür. Demek ki muharebeye hazır olmayan bir güç, beklenen direnişi gösteremez. Bazı bireysel kahramanlıklar olsa da gücün önemli bir kesimi, atıl ve inisiyatifsiz kalır. Muharebeye hazır olmak, var olan bütün güçlerin gerektiği zamanda ve gerektiği kadar kullanılması anlamına gelir. İşte bu, gerektiği kadar direnmedir.

Muharebeye bu biçimde yaklaştıktan sonra, diğer savaş taktiklerine bir iki cümleyle değinmek istiyoruz. Hareketli düşmana karşı uygulanması gereken etkili taktik pusudur. Bu güçlü düşmana karşı güçsüz tarafın uygulaması gereken bir taktik oluyor. Üç kişi, bin kişiyi pusuya düşürebilir. Bu nedenle pusu, gerillada yaygınca kullanılan bir taktik oluyor. Pusunun en önemli özelliği, gizliliktir, hareketliliktir. Pusu grupları genellikle küçük olur, silahlar hafif olur. Ani, planlı ve kademeli gibi çeşitli pusular olur. Bölge ve mıntıka pusuları olur. Bazen pusunun hedefi, düşmanı tümden imha etmektir. Bazen de darbelemektir. Pusu da bir eylem olduğu için, eyleme yaklaşım ilkeleri buraya da uygulanmak zorundadır. Bunlar ön hazırlıklar, uygulama anları, geri çekilmeler ve benzerleridir.

Baskın, düşmanın sabit hedeflerine yöneltilen eylem biçimleridir. Küçük baskınlar, büyük çaplı baskınlar veya tamamen işgal etmeyi, darbelemeyi hedefleyen baskınlar olur. Çapı, hedefi, yeri ve zamanı ne olursa olsun baskın son derece hassasiyet gerektiren bir eylem biçimidir. Hazırlıklar oldukça derinlemesine yapılmak durumundadır. Tüm çalışmalar gizli yürütülmek zorundadır. Ve mutlaka, düşman hazırlıksız yakalanmalıdır. Baskını yapan güçler, tamamen saldırı ruhuyla donanmalı ve silahlar da bir o kadar etkili olmalıdır.

Bir kez daha savaş taktikleri üzerine

Savaşta taktiğin önemini, kavratıcı bir tarzda sunamamanın kaygıları nedeniyle tekrar tekrar bu konu üzerinde durmak istiyoruz. Savaşta strateji tek, taktik ise çoktur. Strateji ağır hareket eder, taktik her an değişebilir. Taktik, stratejiye ulaşmanın aracıdır; strateji, dönemsel hedeftir. Koşulların değişmesi, taktik değişikliği zorunlu kılar. Zamanında yapılan taktik değişiklik inisiyatifi ele geçirmenizi sağlar. Çok çeşitli taktikler üretmek, karşı tarafın her türlü tedbirlerini boşa çıkarır. Zamanlı ve zengin taktikler karşısında dayanan güç yoktur.

Taktikte tekdüzelik, gerilik, ağırlık, tıkanıklık, yoksunluk bir gücü, hasımları karşısında en zayıf konumda tutar. Taktik yaratıcılığı gösteremeyen, taktik üretme ve uygulama cesaretini ortaya koyamayan bir güç, teknik imkan ve olanakları ne olursa olsun, savaşı geliştirmeye muktedir değildir.

Taktik zenginliğe nasıl ulaşılır? Ulaşmanın nedenleri nedir? Bizce taktik zenginliğe ulaşmak, düşmanı yenmede iddialı olmak ve bunun sorumluluğunu üstlenmekle mümkündür. Zafere inancımız varsa zaferi bizzat kendimiz yaratmak durumundaysak, bu gerçekliğin bilincindeysek, o zaman günlük olarak mevcut durumu değerlendirip anlayışlarımıza uygun tavırlar geliştirebiliriz. Buna, taktik diyoruz. Sorumluca hareket edildiğinde ve üstelik savaşta önemli bir deneyim kazanılmışsa taktik geliştirememek hiçbir gerekçeyle açıklanabilecek bir durum değildir. Taktik zenginliğe ulaşamıyorsak, bu, zafere olan inanç zayıflığımızdan, devrim karşısında olan sorumsuzluğumuzdan ve cesaretsizliğimizden kaynaklanıyor demektir.

Konuya bazı pratik örneklerle açıklık getirmek gerekmektedir. Özellikle de taktik sahada yaşanan tıkanıklıkları ve bu tıkanıklıkların ortaya çıkardığı tahribatları görmek zorundayız. Düşmanın çeşitli saldırıları gelişiyor, zamanında tedbir almıyor, darbe yiyoruz. İstenilmeyen çatışmalara giriyoruz ve darbe yiyoruz. Siyasi, örgütsel faaliyetlere yöneliyoruz, askeri faaliyetleri bir yana bırakıyoruz. Askeri faaliyetlere yöneliyoruz, siyasal faaliyetleri bir yana bırakıyoruz. Dengeleri bozuyoruz, düşmanı bir tarafa bırakıyoruz. Her taraf düşman kaynıyor. Hangi dağa, ne zaman ve nasıl yerleşeceğiz? Hangi köyü, kazayı ve şehri nasıl düşüreceğiz? Alanları nasıl etki altına alacağız? Pek belli değil. Kişilere, çevrelere, alanlara yaklaşımımız da pek belli değil. Tüm bu konularda, yaygın olarak bir muğlaklık vardır. Buna biz, taktiksizlik diyebiliriz, kendiliğindencilik diyebiliriz. Kendiliğinden bazı şeyler gelişebilir, ama savaş gelişmez. Sonuç alıcı olan bir taktik mi yakaladık, “bunun dışında doğru taktik yoktur” deyip yükleniyoruz. Gelişmeler oluyor, koşullar değişiyor, zaman akıp gidiyor, fakat biz, doğru bildiğimiz bu taktikte ısrar ediyoruz. Bugün için doğru olabilir, fakat yarın için doğru değildir. Zorluyoruz ve bu taktikle savaşı kazanmak istiyoruz. Mümkün mü? Mümkün olmadığı gibi düşman bu eksiğimizi tespit ediyor, buna göre tedbir alıyor. Buna göre bize yönelerek, tek yönlü taktikte ısrar etmeyi bize pahalıya mal ediyor. İşte 1992 yılında Botan'da gelişen karakol baskınları, daha sonra bunun Amed'de devam ettirilmesi örnek verilebilir. Karakol baskınları ilk etapta lehimize sonuç verdi, ancak daha sonra aleyhimize dönüştü. Amed'deki yol kesmeler de, tim çıkarma taktiği de böyledir. Yani taktikte teklik, çok yönlülükten yoksunluk pahalıya mal olur.

Ülke genelinde denge aşamasını yaşıyoruz ve nihai saldırı aşamasının arifesindeyiz. Açık ki, taktiklerimiz bu stratejinin ihtiyaçlarına cevap verebilecek nitelikte olmalıydı. Ancak yaşanan pratiğe bakarsak, birçok birimimiz halen keşif faaliyetini, silahlı propaganda faaliyetini yürütüyor. Bu, doğal değil, taktik geriliktir. Dönemin ihtiyaçlarına cevap vermeyen taktiklerle savaşı geliştirme anlayışıdır. Elbette ki ülkenin her tarafında savaşın düzeyi aynı olsun veya aynı taktikler uygulansın denilemez. Dengesizlikler ve değişiklikler mutlaka olacaktır. Fakat böyle uçurumlar da olmamalıdır. Olsa da, doğal karşılanmamalıdır. Aşılması gereken geçici bir durum olarak değerlendirilir.

Hemen belirtelim; yürürlükte olan bu savaşta, düşman da en az bizim kadar taktikte sapmaları yaşamıştır. Taktikte tekdüze kalmıştır. Bu nedenle daha fazla kaybetmiştir. Düşmanın bu durumundan yararlanabilir, zengin ve cesaretli taktiklerle adım atıp, iyi sonuçlar elde edebilirdik. Bunu yapmamak, savaşı yürüten bizler için en büyük günahı teşkil etmektedir. Konuyu bu kadar ortaya koymayı yeterli görmüyoruz ve daha fazla açma gereğini hissediyoruz. Yapacağımız örneklemelerle konunun daha da açılacağına ve anlaşılacağına inanıyoruz.

“Zafere inancımız varsa, zaferi bizzat kendimiz yaratmak durumundaysak, bu gerçekliğin bilincindeysek, o zaman günlük olarak mevcut durumu değerlendirip anlayışlarımıza uygun tavırlar geliştirebiliriz. Buna, taktik diyoruz.”

Bir askerin günlük yaşam tarzından örnek verelim: Bizce bir asker, yirmidört saat boyunca tek bir işle uğraşmamalıdır. Yirmidört saat aynı işi yapmak, hem başka görevlerin askıda kalmasına yol açar, hem sıkıcı ve hem de verimsiz olur. Elbette temel ve tali görevler olur. Fakat bir güne sığdırılması gereken çok yönlü görevler olmalıdır. Askerdir, hakimdir, sağını, solunu izliyor, dakik dakik gelişmeleri takip ediyor. İhtiyaç mı var? Karşılıyor. Boşluk mu var? Kapatıyor. Tıkanıklık mı var? Açıyor. Değerler mi var? Toparlıyor. Yeni yeni fırsatlar mı ortaya çıktı? Bunları değerlendirmek için fırlıyor. Genel hedefleri vardır, özgün hedefleri vardır; bunları birleştiriyor.

Düşman geliyor, saldırıdadır. Acaba bir muharebeye tutuşmaya gücümüz var mı? Muharebeye girsek ne kadar kazanırız, ne kadar kaybederiz? Düşmanla bir muharebeye girmek aleyhimize midir? Biriki pusuyla, darbeyle onu geri çekmenin imkanları var mı? Varsa bunu yapıyoruz. Yoksa en azından bir-iki mayın döşeyemez miyiz? Bunu da yapamıyorsak, acaba taciz etmenin imkanı yok mu? Düşman sabittir. Dağdadır, ovadadır, şehirdedir. Nerede daha iyi vurabiliriz? Dağdaki karakoluna yönelebilir miyiz? Bir tane nöbetçisini de vuramaz mıyız? Gece imkan yoksa, gündüz de imkan yok mudur? Şehirde yapılacak ne işler var; düşmanın sosyal, siyasal, kültürel, askeri kurumları var. Hangisine yönelebiliriz? Hepsine birden olmasa bile, bir tanesine yönelemez miyiz? Büyük yönelimler içerisine giremiyorsak, küçük yönelimlere de girişemez miyiz?

Zengin taktiklere karşı dayanabilen düşman yoktur, dedik. Bu iddiamızı tekrarlıyoruz ve kanıtlamaya çalışıyoruz. Düşman hareketlidir, pusuya düşürürüz. Zırhlı araçlarla, konvoylarla hareket eder. Önden vururuz. Yol güzergahındaki bitki örtüsünü imha eder, yerin altına girer, öyle vururuz. Sivil araçlarla hareket eder, yol kontrol ve denetimlerini sıklaştırarak düşürürüz. O, gece hareket eder, biz de pusuları gece atarız. O, gündüz hareket etmeye başlar, biz de pusuları, yol kesmeleri gündüz yaparız. Korsan hareket eder, gidişini kaçırsak da dönüşünü bekleriz. Ağır silahlarla kendisini donatıp, savunmasını geliştirerek hareket eder, bunu da etkisizleştiren taktikler geliştiririz. Sonuçta ne olur? Giderek düşman hareketini sınırlandırır, ayağı karadan kesilir, havadan ulaşıma ağırlık verir.

Şimdi, ülkemiz genelinde hemen hemen gelinen aşama budur. Bu durum, yeni bir taktiği geliştirir. Bu sefer, düşmanın sabit hedeflerine

Devamı 23. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Sorununuz bizi okumak değil Anlamak kavramak ve uygulamaktır

Baştarafı 1. sayfada

çektiklerinizi ve yaşama kıymanızı hiçbir ulusunkiyle kıyaslayamazsınız.

Çok kof bir gurur, kupkuru bir inat, hiçbir şey bilmediği halde bildiğinde bile bile ısrar, imha olacağını bildiği halde bile bile bu yanlış adımda diretme, basit bir tutku uğruna en yüce değerlere ters düşme durumu aslında ne köylülük ve ne de küçük-burjuvalıkla izah edilebilir. Düşkünlükte sınır tanımama, kendini yitirişte her türlü kuralsızlığa girme, her türlü kaybetmeye doğru götüren yaşama takılıp gitme, hazırlanmayı aklına getirmeme, muazzam yanlışlarla yürüme, bunun dayandığı her türlü kaybedilmiş kişilik özelliklerinin farkına varmayan bir gafil yaşama durumu söz konusudur.

Bile bile bu kadar talimat-perspektif niye özümsenmiyor, neden layıkıyla bağlı kalınmıyor? Ne derdiniz var? Çok zengin misiniz, çok akıllı mısınız? Değil. Peki halen kendini bir çocuktan daha şımarıkça ateşe atmaktan tutalım işleri bozmaya kadarki tutum nedir? Bu, neyle izah edilecek? İyi ki benim fırsatım var, kendimi biraz böyle gözden geçiriyorum. Bu temelde biraz sözünüzü kesmeye, bu korkunç gafletin veya gidişatın önünü almaya çalışıyorum. Aksi halde bırakalım ulusal kurtuluşu veya şöyle devrimi, bakıyorum bu halinizle bir şey kurtaramazsınız. Bu durumda ilk günde bela çarpar ve başınızı götürür. Kendi gücünü bu kadar anlamayan, kendi gerçeğini bu kadar farketmeyen kişi neyi yaşayabilir? Gözünüzün önünde o kadar hatalar işlenirken, o kadar yapabileceğiniz işler varken, "ben insanım, bazı insani yeteneklerim var, hareketeye geçirmeliyim" diyen bir tekiniz çıktı mı? Çok kaba çaba, çok kendini beğenmişlik dışında bunları söylüyorum. Bir işe düzen vermeyi, bir işin gidişatını belirlemeyi ve bunun sağlıklı gelişmesine göz-kulak olmayı acaba kaç kişi aklına getirdi? Düşünüyorum, bu kişiler başıma niye bela? Soruyorum: Neden böylesiniz? Ne yapmak istiyorsunuz? Anladık, terbiye görmediniz; anladık saptırıldınız; anladık, bilmem ne hale getirildiniz. Ama biz de insanız, öğrenmeye çalışıyoruz. Niye bu kadar öğrenmeye ve anlamaya karşı tepkili olacağız?

İç düşmanlık özelliklerini konuşturtmayacağız!

Doğru bir şeyi kavramak kötü mü? Yaşam için güç-kuvvet sahibi olmak kötü mü? Çalışmalarımıza bakın; kimler kimleri nasıl daraltıyor ve kimler kimi adeta yaşamdan nasıl çekip koparıyor? Bu, düşmanın yaptığı iş değil midir? Ülkeyi yaşanamaz hale getiren, toplumu darmadağın eden ve herkesi böyle birbirine karşı kışkırtan, bölüp yöneten düşman değil midir? Biz bunları nasıl yutacağız? Tamam alçakgönüllüyüz, tamam sosyalist yöntemi uyguluyoruz, fakat düşmanı bu kadar konuşturmak da herhalde ne fazla kurnazlıktır, ne de bizim aptallığımıza veya şöyle böyle yaklaşımlarımıza yorumlanabilir. Sizi anladık; bu dünyada kendinizi her şeye layık görüyorsunuz veya her türlü yola düşürüyorsunuz. Fakat biz buna karşı parti adına bir adım attığımızda, bir şeyler kavrayacaktınız. Bu gevezelik, bu sağırlık, bu dilsizlik, bazen öyle ve bazen böyle olmak nedir? Hala doğru dürüst bir toplantı yaptıramıyoruz, doğru dürüst bir tartışmayı geliştiremiyoruz. Hepsi neredeyse birbirinin gözünü çıkarma ve yer kapma savaşımındadır. Böylelerinde biraz kafa olsa, yer tutmak için önce ne lazım olduğunu bilirler. En değme, en bilinçli diyebileceğimiz kadromuzun bu konuda ufak bir planının olduğunu sanmıyorum. Ne kendi yerini hazırlayabiliyor, ne de bir çalışma grubunu hazırlayabiliyor; karmakarışık bir durum. Tecrübeli arkadaşlarımızın dediği gibi, halen katılımı neden tam sağlayamadıklarını anlatıp duruyorlar. Tabii başkaları için ideal çalışıyorlar. Başkaları için vezirlikten tutalım hamallığa kadar her işin en iyisini yapabiliyoruz veya içimizdeki hainler, gafiller bunu yapabiliyor. Kendi işlerimize gelince hiç yakışmayan bir tarzda tekme atıyoruz.

Şu anda ben büyük bir kısmında bunu görüyorum. Doğru yol, doğru iş diyorum, o, aynen böyle bir tekmeyi, hem de inanılmaz bir uyuzlukla atıyor. Tabii buna karşı çatlar insan. Biraz sabır ve direnç gücümüz olmazsa, önderlik olayında her şey allakbulak olur. Bu kadar yılların kadrosu olacaksın, ama bir işe, doğru bir saygıdeğer yaklaşım göstermeyeceksin! Üstelik bütün bu haltlar şimdi bizim adımıza karıştırılıyor. Kendi başlarına yapsalar, neyse. Yetkiyi, imkan ve fırsatı bizden alarak, hatta kendilerini bize bağlayarak yapıyorlar bunu. Mecburen sorumluluk duyacağız.

Tabii bunlar aşılmayınca da, çalışmaları detaylı ve derinlikli olarak istediğimiz gibi ilerletemiyoruz. Yoksa o tutulmuş mevzilerde saf bağlamış birliklerle iş yapmada çok büyük adımlar atabiliriz. Başı tutanlar bu fırsatı vermiyorlar ki. Bütün gücünle sunduğun destekleri çok kısa süre sonra boşa çıkartıyor. Dedim ya kötüye meyillilik ve başarısızlığa alışkanlık noktasında biraz da üzerine gidince hepsi sanki gururları yerle bir olmuşçasına ağlayıp sızlıyorlar. Ben, tabii ki deliliğe, ahmaklığa övgü dizecek değilim. Emperyalist yayın organı ne derse desin, tabii "zırdeli" ilan edeceğim; yoksa bizi de uyuzlar gibi idare etmeleri işten bile değildir.

Açık talimatlar vardı; filan sorumluya diyorum ki, şuradaki hareket tarzın şöyle olacak! Defalarca tekrar-

> *"Düşmana göre programlanmış, imhaya göre ayarlanmış kişilik hep yenilgiye alıştırılmış, hep yanlışa göre yaşatılmış; kısacası gerçekliğimiz böyle bir gidişata yöneltilmiştir. Düşmana göre koşar, yanlışa göre hareket eder. Yaşamı suça göre ayarlanmıştır. Bu temsil ediliyor. İnanılmaz bir husus ama gerçek."*

Ulusal kurtuluşta ve PKK'de suç, yargı ve ceza

Baştarafı 1. sayfada

benimseyen suçluluk yaşamını normal bir yaşammış gibi kabul eden, vatana ihanetini vatanseverlik gibi gören, köleliği özgürlük gibi sinesine işleyen, utanmazlığı şeref diye benimseyen, her türlü düşkünlük ve namussuzlukla kendini onore eden, bunu kendisi için kurtarma biçimi olarak değerlendiren bir zihniyetin yol açtığı her türlü davranışın bireylerinden yığılı bir toplumu bu haliyle affedilemez, bağışlanamaz bir lanetli yaşamın gerçeği içinde devrimcileştiren bir çıkıştır. Bir yerde, bu temelde kendini insanlaştırmak, affettirmek, doğru yurtseverlik, doğru özgürlük için doğru politik yöntem kullanmak, gerici zora karşı doğru zoru kullanmak ve böylece onurlu, namuslu, kabul edilebilir bir birey yaşamına ulaşabilmek, aynı zamanda ihanet suçundan kurtulup özgürlük savaşçısı olarak kendini affettirmek, kendini düşmüş birey suçlusu olmaktan çıkartıp şerefli, onurlu birey konumuna getirmek gibi kendi içinde savaşmayı, yargılamayı, lehine çevirmeyi, yani tarihin karşısında başarılı bir savunmayla affettirmeyi içeren bir harekettir.

İşte, PKK politikasının her sahaya açılması bütünüyle bu ana yaklaşım çerçevesindedir. Bu ana yaklaşımı, bu çerçeveyi dikkate almayan her düşünce ve davranış suçludur, yargılanmaya mahkumdur.

Yargılama; suç düzeyine göre bazen sert bir eleştiriyle, bazen de açık bir idamla yürütülür. Yargılama, kimi yerde tutuklama, kimi yerde tecritle sonuçlanır. Kişinin özgün konumuna bağlı olarak yoğun şekilde geliştirilen bir çerçevede yürütülür. Bu, doğru bir yaklaşımdır. Bu çerçeve dahilinde hareket etmeden, ne suçlu olmaktan kurtulunabilir, ne de suçluluğa karşı başarılı bir eylem yürütülebilir.

Gerçek bir PKK'li kendini bu yönüyle de çözümlemek zorundadır. Kendini vicdanen yargılamayı bilmeyen, parti ortamına sağlıklı bir giriş yapamaz. Neden çizgide bu kadar hata yaptığınız ortaya çıkıyor. Çünkü çizgi suçu işliyorsunuz, hem de çok kaba bir tarzla! İşte bu, aynı zamanda suç işlemiş kişilikle ilgilidir. Kendi kişiliğini temel konularda suçlu olmaktan çıkarmayan, parti politikasında veya taktiğinde çizgi-dışılık, yaşam-dışılık yapacaktır. Şüphesiz bu da, kaybetmeye götürecektir.

Suçlu kişiler hiçbir zaman sağlıklı, adil, doğru davranışların sahibi olamazlar. Bir kişi ne kadar çok hata işliyorsa ve taktik dışı kalıyorsa, aslında o oranda bu bahsettiğimiz suçlunun, lanetli toplum özelliklerinden kurtulamadığı, bunu parti içinde temsil ettiği sonucuna varılır. Yani genelde o bir suçludur. Suçlu kişilik de doğruları esas alamaz, ikiyüzlü olur, demagog olur, kariyerist olur, her türlü hırsızlığı dener. Nitekim parti bünyesinde bütün bunların belirtileri var derken, bir yerde suçlu kişiliği ortaya çıkarmış oluyoruz. Adam vatansever değilse, vatan hainidir, yani düşmanın dayattığı vatan hainliğini yaşıyordur. Özgürleşmediği halde kendini özgür diye dayatıyorsa, o, bir ikiyüzlü köledir ve ondan her türlü entrikacılık beklenebilir. Emek sahibi değil, hırsızsa, sosyalist olmadığı, başkalarının emeğine dayanarak yaşamak istediği belirtilebilir. Onurlu, şerefli olmadığı halde kendini sahte bir onur, şeref, saygınlık biçiminde dayatıyorsa, yine eski toplumun suçlu öğesidir; şerefsizdir, suçluluğun verdiği bir kompleks içindedir. Dolayısıyla da parti içinde bir ikiyüzlüdür, onurdan fazla bir şey anlamıyor, davranışları ve sözleri tutarsızdır.

İşte bir de bu yönüyle kendimizi gözden geçirdiğimizde, sağlam bir kişilik olunmadığı, her şeyden önce toplumun bir suçluluğu yaşadığı, bu durumdan kurtulmanın vazgeçilmez olduğu, öncelikle kendini normal bir insan haline getirmenin şart olduğu, daha sonra da normal veya suçlu olmayan bir insan olarak partiye giriş yapmak gerektiği ve ancak bu giriş tarzının doğru bir giriş tarzı olabileceği rahatlıkla görülebilir. Tabii ki, bu da yetmez. Daha da fazlası kişinin parti çizgisinde, politikasında yoğunlaşması, parti örgütünü mutlaka yaşaması, mutlaka örgütlü olmayı bilmesi, özellikle savaşım taktiklerine katılması partileşmenin vazgeçilmez şartlarıdır. Bunu sağlayamayanlar her zaman toplumda olduğu gibi parti içinde de suçlu konumunu yaşarlar ki, bu, bizde oldukça yaygındır. Kuşkusuz parti içinde sürekli bir suçlu gibi yaşamak da çok tehlikelidir.

Gaflet ise, bütün bu suçluluk durumlarının farkında olmamayı, yani bir yerde bilinçsiz suçlu konumunu sürdürmeyi ifade eder. Aslında suçlunun tekidir, fakat saf geçiniyor, dürüst geçiniyor ve bu anlamda çok tehlikeli bir kişi oluyor. Belki de bilinçli suçludan daha tehlikeli birisidir. Bilmeden sürekli suçlu konumunu yaşamak, bunu da iyi niyet

> "Suçlu kişiler hiçbir zaman sağlıklı, adil, doğru davranışların sahibi olamazlar. Bir kişi ne kadar çok hata işliyorsa ve taktik dışı kalıyorsa, aslında o oranda bu bahsettiğimiz suçlunun, lanetli toplum özelliklerinden kurtulamadığı, bunu parti içinde temsil ettiği sonucuna varılır. Yani genelde o bir suçludur. Suçlu kişilik de doğruları esas alamaz, ikiyüzlü olur, demagog olur, kariyerist olur, her türlü hırsızlığı dener."

lıyorum, düz yerde silaha şöyle, toplantıya ve birlikte harekete şöyle yaklaşacaksın! Onun kafası nasıl uyanıyor: "Hım, ben tersini nasıl geliştiririm?" Buna meyil duyuyor. "Dahi"liğini orada gösteriyor. Tabii düşmana öyle bir kıskıvrak yakalanıyor ki, nasıl vurulduğunu bile anlayamıyor. Sanıyorum kişilik gerçeğimizin çok önemli bir yönü budur. Düşmana göre programlanmış, imhaya göre ayarlanmış kişilik hep yenilgiye alıştırılmış, hep yanlışa göre yaşatılmış; kısacası gerçekliğimiz böyle bir gidişata yöneltilmiştir. Düşmana göre koşar, yanlışa göre hareket eder. Yaşamı suça göre ayarlanmıştır. Bu temsil ediliyor. İnanılmaz bir husus ama gerçek.

Yıllardır ben en gelişkin PKK'lilere sağlıklı bir toplantı yaptıramadım. Biz bir merkez oluşturalım dedik. Ama orada da en söylenmesi gereken sözleri söylemezler. Rolü, yetkisi nedir, bazı hususlar mutlaka nasıl açılmalıdır konusunda ağızlarını tutarlar. Ama en olmadık yerde, gerekmediği ve kurallara da uygun olmadığı halde bir bakarsın her şeyi konuştururlar. En temel ilkeleri ağza almazken, diğer taraftan en tartışılması gereken hususları dile getirmekten tutalım en gayri ciddi konulara kadar seviyesizce bir alışkanlık tarzını ise konuştururlar. En layık olunmayan yerde en layık olmayan kişiliklerle her türlü yaşamı götürebilirler. Ama en yüce kişiliklerle çok tarihi diyebileceğimiz bir ihtiyaç için "bir şeyler yap, yürüt, bir araya getir" dediğimizde gözlerini kapatıyorlar.

Biz, bütün bu kişilikleri aslında açığa çıkarttık. Ne yazık ki iddiasız kişilikler oldukları için her şeyi kendilerine layık görüyorlar. Ölüm, işkence, yaşamın yüceliğinden veya her anlamlı özelliğinden kopup gitme layıkıdır. Tabii bu, tepkiye, bizim kişiliğimizin yaramaz özelliklerine, kin ve öfkeye, hep saygı-sevgiden uzak yanların gelişmesine yol açıyor. Olumluyu yakalayamadın mı, olumluda ısrar etmedin mi, gelişecek olan en kötü olumsuzlardır. İşin diyalektiği böyledir. Tamam, bu bir sınıf mücadelesi, hatta ondan da öteye bir sosyal gelişme gereği diyelim, ama hiç olmazsa lehimize olanı esas alalım. Yani "sosyal gelişme sağlıyoruz" veya "siyasallaşıyoruz" adı altında birbirini bu kadar boştalamaya gerek yok ki. Mesela ben, yüzde bir şey yaptırılabilecek bir kişiyi bile değerlendiriyorsam, sen en iyi mücadele arkadaşlarını değerlendiremezsen, senin sosyal-siyasal mücadelen nerede kalır? Tarihte bir şey daha söylenir: Musa'nın meselesi vardır; Beni-İsrail, yani bugünkü Yahudi toplumunun en eski hali söz konusu olduğunda, bunlar da oldukça "lanetlidir" deniliyor. Artık neye benziyorlar, bize benzerlikleri var mı, bilemiyorum ama "lanetli" deniliyor. Veya Hz. Musa bir türlü bunlarla başedemiyor. O zaman haklarında alınan kararlar var; buna göre dünyanın dört bir tarafına dağılıyorlar. Buna "Yahudi diasporası (dağıtılması)" denilir. Aslında da hayli çarpıcı! Büyük ihtimalle uygarlaşma sürecine girecekler, fakat çeşitli nedenlerle bu sağlanamıyor. İmparatorluklarla anlaşmazlıkları da oluyor. Sonuçta, 2500 yıldır dünyanın her tarafını bir Yahudi sorunu dolduruyor. Yahudilik şimdi, dünyayı yöneten bir akıl gücü, bir ekonomik güç, bir siyasal güç, bir bilimsel güç.

Bizim böyle bir durumumuz da söz konusu olamaz. Bizim Yahudi gibi akıllı olmamız çok zor. Bizde savrulmak, çok kısa bir süre sonra yutulmaktır. Yahudi ise kendini çok üstün bir ırk olarak değerlendirdiği için yutulmaz, hatta herkesi kendi içinde veya kendi yönetimi altında tutma biçiminde katı bir ideolojiye sahiptir. Kendini hem yöneten durumunda, hem de en üstte ve en öncelikli bir biçimde görür. Biz en alttayız, Yahudi'nin tam tersi durumdayız. Yani bu anlamda büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız. Nereye saçılsak, orada biteriz. Bundan çıkarılacak sonuçlar vardır. İşte düşmanın yüzyılların işgali, istilası ve yine işbirlikçiliğin bu kadar kapsamlı işlemesi sonucu oluşan düzeyler, oluşan anlayışlar, oluşan alışkanlıklar var. Bunu görüp artık yurtseverlik, özgürlük temelinde bir halkın kendini yeniden bulması, yeniden örgütlendirilmesi lazım. Yani bir programa bağlanan, bir tasarısı olan bir hareket olmamız gerekir. Nitekim PKK, bir anlamda bunun ifadesidir demiştik.

Yetersiz söz ve eylem düşmana hizmettir

Tabii PKK'nin dile getirmek istediği gerçekleri herkes layıkıyla özümseseydi, çok akıllı eylem adamları olmanız zor olmayacaktı. Siz temel hatayı; PKK'yi tarihi anlam, önemi ve de zorunluluğu biçiminde anlamak yerine, parti adına her şeyi kendine yakıştırmakla yaşanacağını, bize çok kötü yutturulmuş alışkanlık ve yetersizliklerle yürünebileceğini sanmakla yaptınız. İşte parti içinde sosyal-siyasal mücadele dediğimiz olay budur. Düşmanın dayattığı özelliklerle mücadelede saf bağlamak çokça ve yaygınca görüldüğü gibi ya gafilce imhalara, ya da haince sonuçlara yol açıyor; bu arada çok ucuzca ölümlere götürüyor. Düşmanın direkt-dolaylı etkileri olmazsa, bu, böyle oluşur mu, gelişir mi? Bu anlamda kendinizi anlamaya çalışın diyoruz. Düşmanı mı konuşturuyoruz, kendi özgür yaşam gerçeğimizi mi? Kendi parti programımızı mı yaşıyoruz, yoksa ne idüğü belirsiz dayatılan özellikleri mi yaşıyoruz? Biraz derinlikli düşünmeniz gerekecek. Düşmanla ayrım çizgilerimizi çizeceğiz. Eylemimizin ne kadar halkın eylemi, ne kadar işbirlikçilerin ve düşmanın eylemi olduğunu ayırt edeceğiz. Bunun için gerekirse çok konuşacağız, gerekirse çok eylem yapacağız. Böylelikle bir devrimci, bir eylem adamı, bir iyilik adamı için çok gerekli olan doğru yolun yolcusu, eylemcisi olmayı başarırız. Şimdi benim sözüm ve eylemimin niçin düşmana bir hizmeti olsun, niçin düşman benden yararlansın, bir yetersizliğimi, bir yanlışlığımı niye kötü kullansın, niye bana karşı kullansın? Ben o zaman kendimle uğraşır ve kendimi hizaya getiririm. Kendisini düşmana karşı ayarlamayan bir adam bir halkı nasıl düşmana karşı ayağa kaldırabilir? Şimdi bizim bazı arkadaşlar bir demagoji geliştirmiş; her türlü lafazanlık, her türlü davranış bozukluğu, her türlü eylem, örgüt ve çaba yetersizliği içinde dolanıp duruyorlar. Ağzına biraz sözcük yerleştirildi, şimdi eveleyip geveliyor. Biz buna fazla tahammül edemeyiz, çünkü kendimize zarar veriyoruz. Sözü ve eylemi bu kadar çarpık ve yetersiz olan kişi, düşmana hizmettedir.

Evet bunu çok iyi bileceğiz. Verilen söze layık olmanın biricik yolu şudur: Söz, eylem ve yaşamın düşmana darbe olması. Eylem adamı dediğin, "konuşacağım her söz düşman için bir darbedir, bir eylemdir, bir yerinden vurmaktır; diğer bütün hareketlerim öyledir; ve özellikle yetkim-sorumluluğum varsa, bir komutansam, bir öndersem sen gör düşmana günleri nasıl zehir edeceğimi veya hakkıma-hukukuma nasıl sahip çıkacağımı; bunun için savaşıyor ve örgütleniyorum, bunun için eğitim veriyorum" diyen kişidir. Doğru tarz böyle olur. Bakalım, siz neyi konuşturmuşsunuz, nasıl kaçmışsınız, bilmem kendini nasıl yere atmışsınız, nasıl yoldaşları bastırmışsınız, nasıl birliği eğitmemişsiniz, nasıl iyi bir savaşçı olamamışsınız, günleri nasıl boş geçirmişsiniz, nasıl mevzilenmemişsiniz, nasıl yanlış hareket etmişsiniz! İşte sizin hep bu "nasıl"larla dolu bir yaşamınız var. Nasıl oyuna getirilmiş, nasıl gafil kalmışsınız!

Kendinizden ne anladınız? Siz şimdi bunu cehalete yorumlayamazsınız ki? Biz size anlatıyoruz. Hep "cahil kaldım, dar kaldım ve tıkandım" demek ayıp değil mi? Bu laflarla kendinizi aldatmanız ayıp değil mi? Bu yaşa gelmişsin, daha doğru dürüst kavrayamazsan, ben nasıl seni akıllı adam yerine koyarım? Saygıdeğer bir tavrın olmazsa, ben sana nasıl değer biçerim? Zamanınız vardı, öyle fazla yorulmuş, yıpranmış da değilsiniz. Öyleyse kendinizi hizaya getirin.

"Bu yaşa gelmişsin, daha doğru dürüst kavrayamazsan, ben nasıl seni akıllı adam yerine koyarım? Saygıdeğer bir tavrın olmazsa, ben sana nasıl değer biçerim? Zamanınız vardı, öyle fazla yorulmuş, yıpranmış da değilsiniz. Öyleyse kendinizi hizaya getirin."

Şuna yanıyorum: Söz vererek ülkeye gittiler, ama halkın da başına bela oldular, kendilerini de mahvettiler, ayrıca birçok değerimizi de gömdüler. Yüzde yetmişbeşi belki öyledir, bizden görev-yetki alanların yaptığı budur. Ben de söz verdim, neden ben sözüme karşı tutarlıyım? Mademki kendini bile koruyamıyorsan, kendini mantık ölçüleriyle yaşatmıyorsan, o zaman ne diye kendini de, bizi de aldatıyorsun? Ama bütün bunların hepsi sevdalı bir yaşam serserisi. Nasıl yaşayacağını bilmiyor. Gözü bir paraya, bir yiyeceğe, bir içeceğe takılıyor veya yaramazlığı sonuna kadar reva görüyor. Canı uyku istiyor, uykuya yatıyor, hiç uyanmıyor. Bir tedbiri, bir düşmanı gözetlemek, bir imkanı-fırsatı değerlendirmek vb. aklına gelmiyor. Şimdi büyük bir kısmı böyle; gözü rahatta, gözü düşkünlükte, gözü yaramazlıkta, gözü sahtelikte. Hatta habire de bizi aldatıyor. Zorlu olana göz dikmiyor, mutlaka bir imkanı-fırsatı değerlendirmiyor veya hazırlamıyor, hatta çok sınırlı olandan başlayıp geliştirmeyi hiç aklına bile getirmiyor. Ve böylece karşımıza da çıkıp yalan söylüyorlar. Yani tüm bunlar adeta bize bir hastalık gibi, bir mikrop gibi etkide bulunuyor.

Tabii uyarıyorum, böyle yapmayın, belaysanız gidin belanızı başka yerde arayın diyorum. Yetki ve görevlerle bu kadar oynamak, hiçbirimize yarar sağlamıyor. Ben zorla sana gel eyleme katıl demedim. İlle beni kullanmak istiyorsan, ben de devrimin kendini savunacağını hatırlatıyorum. O zaman da, "kendimi yere atarım, şöyle engel yaptırırım, zarar veririm" dersen, bu, bir iç tehdit, bir iç engel durumunu oluşturur. Yani o adına yaptığını sanmak diğerinden daha az tehlikeli değildir. Gafil kişiliğin ne kadar etkili olduğunu biliyoruz. Çünkü her şey iyi niyet adına, dürüstlük adına oldukça da yaygın işleniyor. Gafletin ayrıca sorumsuz ve bilinçsiz kişiliği ifade ettiğini, kendini bilinçlendirmemenin, sorumlu kılmamanın alabildiğine kişiyi gafil kılacağını ve bunun da suçu çok yaygın yaşatacağını, vereceği zararın ölçülemeyeceğini ortaya koyuyor. Bu açıdan suçlu konumundan kurtulmak için gafletten kurtulmak, bunun için bilinçlenmek, dikkati ve duyarlılığı ruhen geliştirmek; kısaca, çalışkan, sosyalist emek sahibi kişi olmak kaçınılmazdır.

Suçtan ve gafletten başka türlü kurtulunamaz. Bu, aynı zamanda bir yaşam kanunudur, özgür yaşam kuralıdır. Herkes bu hususları kendi kişilik gerçeğine uygulamalıdır. Niçin vatanseverleşmek zorunda olduğunu bilmelidir. Kaldı ki ortada büyük bir vatan ihaneti var. Vatan ihanetini esas alan bir kişilik yaşamı, kesinlikle kişiyi iflah etmez ve kafasını, yüreğini sağlıklı geliştirmez. Özgürlük tutkularından yoksun bir köle -ki bizde bunlar çok yaygın- her türlü düşkünlüğe, zarar vermeye açıktır. Doğru temellerde özgürlük tutkuları olmayanlar, yaşamla en çok oynayacak ve zarar verecek kişiliklerdir. Hele köle olduğu halde, kendini özgürlük içinde sananlar, "normal bir özgür ulusun bireyi gibi her türlü sosyal, kültürel, siyasal yaşama katılabilirim" diyenler büyük bir gaflet içindedir. Bu da bizde son derece etkili bir yaşam tarzı olarak bireylerde hükmünü sürdürüyor. Köle olduğu halde kendini özgür sanmak, işlenilen en büyük suçtur. Ve bu suç da çok yaygındır.

Bunun dışında diğer temel kavramlar vardır: Zorba olmak, hırsız olmak, katil olmak, bütün davranışlarda çirkinlik, suçluluk arzetmek, bu temel suçların dolaylı bir sonucudur. Yani vatana ve özgürlüğe ihanetin, gerçeğe ters düşmenin, her türlü köleliğin sonuçları olarak karşımıza çıkar. Bu temel suçları işleyen birisinin, tabii ki, emeğe saygılı ve adil olamayacağı, ilişkilerinde güzel ve anlamlı bir pratik sergileyemeyeceği, daha da ötesi etrafına bol bol zarar vereceği, zorbalık yapacağı, baskı uygulayacağı ve en önemlisi de bu tiplerden asla bir yararın gelmeyeceği açıktır.

İşte parti içinde bir türlü verimli olamayan, başarıya gitmeyen kişiliğin böyle bir suçla, suçluluk gerçeğiyle ilişkisinin varlığını da gözardı etmemek gerekir. Hiç kimse suçluluğa özgürlük isteyemez. Hiçbiriniz, gırtlağına kadar batmış bir kişilik suçluluğunu kişi hakkı olarak göremez, hele lafta "PKK'li oldum" demekle kendisini kurtarma cüretinde bulunamaz. Bir defa bunu iyi anlamak gerekir. Kişi suçlu konumunu örtbas ederek, tarihin insanlık kavgasında yer alamaz.

Bu hususu mutlaka anlamanız gerekiyor. Düşünce gücünüzü, eylem gücünüzü yurtsever ve özgür insan seviyesine getirmeniz gerekiyor. Bunu sağlamadıktan sonra herhangi bir hak talep etmeyin. Yani kölelerin, hainlerin hak talep etmeye gücü yoktur. Bu doğru da değildir. Hain, ihanetten kurtulamıyorsa, toplumsal ve ulusal köle bu gerçeğini bir türlü görüp aşamıyorsa, özgür insanın hakkı olan hususları, eleştiri özgürlüğünden ilişki özgürlüğüne, hatta kadın-erkek ilişkilerindeki özgürlüğe kadar asla bir şey talep edemez; evlilik hakkı bile olamaz . Belki size biraz daha ilginç gelebilir ama şu bir gerçek ki, bu kişilerin evlenmeleri de yalandır, sahtedir ve gayri-meşrudur.

"Hiç kimse suçluluğa özgürlük isteyemez. Hiçbiriniz, gırtlağına kadar batmış bir kişilik suçluluğunu kişi hakkı olarak göremez, hele lafta "PKK'li oldum" demekle kendisini kurtarma cüretinde bulunamaz. Bir defa bunu iyi anlamak gerekir. Kişi suçlu konumunu örtbas ederek, tarihin insanlık kavgasında yer alamaz."

Gerçek yurtsever bir insan, özgür bir insan olmak istiyorsak, mevcut suçlu konumu böyle değerlendirip tanımlamayı bileceğiz. Çünkü gerçek militan bütün bu suçlarına karşı ayakta durmayı bilen, doğruya güç yetirebilen, bunun engin çabasıyla ve engin görüşüyle yaşayabilen kişi demektir. Saygı, sevgi, onur, şeref biraz böyle kişiliklerle özdeştir.

Bu belirtilenler sadece kavramlar da değil, yaşam gerçeğimizin açık ifadeleridir. Kendimizi bununla değerlendirmek, yargılamak, tarih karşısında affettirmek sadece bir siyasi tercih değil, yine sadece "öyle de olsa, böyle de olsa, bu partiye de gitsem, şu partiye de girsem şöyle bir birey olarak da yaşarım, böyle bir PKK'li olarak da yaşarım" biçiminde bir tercih de değil, bu olmazsa olmaz bir yaşam kuralıdır. Bunun dışında bir yaşam kuralı yoktur. Çünkü kölelerin, hainlerin, gafillerin yaşamı ölümden daha beterdir. Dolayısıyla onlara sadece ve sadece özgürlük savaşçılarının vurma hakkı vardır. Zaten PKK'nin eyleminin tarihi gerekçesi de budur.

Hainlerin, gafillerin, kölelerin özgürlük veya yaşam hakkı yoktur, ancak bir bilinçlendirme ve bir uyarıyla çağrı yapılır, ama ısrarla bu sürdürülürse onları cezalandırma hakkı doğar. Cezanın da anlamı özünde budur. Başka türlü biz hiçbir gerekçeyle insanları cezalandıramayız. İhanette, kölelikte, gaflette ve onun dolaylı suçlarında ısrar eden, bütün eleştiriye, bütün uyarıya, bütün iknaya rağmen ısrar edenin cezası ölümdür.

Kürdistan'da temel ceza kanunu böyle bir anlama sahiptir. Bu, doğru bir ceza kanunudur. Yani TC ceza kanunlarını değil, kendi ceza kanunlarımızı gerçekleştireceksek, doğrusu, bu temelde olur. Kaldı ki insanlık hukukunu gözden geçirdiğimizde ve her ulusun yasalarına, anayasasına baktığımızda -Türk anayasası da dahil- vatan hainliği suçu vardır. Aşağılık olanlara uygulanan suç ve cezalar vardır. Bu konuda ne kadar cezayla karşılık verileceği de işlenmiştir.

Kürdistan'da bir devrim hukuku olacaksa, bu, temel suçlara göre gelişecektir. Bir ceza hukuku olacaksa, bu, en ağır suçlardan başlayarak ve diğer cezalandırmaları da bu ağır cezalandırmalara dayanarak gelişmek zorundadır. Bu, doğru ve uygulanması gereken bir hukuk anlayışıdır. Yalnız parti içinde de değil, ulusal-toplumsal gerçeklik içinde herkese uygulanması gereken bir hukuk anlayışıdır. Böyle bir hukuk anlayışını hayata geçirmek için tabii ki müeyyide, güç gereklidir. Hukuk, ancak güçle yürütülebilir. Tabii parti, aynı zamanda bir hukuki güçtür,

belalılar gibi güya bizden taviz koparacak!

Yaygın bir kesim böyle. Bunlara laf anlatmaya çalışıyorum. Yıllardır bu yaramazları sırtımızda da taşıyoruz. Ama belirteyim ki, bunlar mutlaka bir yerde yerle bir olup gidecekler.

Biz insanın yaşamına gerçekten çok üstün değer biçiyoruz. Ama bu yaklaşımımızı kötüye kullanıyorlar. Bazen ana-babaları suçluyorum, böyle veletleri nasıl ortaya atmışlar diye. Çok ağır konuşmalar da yaptım. Sizlerin de, bu çocukların da başına gelen nedir? Karşıma da çıkmayın, bu yaramazları başıma atmayın dedim. Zaten anama bile terbiyeli olması gerektiğini söylemiştim, hem de çok erkenden. Terbiye çok önemlidir. Salmışlar ortaya, ben insanlık adına utanıyordum, sokaklardan geçemiyordum.

"Tabii uyarıyorum, böyle yapmayın, belaysanız gidin belanızı başka yerde arayın diyorum. Yetki ve görevlerle bu kadar oynamak, hiçbirimize yarar sağlamıyor. Ben zorla sana gel eyleme katıl demedim. İlle beni kullanmak istiyorsan, ben de devrimin kendini savunacağını hatırlatıyorum."

Hayret! Biz alnımızı biraz dik tutmak için buraya mücadeleye geldik, onlar habire eski alışkanlıklarını, utanmazlıklarını bize dayatacaklar. Biliyorsunuz insan için şeref, onur çok önemli; olmadı mı hayvanlardan betersin. Ben halkın üzerine fazla gitmiyorum, çünkü, şimdilik partimizi terbiye etmeye çalışıyoruz. Dünyanın yüzkarası bir Kürt gerçeği olduğunu biliyorsun. Senin için büyük bir hedefe ulaşma, büyük bir utanmazlıktan kurtulma sorunu var. Bu ayarsızlıkla, bu ölçüsüzlükle kimse seni kabul etmek istemiyor. Düşman yüzde yüz haksız olduğu halde dünyayı başına kaldırmış, sen bunlardan hiçbir sonuç çıkarmayacak mısın? Ben bütün gelişmemi neye borçluyum? Bu utanmaz duruma, bu büyük haksızlığa, bu insanın nefes alamayacağı ortama son vermeye. Bu, hepiniz için geçerlidir. Kaç, sıvış, nereye istersen oraya git, vatana, halka ve her türlü insani değere ihanet et, ondan sonra da kabadayı kesil! Bu kişiyi kim ciddiye alabilir? Ondan sonra erkek kesil, nasıl insan olduğunu iddia et! Bu tipler bizde dolu.

Ben çok erkenden şunu söyledim: "Biz de bu tip insanız, bu tip adamız" diyenlere büyük bir öfkeniz olmazsa siz Kürdistan'da namuslu eylem adamları olamazsınız. Ben yürürken, görürken aslında her şeye karşı savaş halindeyim. Fırsatım olsa, örgütü daha güçlü yaratsaydım, insanların kötü yanlarını daha sert kılıçtan geçirirdim. Neden bu duyguyla yüklüyüm? Çünkü kötülükler var. Tabii kılıçtan geçireyim derken, kaba anlamda söylemiyorum; yapılması gereken, büyük bir kısmını eğitime almak, örgütlülüğe almak, savaşa çekmek ve böylece ıslah etmek anlamında söylüyorum. Ülkeye ve halka yüzümü çevirdiğimde halen de böyle yürüyorum. Siz, halkın içinde yaşarken, ülkeye yerleşirken, neden öfkeniz azaldı veya öfkenizi niye doğru yönlendirmediniz? Neden büyük bir inatla bu utanmaz durumlara son vermenin büyük çabasına girişmediniz? Ben ruhunuzun ne olduğunu anlamak istiyorum. Halkın içindesiniz, ülkenin şu parçasındasınız. Bizim buralarda bile içimiz içimize sığmıyor, kafamızda, ruhumuzda her gün vurduğumuzu vuruyoruz, yaşattığımızı yaşatmaya çalışıyoruz. Ama birçoklarının umurunda değil. Hatta daha da kötüsü üzerine biniyorlar, bastırıyorlar, dağıtıyorlar. Bir devrimcinin yüreği, ruhu böyle rahat olamaz. Hele beyinsizlik hiç yapamaz. Senin derdin büyük, senin neyle karşı karşıya olduğun belli. Ben buna dayanarak söylüyorum: Neden siz o zaman akıllı olmadınız ve halen yapımızın büyük bir kesimi niye yaramazlık ölçüleri dahilinde hareket ediyor? Bir başına bırakıldığında düşmanın her türlü imhasına açık bir durumu niye yaşıyorlar?

İşte politika dediğimiz olay, buna çare bulma sanatı oluyor. Politikanın "A, B, C"si, bunu hiçbir gerekçeyle yaşamamak, kabul edilemez bu duruma çare olmaktır. Neden çok engin, çok derin yürüyen bir kişilik gelişmiyor? Bu durumları görememekten, bunun politikasına ulaşamamaktan dolayıdır. Böyle oldunuz mu iyi asker olamazsınız, hele iyi komutan hiç olamazsınız. Sırf bu durumlara bir çare olmak için ben gerçekten nasıl yaşadığımı iyi biliyorum. Sizlere çok gerekli olan hususları zamanında yetiştirmek için bu büyük tempoya kendimi nasıl mecbur ettiğimi iyi biliyorum. Bunu kendi keyfim için yaptığımı mı sanıyorsunuz? Hayır, mutlak anlamda özgürlüğe ihtiyacı olan, ölüm-kalım sürecinde bulunan bir halkın kurtuluşuna önderlik edecek bir öncü güce verilmesi gerekeni vermek için yapıyorum.

Ben de sizin gibi kendimi aldatamam ya! İkiyüzlülük etsem, zaten yaşamam mümkün değil. Her türlü yetersizliği ben kendime layık görsem, bu iş çok erkenden biter. Kendini ıslah edemeyen, kendisini hiç olmazsa düşmanına karşı biraz yaşatabilecek bir plana, bir anlayışa kavuşturamayan kişinin sonu ne olur? Böyle birinin varlığı acaba neye hizmet ediyor? Bu soruyu herkes kendine sormalı. Düşünün ki, ben her gün bu açmazlarla karşı karşıyayım. Bir türlü durumu kendi kişiliklerinde çözmeyenleri, çözmeye yanaşmayanları, her türlü sıradanlığı, her türlü yetersizliği çok normal karşılayıp "yaşayabiliriz" diyenleri gördükçe, soruyorum diğer işlere nasıl el atarız? Daha üst aşamada bir politik ve askeri çalışmaya nasıl sıçrama yaparız? Çünkü işin "A, B, C"si ihmal ediliyor. Toplamayı, çıkarmayı bilmeden bölme ve çarpmaya başlanamaz.

Durumunuz biraz böyle. Komutanlığın "A, B, C"sini bilmiyorlar. Süzüm-ona, general seviyesinde rütbe almışlar, kendilerini bu durumda görüyorlar. Gerçekte ise asker olamadan kendilerini komutanlıkta görmüşler. Bunu da biz gördük ve tedbiri de peşisıra getirdik.

Tüketici kadro tipine göz açtırmayacağız!

Dedim ya, işte anlama ve özümseme konusunda çok yüzeysel ve sığ geliştiğiniz için sizce de kabul edilmeyen ve sizi de zor duruma düşüren her şey ortaya çıktı. Evet, bizi de anlayamama büyük bir suçunuz, yetmezliğiniz olarak ortaya çıktı. Çünkü ben ilk andan günümüze kadar işin gerekleri üzerinde büyük bir ciddiyetle durduğum gibi her an ne yapılması gerektiği sorusuna aklım yettiğince, çabam elverdiğince karşılık verdim. Bunu yanımdakilere de bin defa tekrarladım. Aydınlatma görevimi, uyarma görevimi ve imkanlar oranında destekleme görevimi kesinlikle bir saniye bile ertelemedim. Bir yoldaşlıkta ne biterse onu fazlasıyla vermeye çalıştım.

Bütün bunlar sizin de bu yolun sağlam bir yolcusu olmanız içindi. Yani "inşallah"la, "maşallah"la olmaz ama, belki bu sefer doğru anlarsınız. Hiç olmazsa bu yeni bir yıl için bu seferki sözünüz yerinde olur. Bu kadar acılarımıza, bu kadar şahadete, bu kadar zorluklarla boğuşmamıza bir anlam vermiş olursunuz. Düşmanınız kadar siz de kendi davanızın gereklerini yerine getirirsiniz, sağlam başarır, sağlam götürürsünüz. Artık biraz bu öz gerçeklerimize yeterince cevap vermenin, buna yanıt olmanın kişiliğiyle yürürsünüz. Ve ben hiçbir zaman hiçbir adımımda ve hatta ilk grubumuzun oluşumunda, ardısıra yetmezliklerin bu kadar çıkabileceğini düşünmemiştim. Halen de attığım her adımımda; yoldaşlar en iyisini düşünür, yapar ve buna göre yaşarlar derim. Bu anlayışı kesin benimsemelisiniz, çünkü sahtelik yaraşmaz, büyütmez ve herhangi bir yere de götürmez. Alışkanlıklarınızın hepsi düşmandan kalmadır, hepsi köhnemiş, içinde hiçbir şey, özellikle güç geliştirmeyen, doğruluk ve güzellik sağlamayan çirkinliklerle, yanlışlarla doludur; atın bunları gitsin.

İnsanlarınıza güvenin. İnsan eğer kendini doğru yola koyar ve ısrarla yürütürse, elinden her şey gelir. Partimiz zaten bunu kanıtlamıştır. Örneğin, karşımdaki bu grubun ilk eğitim günlerindeki kargaşayı düşünün, ne demek istediğimi anlarsınız. Yeni yeni kafanız anlamaya başlıyor, hem de bu kadar uyarılara ve bizzat çok yoğun bir yaklaşıma karşın ancak bu böyle olabiliyor. Kendi halinizde olsaydınız, biz olmasaydık, yanlışı ne kadar konuşturacaktınız! Bu bir aylık süre için karşılaştırın, daha iyi anlayacaksınız. Ve bu, doğrularımıza yaklaşım konusunda sadece küçük bir başlangıçtır. Tamam, ben yiğitliklerinize bir şey demeyeyim, gerekirse her türlü övgü de dizilir, fakat varsa bile böyle olumlu özellikleriniz bunları da nasıl bitirdiğinizi, nasıl boşa çıkardığınızı gördünüz.

"Kaç, sıvış, nereye istersen oraya git, vatana, halka ve her türlü insani değere ihanet et, ondan sonra da kabadayı kesil! Bu kişiyi kim ciddiye alabilir? Ondan sonra erkek kesil, nasıl insan olduğunu iddia et!"

Birçok alanımızın durumuna bakıyoruz; bir-iki akıllı adam ya var, ya yok. İşin başındakilerin büyük bir kısmı adeta bela. Düşünün bu kadar anlatımlara, bu kadar imkanlara rağmen böyle oluyorlar. Bu kişilikler bunu nasıl yakıştırıyorlar? Bu tutumlarıyla neyi kurtaracaklar? Ben bile, burada bu çabaya rağmen düşmanı defedebiliyorsam, kendimi biraz yaşatabiliyorsam, ne mutlu bana derim. Gözüm öyle mevkide, komutanlıkta değil. Adam yarın kendisini nasıl koruyacağını bilmiyor. Bir bela kesiliyor. Bir fırsat bulsa etrafını ayağının dibinde bitirecek, mahvedecek. Sözüm-ona kendini konuşturuyor. Ağzı, eylemi bozuk oluyor, zorbela birkaç imkan vermişiz, onu yiyip tüketiyor.

Tüketici kadro tipi diyoruz; tüketici kadro tipi nedir? Yoldaşını öldürüyor, tüketiyor, iflasa götürüyor. Hiç böyle kadro-komutan olur mu? Gözümüzün içine baka baka, bunlar yanımızda oluyor. Sizin ciddiyetiniz, eleştiri gücünüz, uyarı gücünüz, ilkelere-kurallara bağlı olma gücünüz nerede kaldı? En önemlisi de bu yetmezlerle, bu serserilerle birlikte yaşamaya nasıl razı oluyorsunuz? Çaresizsiniz.

Ben açık söyleyeyim: Tamam, her yere gücüm ulaşmaz ama benim sahamda, partimizde, halkımızın tüm iş, yaşam alanlarında bu tipe göz açtırmayacağız. Ağlamaya, sızlamaya hiç gerek yok. Ben eylemimi bağıra çağıra geliştiriyorum. Yarın bunları sudan çıkmış aptala, bilmem hangi tip yaratığa döndürürüm dedim. Çok önceleri bağırdım, hiç gizli kapaklısı yok. Bizim kadromuzsa, savaşçımızsa buna layık olmayı bilecektir. Kim kimi kullanacak, kim değerlerle oynayacak? Ben bu yaşıma geldim, henüz bunu değerlendirememe gibi ağır bir yetmezliğe düşmedim. Ağlama, sızlama da, af dileme de olmamalı. Madem baş olmak istiyor, iyice, yiğitçe, bravo diyebileceğimiz türden yapsın.

Tüketecekmiş, kendini şöyle abartılı dayatacakmış! Bunun olmayacağını niye kestiremediniz veya bu baylara biz niye anlatamadık? Kaldı ki biz aksini de, neden çaresiz, zavallı olunduğunu da kabul etmiyoruz. Bu da bize yakışmaz, çünkü biz her yerde çareyiz. Artık bunu ispatlayan hareket, "gücüm yetmedi aldandım, çaresiz kaldım" demeyi kabul etmez.

Başta dağdakiler olmak üzere,

çünkü onun zoru vardır. Zor'u olmayan parti bir hukuk gücü olamaz. Hukuki güç haline gelebilmek için suça verilen cezayı uygulayacak durumda olmak gerekir.

Dolayısıyla PKK'nin yargılama, kendi hukukunu yürütme gücünden bahsediyoruz. Neden? Çünkü hem suçu değerlendiriyor, hem cezayı veriyor, hem de uygulayabiliyor. Tabii genel bütün suçlara karşı bunu başaramıyor; şimdi sınırlı olarak bunu başarabiliyor, ama her geçen günde de uygulama sahasını derinleştirip geliştirdiğini söyleyebiliriz.

Halk içindeki suçlar, ulusal kurtuluş saflarındaki suçlar -yani ulusal kurtuluşa kalkmış cephe içindeki suçlar diyelim-, normal toplum içindeki ve parti içindeki suçlar vardır. Ulusal kurtuluşa kalkmış kitle içindeki suçlular, açık ki onun karşısında yer alıp çelişen vatan hainleri ve işbirlikçilerdir. Yani devrime direkt saldıranlardır, ulusal kurtuluş güçlerinin karşısında duranlardır. Bu politik bir suçtur. Bunlara karşı uygulanacak bir ceza hakkı vardır ve bu açık savaşım biçiminde icra edilir. Vatana ihanet, ulusal kurtuluş mahkemeleriyle hızla cezalandırılması gereken bir suç olarak ele alınmıştır. İşte birçok ajan kişi var; bunlar köy korucuları, işbirlikçi aşiret reisleri, hatta düşmanla işbirliğine yönelmiş sahte Kürtçüler ve onların temsilcileridir. Bir de bunların dışındakiler var ve toplum içinde ele alınabilir. Bunlar suç kategorisinde, uyanmamış gafil kesimlerdir. Lümpen, serseri, kabadayı kesimler olarak bir türlü uyanmıyorlar. Düşmanın bilinçli ajanlığını yapmasalar bile, oyunlarına geliyorlar, provokasyon durumundan çıkamıyorlar. Zaman zaman onları da çeşitli cezalandırmalara tabi tutmak, uyarmak açısından yararlıdır.

> "Hain, ihanetten kurtulamıyorsa, toplumsal ve ulusal köle bu gerçeğini bir türlü görüp aşamıyorsa, özgür insanın hakkı olan hususları, eleştiri özgürlüğünden ilişki özgürlüğüne, hatta kadın-erkek ilişkilerindeki özgürlüğe kadar asla bir şey talep edemez; evlilik hakkı bile olamaz."

Gafillerden bazılarının da yargılanıp cezalandırılmaları yerindedir. Özellikle ibret olsun diye, gaflet uykusundan uyansınlar diye zaman zaman en hak etmiş olanlarına ceza uygulamakta yarar vardır. Toplum içinde düşmanın farkında olmamak, düşmanın oyunlarını bilmeden oynamak da bir suçtur. Bir-iki uyarıya rağmen uyanmıyorsa tabii ki cezalandıracaksın. Böylece gaflette uzun süre kalınamaz ve gaflet suçunun uzun süre işlenemeyeceğini sağlamış olursun.

Toplumumuzun böylesine büyük bir gaflet suçu içinde olduğunu, bu suçu ortadan kaldırmak için böyle bir uygulamanın, gafile ceza uygulamanın yerinde olacağını vurgulamak gerekiyor. Örneğin, bazı politikalar, taktikler belirliyoruz. Buna ısrarla gelmeyenler, bir ulusal greve, bir ulusal gösteriye katılmayanlar, tersine düşmana yaklaşanlar, geliştirilen bazı yasaklamalara uymayanlar, irili-ufaklı çeşitli cezalandırmalara tabi tutulabilirler. Tabii bunların da en az bilinçli vatan hainleri, köleliği bukalemun veya ikiyüzlü gibi oynayanlar kadar tehlike arzettiklerini ve bunun da karşılıksız bırakılmayacağını iyi bilmek gerekiyor.

Yargı sistemimizde bunu da bir yere oturtmak gerekir. Özellikle **Ulusal Kurtuluş Mahkemeleri** yanında bir de böyle **Halk Mahkemeleri**'ne ihtiyaç duyulabilir. Halk Mahkemeleri biraz daha geniş toplumsal suçları, hatta halk içindeki çelişkilerden doğan suçları da gündemine alıyor. Halk içindeki çelişkilerden doğan suçlar büyük ölçüde hafif cezayla da giderilebilir, fakat yine de bu çelişkileri yargılamaya tabi tutarak çözmek en doğrusudur.

Parti-içi suçların durumu biraz daha değişik, ama yine de toplumsal, ulusal dayanağı, düşmanla ilişkileri bu bahsedilen suçlarla ilintilidir. Kökünü buradan alır ve parti içine yansıtır. Öncelikle eğitimle gidermeye, giderek pratik eylem içinde ıslah etmeye çalışıyoruz. Ama eğitimden alacağını ısrarla almazsa, kendini pratikte de düzeltmezse, bu biçimde suçlu konumunu sürdürürse, tabii ki disiplin esasları dahilinde, ARGK disiplini, parti disiplini neyi uygun görüyorsa o temelde bunları yargılamak gereklidir. Bazıları çok ağır suç işliyorlar. Objektif ajanlık konumu çok sabit ki, provokatörlerin, tasfiyecilerin önemli oranda bu konumdan geldiklerini biliyoruz. Bunların bazılarının iyi niyetli olup olmaması da önemli değil, yaptıkları neredeyse bilinçli ajanların yaptığı işe benziyor. Tabii bunlara karşı da yargı sistemimiz çalışmalıdır.

Parti içinde uzun süre suçlu kalınamayacağı, hele bu suçun ulusal kurtuluş saflarındaki suçtan, halk içindeki normal suçlardan daha tehlikeli olduğu açıktır. Bunun uzun süreli devam etmesi, sürekli tekrarlanması şurada kalsın, anında gideril-

> *"Sizlere çok gerekli olan hususları zamanında yetiştirmek için bu büyük tempoya kendimi nasıl mecbur ettiğimi iyi biliyorum. Bunu kendi keyfim için yaptığımı mı sanıyorsunuz? Hayır, mutlak anlamda özgürlüğe ihtiyacı olan, ölüm-kalım sürecinde bulunan bir halkın kurtuluşuna önderlik edecek bir öncü güce verilmesi gerekeni vermek için yapıyorum."*

hemen herkes bizim sahip olduğumuz imkanlardan daha fazlasıyla işin içindedir. Beynini, o bedenini herkes bu işe doğru verecek. Kendini doğru dürüst düşünceye vermeden bir davayı kazanmak nerede görülmüştür? Siz tarihte bunu nerede gördünüz? Doğru dürüst kendini yetiştirmeden, terbiye etmeden bir davanın kazanıldığını nerede gördünüz? Türk gerçeğine bile bakalım, adamlar Ortadoğu'ya gelirken İslamiyeti taklite öyle giriyorlar ki, bir Arap'tan on kat daha Müslümancı kesiliyorlar; halen de büyük bir kısmı böyle. Birkaç yüzyıldır emperyalizmden öğreniyorlar, en sağlam müttefik olmakla övünüyorlar. Yani sırf kendilerini yaşatmak için, kendi egemenlik tarihlerini bin yıldır böyle yazdırıyorlar. Sen yüzde yüz haklısın, sen yaşama mutlak muhtaçsın, öyleyse sen de bir şeyden öğren! Bir din olmuyorsa, başka dinden öğren, bir felsefe işine yaramıyorsa, başka felsefeden yararlan! Bilime göre yap, bir şeyler oku ve mutlaka kendini işlet! "Biz başkayız, hiç kimseye benzemeyiz; bilmem nasıl doğduk, nasıl yaşarız; şöyle geldik, böyle gideriz" demeye hiç ispat getirme hakkımız yok ve getiremeyiz de. Bu nedir, kimin dilidir? "Hamal geldik, hamal gideriz; ancak bize binerler, sağımıza, solumuza sürekli vurur götürürler" diyen yaşamı ben ne yapacağım! Allahın zavallısı, sefili, çaresizi! Siz bu yaşamı ne yapacaksınız? Sadece ben mi söylüyorum; çevrenize bakın, hepsi bir deliden beter. Ben de bunu farkettim ve delirmemek için zorbela kendimi kontrol ettim. Eğer delilerin yaşamı değilse, kendiniz söyleyin. Hepsi zavallı, çaresiz; hiçbir şeyine sahip çıkamıyor, basit bir örgüt bile kuramıyorlar. Düşman geliyor vuruyor... vuruyor, bu da bağırıyor... bağırıyor. Ben buna delilik değil de ne diyeceğim? Halbuki imkanı da elinde; istese bir-iki vurma fırsatı bulabilir. Aslında gözünü kan bürümüş, yanında altın gibi silah olsa kalkıp kullanamıyor. Ben buna ahmak değil de, ne diyeceğim? Nedir; işte daralmış, tıkanmış! Daralma, tıkanma ayıp değil mi? Bilmem öküzün trene baktığı gibi bakıyormuş, ufku kararmış, canı sıkılmış! Bu kimin yaşamıdır? İnsana bu yaraşır mı?

Anlamamak ve çaresizlik bir kader değildir

İşte bu patlamalı, öfkeli, her türlü yalan-yanlışa açık kişilikleriniz kendini böyle hissettiriyor. Bol bol da ağlamak ve yalvarmak! Düşünün, bir jandarmaya, bir polise, bir ağaya ne kadar yalvarılır! İnsana yakışan bu mudur? Hepsi işsiz güçsüz; bir çare bulunamayacak mı? Bizim karşı-gerçeklerimiz, bütün bunlara karşı olmaktır. Gerçeklerimiz buna dayanarak oluşturulmuştur. Bu doğrudur ve gücümüzü de buradan alıyoruz. Sizler de ancak bu karşı-gerçeklere sahip olmakla güçlenmeyi sağlarsanız, bunu kuvvetle telaffuz etmek kadar gereklerini eyleme dönüştürmeyi başarırsanız, o zaman hareket adamısınız. Bunda derinleştiniz mi öndersiniz; iyi gördünüz mü, iyi savaştınız mı, iyi savaştırdınız mı, iyi eyleme döktünüz mü komutansınız. Niye anlamayacaksınız? Bilemem, daha da anlatabilirim, ama siz anlamaya yanaşmıyorsunuz...

Yaşamın her saniyesinde adeta sağa baksanız taşlar, sola baksanız hayvanlar ve bitkiler size bunu söylüyor. Önünüze baksanız karşınıza çıkan her insan bunu söylüyor. Niye duymayacaksınız? Bütün bunlar size bunu söylüyorlarsa, kulağınız bir şeyler alacak ve yüreğiniz inecek. Ben böyle öğrendim; hayvandan, dağdan, düşmandan, ilgiden, çirkinlikten, kötülükten bu sonuçları çıkardım.

Niye öğrenmeyeceğiz? Bunları şunun için söylüyorum: Çoğunuza kalsa, aslında gelişmeler durmalı veya bir-iki gelişme oldu mu, başınız dönmeli. Ben büyük tecrübeme dayanarak bunu nasıl ciddiye alabilirim? Ufak bir boy attınız mı kendinizi yitirmenize, bu kadar düşkünlüğe karşı savaşan birisi sizin bu tutumunuza nasıl inanmalı? Laneti bu kadar tanıyan, utanmazlığı bu kadar gören birisi, sizin çok mükemmel bir duruma ulaştığınızı, çok çok övülmeniz, abartılmanız gerektiğini nasıl söylesin?

İşte PKK'de terbiye dediğimiz olay bu gerçeklerin bilinciyle olur. PKK'de askerileşmek veya eyleme geçmek, bunun örgütlülüğüyle hareket etmeyi içerir. PKK budur, ekmek su kadar gereklidir.

Bütün bunları niye bu kadar ısrarla anlatıyorum? Halen yapımızın ezici bir çoğunluğu bir türlü partileşmeye gelmeye yanaşmadığı için. Bunu, mutlak anlamda kayba götürecek, yenilgiye götürecek tutumda ısrar etmeye meyilli olduğu için tekrarlıyorum. En çok bunu bize ucuz bir ölümü yakıştıracaklara söylüyorum. Hemen kaybetmeye yüz tutuyorlar. Nasıl kaybediyorlar? Diyorum ya, imkan-fırsatı ve düşmanı ne görme, ne de değerlendirme gereğini duymayarak kendini okuyor. Aslında cahilliği, inançsızlığı yaşatıyor. Artık ne derseniz deyin, onu yaşatıyor. Bu, onun hoşuna gidiyor.

Bunun için o kadar söylüyoruz. Umarım anlıyorsunuz, mutlaka anlamalısınız. Anlamamak bir kader değildir. Cahillik veya çaresizlik bir kader midir? Bazıları size bunu dayatmış, inanmayın. Benden öğreneceğiniz en iyi şey, bütün bunlara aslında bir çare olan, bir şeyler anlayabilen ve yapabilen kişi olmaktır. Benden başka bir şey alamazsınız veya beni başka hiçbir şekilde değerlendiremezsiniz.

Gerçekten kendinize biraz saygınız varsa, mutlaka anlamalısınız ve sapmadan yaşamalısınız. Aslında başka mümkünü yok, böyle yaşamalısınız. Başka türlü ne düşman aman tanır, ne de biz ciddiye alabiliriz. Yanılmayın. Anladık, çok kötü büyütüldünüz, çok yanlışlıklarla örülü bir yaşamınız var, ama artık aşalım. Başka türlü size yanıt olamayız, sizi taşıyamayız. Çare olamazsak çürürüz, kokuşuruz, yani konulacak bir mezarımız bile olmaz. Yaşam büyük sorumluluk olduğu için, çok büyük ciddiyet gerektiriyor.

Zaferi esas alan yıkılmaz

Düşünün yani, söyledim, raporlar geliyor, hepsi laubali, çok ciddiyetsiz anlatımlarla dolu. Neredeyse yapının tamamı kendini havailik duruma sokuyor. Yeri, zamanı, silahı, savaşçıyı, niteliği, araziyi değerlendirememiş! Bizim eylem bir şeyi ispatlıyor, değil mi? Tek bir inanan, tek bir kuruş, tek bir silah ve tek bir cesaret veren yoktu. Her şey ve herkes karşıydı. Ama biz imkanı görebildik ve gösterebildik. Mevcut koşullarda her birinizin büyük çözüm gücü olmanız işten bile değil. Çünkü her türlü savaşım silahı emrinizde. İsteyen askeri, isteyen siyasi, isteyen ideolojik, isteyen örgütsel, isteyen gizli, isteyen açık, isteyen büyük, isteyen küçük her türlü iş yapabilir. Boyuna, kuvvetine, anlayışına göre herkese iş imkanı vardır. Bu iş genelde de büyük işsizliğe bir çaredir. Hatta ben şunu da söylemiştim: Sırf açlık sorununuzu halletmek için gerilla olmalısınız. Bakın, iyi gerilla, belki siyasetten anlamıyor ama istediği kadar açlık sorununu halletmiştir. Biraz düşmanı vurarak halledebiliyor. Gerilla üretiyor, bilinçlendiriyor, cehaletten kurtarıyor, daha da iyi yaşamak istersen, seni yaşama da kavuşturuyor. Bir yerde sizi büyük işsizlikten kurtarıyor. Biz bu temelde ülkemizi büyük bir inşa alanına da çevirebiliriz. Kendini önce gerillada, devrimde iş sahibi yapan, bütün ülkeyi bir iş sahasına çevirebilir. İşte işsizliğe, işte cahilliğe çare. Bunlar mümkündür.

PKK deneyiminde çarenin olduğunu görüyorsunuz. Tabii ki, bunun iç disiplini olacaktır. Devrim en otori-

> *"Ben yürürken, görürken aslında her şeye karşı savaş halindeyim. Fırsatım olsa, örgütü daha güçlü yaratsaydım, insanların kötü yanlarını daha sert kılıçtan geçirirdim. Neden bu duyguyla yüklüyüm? Çünkü kötülükler var."*

---

mesi gerekir. Parti içinde adeta bir suç yığını ve hatta bir düşmanlık yaklaşımı ortaya çıktı. Bunu işleyenlerin en tehlikeli kişiler olduğunu söylemek gerekir. Çünkü parti içindeki suçların yol açtığı tahribat çok kapsamlıdır. Bizim en büyük yetmezliklerimizden birisi de parti içinde böyle suç işlemeyi neredeyse alışkanlık haline getiren -bu yetmezliktir, yetersizliktir, kendini katmamaktır- tıkanma suçudur.

Bu suçları artık kesip atacağız. Bunlar, ya kendilerini kandırıyorlar, ya bizi kandırıyorlar, ya da suçlu güruhudurlar. Kendine saygısı olan kişinin uzun süre "tıkandım, bunaldım, gelişemedim" demeye hakkı yoktur. Bunu diyen adam gittikçe suçluluğu bir alışkanlık haline getiriyor, objektif ajanlığı sürdürüyor. Zaten bunlar er-geç düşmana da ulaşıyorlar. Bunlara karşı daha sert olmak; eğitimden anlıyorsa eğitim, tecrübeden anlıyorsa tecrübe imkanlarını sunalım, fakat bunları ısrarla kullanmıyor ve suçu derinleştirerek sürdürüyorsa o zaman canlarına okumak kaçınılmazdır.

Çok önemli bir örgütsel işleyiş esası olarak parti-içi yargılamayı mutlaka bu temelde işletmek lazım, aksi halde içimize taşırılmış düşman, en tehlikeli düşman olur. Gerçekten şu anda içimizdeki en tehlikeli düşmanın, bilinçli düşman ajanlarından ziyade böyle bir suçluluk tarzını ısrarla, bütün çabalara rağmen sürdürenlerden kaynaklandığını görüyoruz. Bu suçluyu kesinlikle halletmek gerekir. Ya zorla, ya şöyle, ya böyle, ama halletmek kaçınılmazdır. Ve hiç kimsenin de parti içinde suç işleme özgürlüğü, gelişmeme özgürlüğü, kendini bunaltma özgürlüğü, kendini tıkamakla birlikte çevresini de işletmeme özgürlüğü olamaz. Aslında bizim şimdiye kadar buna tahammül etmemizin bir aptallık olduğunu, kendi özümüze ters düştüğümüzü, işte "ıslah olurlar, bir fırsat daha, bir şans daha" biçiminde biraz liberal yaklaştığımızı, sağ yaklaştığımızı, bunun da pek sağlıklı olamayacağını ve hiçbir gerekçeyle izah edilmemesi gerektiğini şimdi daha iyi görüyoruz. Özellikle bu konuda yönetim yetersizliğinin kabul edilmemesi gerektiğini, insanla tam ilgilenmenin, zamanında eğitmenin, zamanında tam pratik sunmanın bu büyük, çok zarar veren suçu aşacağını, aşılmak zorunda olduğunu artık bilmek gerekir.

Eğer bu konuda roller, görevler hakkıyla oynanırsa, bu suçluluğun uzun süre devam etmesi şurada kalsın, bir defa bu temelde partiye girişin olamayacağı anlaşılırdır veya böyle giriş olsa bile bu konumda yaşanamaz. Ama bazıları neredeyse bunu hakim eğilim haline getiriyorlar. Birçok komutanlığımız neredeyse işgal edilmiş, birçok bölgesel yönetimimiz neredeyse bir gasp veya bir suçluluk tasarrufu biçiminde adeta ele geçirilmiş durumdadır. Üzerlerine gidince de kaçıyorlar, yıkarak, dağıtarak gidiyorlar. Dolayısıyla parti-içi suçlu konumları hızla aşmak başarı için şarttır ve bunun görmezlikten gelinmesi, ertelenmesi asla düşünülemez bir gerçeğimiz olmalıdır. Suçluluktan tam kurtulan, tam çizgiye gelen ve kendini tam katanlar gerçek partililerdir. Bunlara en başta, en şiddetle ihtiyaç duyulan kişilikler gözüyle bakmak, öncelikle bunları sağlamca ele alıp yola koymak ve onlarla yolu açmak en doğrusudur.

Bu tarzı yakalayan, bu tarzda doğru yolda yürümeyi sağlama alan bir parti hareketi en büyük adalet, en büyük yurtseverlik, en büyük özgürlük, en büyük eşitlik, en büyük güzellik, en büyük onur, en büyük namus hareketi olarak ortaya çıkıyor. Nitekim bizim ekmek, su ve havadan daha fazla böyle bir partili olmaya ihtiyacımız vardır. Tarihi açıdan, güncellik açısından geleceğimiz tümüyle ancak böyle kazanılabilir, böyle yaşanılabilir. Dolayısıyla buna gelmemenin, bunun gereklerini yerine getirmemenin ne savunulabilir ve ne de affedilebilir bir yönü olabilir. Sağlam bir militan, bu hususlarda da kendini tam yetiştirip çaba sahibi kılan militan demektir. Mutlaka bu tarz bir militanlığı yakalamak ve bu temelde rol oynamak şarttır. Hepimiz için anı anına bütün yönleriyle bunun gereklerini yerine getirmek; tüm iç-dış engellere, bizden veya başkasından kaynaklanan engellere, yine tüm yetersizliklere karşın böyle yeterlilikle cevap verebilmek biricik doğrudur, her şeyimizle öyle olmaya çalışmamız gereken parti yaklaşımıdır; partinin bir yaşam, çalışma ve vuruş tarzıdır. Her şeyimizi bu temelde ele alıyoruz, bu tarzda savaşıyoruz ve sonuca gidiyoruz.

> "Kendine saygısı olan kişinin uzun süre "tıkandım, bunaldım, gelişemedim" demeye hakkı yoktur. Bunu diyen adam gittikçe suçluluğu bir alışkanlık haline getiriyor, objektif ajanlığı sürdürüyor. Zaten bunlar er-geç düşmana da ulaşıyorlar."

ter meslektir. Ordu en disiplinli meslektir. Tabii ki gerekeni yapacağız. Kaldı ki düşmanın ordusunda, patronun fabrikasında, ağanın mülkünde en büyük disiplinle çalıştırılıyoruz. Niye kendi ordumuzda, imalathanemizde, iş sahamızda disiplinli çalışmayacağız?

Konuyu şu izahlarla tamamlamak gerekiyor: Doğru partileşme gereği ve doğru ordulaşma, "A, B, C"siyle en vazgeçilmez gerekçeleriyle gösterildi. Özellikle bundan sonra yine, "ordulaşmaya, partileşmeye kendini vermemiş, bilmem partileşme aşınmıştır" tarzında safsatalarla kimse artık kendisini de, bizi de aldatmasın. Bu anlatımlar karşısında birileri ısrarla bunu dayatırsa, anında sert tavırla karşılaşır. Biz eskisi gibi eleştiriyle de yetinemeyiz. Açık söyleyeyim ki, yaşı-başı, kimliği-cinsiyeti ne olursa olsun, olumsuzlukta ısrar eden herkes çok sert bir tavırla yere serilir. Çünkü parti ve ordu ciddi işlerdir. Artık ciddiyetine göre kendimize bir yeterlilik şartı yaratırız. Biraz da bunu uygulayın. Kaldı ki mesele yalnız sizler değilsiniz. Önümüzde çok önemli tarihi bir eylem yılı-süreci başlamıştır. Her birimiz şunu iddia etmeli ve ispatlamalıydı ki, "gideceğim her bölgede işler sağlama kavuşur ve kendim iyi bir parti, ordu savaşımıyla yeterliliği her yere dayatırım!"

"Alışkanlıklarınızın hepsi düşmandan kalmadır, hepsi köhnemiş, içinde hiçbir şey, özellikle güç geliştirmeyen, doğruluk ve güzellik sağlamayan çirkinliklerle, yanlışlarla doludur; atın bunları gitsin."

İşte komutan yürüyüşü, özgürlük yürüyüşü, onun önderi dediğimiz adam ve onun adımları böyle olur. Madem komutanlık istiyorsunuz, mutlak anlamda kendinize hükmederek, gerekene uyarlayarak ister bir ayda, ister bir yılda böyle komutan olmak, size bağlı. Yoksa ben senin yaramazlıklarını bundan sonra komutanlık adı altında niye kabul edeceğim? İkna çabamı bu kadar gösterdim, yetmiyor mu? Eğitim çabamı bu kadar gösterdim, halen sonuç çıkarmazsan, ben seni eski köle ilan ederim ve tekmeyi de sallar atarım. Sonra "bu benim gibi bir adamı niye anlamadı" demeyin. Çünkü çokları böyle diyor. Kim kimi anlamadı, kim kiminle oynadı, kim kimi hiçe saydı, kim kime saygısızlık etti? Bunların hepsi ortadadır.

Bu temelde mutlaka tam bir kavrayış gücünüz ve buna dayalı bir partileşme, özellikle de askerileşme gücünüz olsun. Önünüze çıkacak hiçbir engeli normal kabul etmeyin. Bunun için gerekli olan her çabayı asla eksik etmeyin. Zaferin planlamasını en küçük bir işten en büyük savaşa kadar kendinizde yaratın. Gerekirse gece-gündüz düşünün, gerekirse müthiş çabayla karşılayın. Ve zaferi böyle esas alan kişi yıkılmaz, onun önünde durulmaz. Sağa sola saptırılamaz bir yürüyüşün sahibi olun. "Sözüm, eylemim budur" derken, herkes sizi ciddiye alsın. Etrafınız bununla aydınlansın, bununla katılsın. Bununla çelişen ne varsa hepsine yerinde, zamanında karşı çıkın. Böylece safları dalgalandırarak, coşturarak yürütün. Yakışan da, emredilen de, mecburiyet altında yürütülmesi gereken de, büyük bir gönüllülükle ve coşkuyla katılım sağlanması zorunlu olan da budur.

Siyaset insanlık için sanatların anasıdır

Siyaseti, yine güncel siyasal gelişmeleri tartışırsınız. Siyasete ilişkin aslında biz kapsamlı değerlendirmeleri yaptık. Adını koymasak da söylediğimiz her söz oldukça politiktir, yani siyasi bilime açıklık getirmek ve onu tanımlamak içindir.

Denilebilir ki bizim söylediğimiz ve yaptığımız, siyaset bilimi için de çok canalıcı bir gelişmedir. PKK'de siyaset bilimi, laboratuarda nasıl inceleme yapılır ve bazı sonuçlara ulaşılırsa, tam öyle incelemeye alınır ve bazı sonuçlara ulaştırılır. PKK düşüncesi büyük bir laboratuar hareketidir, siyasi laboratuardır. Hem bilimi vardır, hem de uygulaması. Öncelikle de bir denemesi yapılır. Bu onun terbiyesidir. Örneğin at terbiyesinin şöyle bir anlamı da var: At bir savaş aracıdır, savaş boyunca öyledir. Savaş aracı olduğu için ve savaş da çok hassas bir eylem olduğu için çok terbiye ister. Yüzyıllar, hatta bin yıllar at sırtında savaşla geçirildiği için de at terbiyesi çok önemli bir sanat olarak ortaya çıkmıştır. Seyislik, giderek siyaset ve ardından ordu eğitimi, iktidar için siyasal kadro eğitimi önem kazanmıştır. Kelime anlamı filan önemli değil. Kendimiz için siyaset; bütünüyle temel insan özelliklerimize yaşamı kapatan, gerek açık düşmanın baskı ve her türlü sömürü, tasfiye girişimlerine ve gerekse onunla bağlantılı olan her türlü işbirlikçiliğe karşı durmamız, düşünceden en büyük eyleme kadar yaptığımız her şey siyasettir. Biz bunu slogan düzeyinde ulusal kurtuluş savaşı biçiminde deyimlendirdik. Daha da alt düzeyde bir sürü kavramla siyaset bilimini Kürdistan gerçeğine uygulamaya çalıştık. Bu anlamda gerçek bir politik belirlemeyi ilk defa Kürdistan için biz geliştirdik. Daha öncekiler düşman politikaları ve onun dolaylı yansımalarıydı. Halkın kurtuluşu, gerçek yurtseverlik temelinde siyaset biraz PKK ile başlayan bir olay oluyor.

Tabii bunun bilimsel temeli vardır. İşte genelde bilimle temasımız, özelde bilimsel sosyalizmle bu işe başlamamız, bunu giderek bir ideoloji düzeyine getirmemiz, toplumsal gerçekliğimize uygulamamız, böylece yarattığımız gruplaşma çalışmasını bir parti programına kadar götürmemiz, yani bağımsızlık, demokratik bir siyasete kadar indirgememiz ve bir parti örgütlemesiyle tamamlamamız bizim siyasi uygulama durumumuz oluyordu. Bu kendimiz için siyaset yapma gerçeğine ulaşmamız demekti. Hatta biz çok erkenden buna, "İdeoloji-politika nedir?" adlı bir broşürle karşılık verdik. O, halen önemini koruyan bir broşürdür. Siyaset ekmek-su kadar gereklidir. Dünyada en siyasetsiz bırakılan ülke, halk gerçeği durumundayız. Bu nedenle ülkemizi siyasetle günışığına çıkartıyoruz, halkımızı bu temelde canlandırıyoruz.

Diğer bir yönden Türkiye'de siyaset halk düşmanlarının elinde büyük bir demagojik üslupla, kandırmaca bir yöntemle yürütülmektedir. Adına burjuva politikacıları dediğimiz kesim, yaptıklarıyla siyaseti haklının, halkların, sınıfların bir silahı olmaktan çıkarmış, kendi çok haksız, baskıcı sömürücü çıkarlarını koruyan ve bu anlamda çok haksız, karşı-devrimci, bastırmacı temelde kullanılan bir araç ve onun teorisi, pratiği durumuna getirmiştir. Kaldı ki uygulayıcıların bu kadar ikiyüzlü olması, halkın "artık hiç inanmıyoruz, bunlar sahtekardır, aldatıyorlar" demesi, aslında pozisyonlarından, çıkar-dayanak diye belledikleri kaynaklanıyor; işin özü onları yalancı çıkarıyor. Bu, bütün siyasetlerin böyle olduğunu göstermiyor.

Siyaset bilim olarak da insanlık için en yüce sanattır, hatta sanatların anasıdır. Hem bilimdir, hem sanattır. Bilimsel özelliği, bir olguyu, özellikle iktidar olgusunu incelemesindedir. Sanattır, çünkü uygulaması iradenin en yetkin kullanımını gerektirir. Yani bir ustalık, usta kişilerin işidir. Bu yönüyle de siyaset sanattır denilir.

Herkesin işte ağzına dolayıp "siyaset böyle yapılır" biçiminde yapılmaması, siyasetin, ancak ehliyle, işin ustasıyla yürütülebilmesi, onun sanat yönünü oluşturur. Politika sanatı, politik dili, politik terbiyesi, politik alışkanlığı, politik öngörüsü olan, velhasıl her yönüyle politikleşen kişiliklerin bir eylemidir.

Hiç şüphesiz siyaset, bilimle, felsefeyle bağlantısını göz önüne getirecektir. Siyaset bu anlamda "gökte tanrıların mesleğidir" diye de anlatılır; gökten inen meslektir. Çünkü önce iktidar tanrı adına uygulanmak istenir ve hatta iktidarını uygulayanlar kendilerini tanrı diye yansıttılar. Bu, siyasetin ne kadar yücelerde seyrettiğini gösterir. Daha sonra yarı-tanrı krallar ortaya çıktı. Bu, siyasetin biraz daha geniş bir toplumsal kesime uygulanması sonucudur. İlk imparatorlar veya ilk siyasiler, birer tanrı gibidirler. Ama insanlık geliştikçe, tanrılar yarı-tanrı oldular ve giderek politikacı, bizim gibi insan durumuna geldiler. Ama halen de politikacı, toplumda kontrol edilen en yüce mevkidir. Halen politikacı, politik önder, adına hareket ettiği sınıfı, ulusu, kesimi en üst düzeyde yönlendiren, çıkarı kadar onun olumsuzluklarına karşı da korunmasını sağlayan otoritenin kaynağıdır. Dolayısıyla en yüce mesleğin icra gücüdür. Bir halkı kötü bir duruma düşürmek istiyorsan veya onu başkalarının otoritesi altına vermek istiyorsan, onu siyasetten yoksun bıraktın mı, bu kendiliğinden gelir. Veya bir anlamda, bir halka, bir sınıfa ve hatta bir insana yapabileceğin en büyük kötülük, onu siyasetsiz bırakmaktır.

"Yaşamın her saniyesinde adeta sağa baksanız taşlar, sola baksanız hayvanlar ve bitkiler size bunu söylüyor. Önünüze baksanız karşınıza çıkan her insan bunu söylüyor. Niye duymayacaksınız? Bütün bunlar size bunu söylüyorlarsa, kulağınız bir şeyler alacak ve yüreğinize inecek. Ben böyle öğrendim; hayvandan, dağdan, düşmandan, ilgiden, çirkinlikten, kötülükten bu sonuçları çıkardım."

Yine bir kişinin cüceliği siyasetsizliği ile bağlantılıdır. "Siyasi olarak geriyim" demek, "köleyim, cüceyim, düşkünüm", yani "herhangi bir amacım, herhangi bir eylemim yoktur" demektir. Dolayısıyla insanımıza, halkımıza yapabileceğimiz en büyük iyilik onu siyaset silahıyla donatmak, onu öz siyasetine kavuşturmak, bağımsızlık, özgürlük siyasetine ulaştırmaktır. Hiç şüphesiz siyasetin araçlarına ve partisine kavuşturmak halkına yapabileceğin en büyük iyiliktir. Yine bir kişiyi politikleştirmek, ona yapabileceğin en büyük yardımdır. Yüzyıllardan beri bizim halkımızın nasıl siyasetsiz bırakıldığını ve siyaset örgütünün, aracının nasıl elinden alındığını ve böylelikle ne kadar düşürüldüğünü ve hatta ulusal olarak imhanın önemli oranda nasıl üzerinde başarıyla uygulandığını görürsek ve bir anlamda bizim için siyasetten uzaklaştırılmak, düşman siyaseti altına sokulmak biçiminde tarihin etkili olduğunu düşünürsek, en büyük sorunumuzun bu yabancı, bitirici siyasetlere karşı halkımızın öz kurtuluş siyasetini oluşturmamızın çok hayati olduğunu hemen anlarız. Tarihten çıkaracağımız tek sonuç, siyasetsiz bırakıldığımızdır. Düşmanın ve işbirlikçilerinin siyaseti altında ulusallıktan, sosyal gelişmeden ve hatta insanlıktan çıkartıldığımızdır. Bize dayatılan siyasetlerin vahşiliği, insanlık-dışı özellikleri vardır. Nitekim barbarcadır, her türlü istila ve işgaldir. Bu siyasetler her türlü hain ellerle yürütülür. Dolayısıyla bizim toplumun bu hale gelmesinin böylesine bir siyasi tarihle yakından ilişkisi vardır.

"Gerilla üretiyor, bilinçlendiriyor, cehaletten kurtarıyor, daha da iyi yaşamak istersen, seni yaşama da kavuşturuyor. Bir yerde sizi büyük işsizlikten kurtarıyor. Biz bu temelde ülkemizi büyük bir inşa alanına da çevirebiliriz. Kendini önce gerillada, devrimde iş sahibi yapan, bütün ülkeyi bir iş sahasına çevirebilir. İşte işsizliğe, işte cahilliğe çare."

Bu nedenledir ki düşman için böylesi bir siyasete ve halkımız için böylesi bir siyasetsizliğe karşı çıkılmıştır. Bunun için bilim, felsefe, ideoloji, yol belirleme, yani siyaset yapma kararı verilmiştir. Yol bulunmazsa, her düşmanın sana dayattığı ve neredeyse her aileye dek indirgediği bir yol olursa, o toplum, "deliler toplumu" olmaktan kurtulamaz. Halkımızın önüne bin tane yanlış yol çizilmiştir. Bu yanlış yollarda yürüyen insanlar delirmez de ne olur?

Kadro, siyaseti halka taşıran köprüdür

İşte PKK bu anlamda akıl yolu, doğru yoldur. Halkımızın ezici bir biçimde şimdi bu yola girmesi bunun diğer bir doğruluk kanıtıdır. Çözüm yolu olmasaydı, bu mümkün müydü? Demek oluyor ki aslında PKK, halklar için çağdaş siyaset biliminin, politik sanatın Kürdistan gerçeğine uygulanmasının adıdır, onun bilimsel sosyalist temsilidir. Politikaya çeşitli felsefik, ideolojik yaklaşımların var olduğunu biliyoruz. Hatta dinin etkisiyle de yaklaşanlar olur. Ama PKK politikaya daha çok bilimsel sosyalizmin kılavuzluğunda yaklaşım göstermiştir. Aynı zamanda din adına yapılan siyasetlerin, her türlü burjuva felsefesinden kaynaklanan milliyetçiliğin ve şovenizmin, yine sahte sol sosyalizm anlayışlarının eleştirisiyle önce işe başlamış ve sonra da kendi bilimsel sosyalizm yaklaşımına uygun olarak insanlığın kazanımlarına, halkların varlığına, halklarına saygılı olan -ki buna enternasyonalizm de denilir, onu da gözeten- bir ulusal kurtuluş siyasetinin özünde karar kılmış ve o gün bugündür bu doğru siyasi temelde bir çıkışın, bir savaşımın sahibi olmuştur. Hem bilime uygun olduğu için, hem halkın çıkarlarını esas aldığı için halkın desteğini kazanmada zorlanmamıştır. Her ne kadar temel bir siyasi araç olarak parti örgütlenmemiz, tümüyle PKK siyasetine göre bir cevap teşkil etmemiş ve özellikle kadrolar belirlenen siyaseti kavrayıp uygulama gücünde olamamışlarsa da, bu siyasetin etkileyiciliği, çekiciliği halkımızı neredeyse kendiliğinden sürüklemiştir. Hatta kimi zaman kadro engellemelerine rağmen bu böyle olmuştur. Unutmayalım ki kadrolar, onların örgütsel ifadesi çok gerekli olmasına rağmen, bu, bizde uzun bir süredir birçok yönüyle halka zarar veren bir konumda tutulmuş, doğru uygulaması gerçekleştirilmemiştir. Her şeye rağmen bu, halkın yüksek derecede siyasileşmesini, ordulaşmasını engelleyememiştir.

Bu anlamda parti öncülüğü üzerinde çok durduk. Parti siyaset için gereklidir. Parti siyasetle halk arasında temel bir kavrayış, bir çekim kuvvetidir. Bu çekim kuvveti olmadan halkı sürüklemek de, savaşa çekmek de mümkün değildir. O açıdan parti üzerinde durmamız yerinde ve gerekliydi. Kadroyu oluşturmak çok gerekliydi. Ama kadro halka ve siyasete rağmen kadro olamaz. Kadro; siyaseti temelde özümseyen ve onu halka taşıran köprüdür. Böyle olursa, o bir parti kadrosu, bir halk önderidir. Siyaseti kavramayı hem tanım düzeyinde, hem halka uygulama düzeyinde, yine hem partiye kavuşturma anlamında, hem onunla ifade etme anlamında böyle değerlendirmeliyiz, böyle değerlendirmelisiniz. Yoksa "siyaset güç sahibi olmaktır, halkı bastırmaktır, partiyi kandırmaktır" dediniz mi bir siyasi alçak olursunuz veya siyaseti kullanan bir sahtekar olursunuz. Bunu burjuva politikacıları, entrikacılar yapar.

Siyaset en yüce meslek olarak-Kürdistan'da ilk defa böyle çok gerekli ve yerinde olduğu, halk adına da ilk fırsat anlamında uygulandığı için bu sanatı hem bilinç düzeyinde, hem de uygulama düzeyinde mükemmel temsil etmek konusunda özellikle kadrolar her şeyini ortaya koymak zorundadır. Çünkü siyaset en yüce, en oynanmaması, en titiz davranılması ve en büyük sorumlulukla temsil edilmesi gereken bir sanattır. Yoksa çoğunuzun sandığı gibi ciddi bir terbiye yok; "siyasettir işte bana güç veriyor, PKK kadrosuyum inanılmaz bir güç elde ettim" demek, siyasetle oynamak demektir. Siyasetten katil derler ya, o zaman siyasetten katledersin ve sonuçta siyasetten idam edilirsin. Çünkü siyasetle gücü kullanmak, eğer halk için değilse, yüzlerce kişinin katli demektir.

O açıdan siyasi temsilci olan kişi büyük bir hassasiyet içinde olacaktır. Attığı her adım, söylediği her söz - hele bizim gibi siyasete yeni başlayan bir halksa- çok büyük sorumluluk ister. Yerinde söz, yerinde davranış büyük önem taşır. Siyaset ilk defa ama çok ciddi yapılıyor. Kaldı ki karşı tarafta düşman kendi siyasetini çok amansız dayatıyor, ufak bir hatayı kötü değerlendiriyor.

Bütün bunlar sana ne kadar etkili bir siyasi kadro olman, ne kadar büyük bir ciddiyetle siyasi temsili yapman gerektiğini emredercesine, varlık-yokluk meselesi olarak karşına çıkartıyor. Siyasetin rolü ve gereği bu denli açıktır. Siyasi kadro olmanın vazgeçilmezliği, büyük rolü bu kadar nettir.

Halen özellikle partimizde neredeyse bir hastalık durumundaki siyasi olarak geri ve dar olmak, yine "siyasi olarak tıkanmışım" demek, kendini cani ilan etmek demektir. Kendini en belalı birisi olarak tutmak demektir. Buna hakkınız yok. PKK içine geliyorsunuz, "PKK'liyiz" diyorsunuz, o zaman tam bir PKK siyasetçisi olacaksınız. PKK'nin siyasetini uygulamada, halka taşırmada, düşmanı önlemede mükemmel yürüteceksiniz. Onun için eğitimi, tecrübeyi çok iyi kazanacaksınız. Yani bir işin anlamönemi böyleyse, o zaman size düşen onun gereğini yapmaktır. Ama neredeyse her türlü sınıf dışı veya her türlü halk dışı kişilik özellikleriyle "düşmanı tanıyamadım, gafil davrandım, ağalık etkisine girdim, kemalist etkiyi yürüttüm" demek suç işlemek demektir.

Siyasetsizlik kabalaştırır, eşkıyalaştırır

Halkın siyasi önderi ne demektir? Düşman etkilerine, sınıf dışı etkilere açıkmış, onları uzun süre temsil etmişmiş! En tehlikelisi "köleydim, fazla siyasi olmadım, yaklaşımlarımda siyasi temel yoktu" dersen, sen yine durumu mahvettin! Siyasetsiz yol almak demek, önü mayın tarlasıyla dolu olan bir sahada yürümek demektir. Bu durumda paramparça olursun. Hele bir de öndersen, çok kişiyi sürükleme görevin varsa, o zaman her şeyi mahvedersin. Onun için oldukça siyasi olacaksın. Öngörün, siyasi tedbirin, siyasi araçların yerli yerinde olacak ki, böylesine amansız bir yol alışında fazla düşürmeden, fazla kaybettirmeden başarabilesin.

Bunun için siyaset çok gereklidir. Siyasette bu anlamda en temel olan halkçı çıkarı -uzun vadeli çıkar diyoruz-, ulusal çıkarı, sınıfsal çıkarı görmek yetmez, yine onu uygun bir araçla, partiyle, örgütle yürütmek de yetmez, denetimle, büyük bir hassasiyetle işi takip etmek, kolektif olmak, disiplinli olmak gerekir. Bu siyasetin vazgeçilmez gerekleridir.

Siyaseti biraz böyle anlayacağız, böyle uygulayacağız. PKK tarihini bu anlamda bir kez daha gözden geçirelim. Kendimizin PKK içindeki yaşamını, savaşımını bu temelde değerlendirelim. Bunun ne kadar politik, ne kadar politika dışı olduğunu görelim. Ne kadar yanlış politikalarla iç içe yürünmüştür? Bunu gözden geçirin ve siyaset dersinizden alacağınız güçle, yeterlilikle tam bir politik kadro olmayı hedefleyin. Onu sağlam adımlarla temsil etmeye çalışın.

Bu kadar apolitik kişilikle bu savaşımda yürünemez. Birçok gerilla birliğimiz neredeyse parti siyasetini dümdüz etmiştir. İşte parti aşındı, politik seviye geridir dediğimiz olay burada karşımıza çıkıyor. Bu kadar politikasızlıkla gerilla birliği kabalaşır, eşkıyalaşır ve başa bela olur. Nitekim böyle oluyor. Gerillanın parti siyaseti altında geliştirilmesi, parti komiserliğinin veya siyasi temsilciliğinin gerillada parti siyasetini tümüyle yürütmesi ve egemen kılması mutlak gerekliliktir. Ama halen birçok kişi bunu görüp tedbirini bile almıyor, alamıyor. Gerilla politikasızlaştı mı, cahil bir gruptur. Siyasetten bağını kopardı mı, siyasi eğitimden ilgisini kesti mi o gerilla birliği başa beladır; ciddi bir eylem geliştiremez. Çünkü PKK siyaseti olmadan, nasıl Kürdistan'da ulusal kurtuluş siyaseti ve savaşımı olmazsa, gerillada da parti siyaseti uygulanmazsa, gerilla savaşımı olmaz. İşte o ortaya çıkan avare-asi grupların serseri hareketleri başa bela olur. Bunu önlemenin yolu parti siyasetini savaş birliklerine mükemmel bir şekilde uygulamaktır. Bu kadar gereklidir.

Diğer savaşım alanlarında, kitle örgütlenmesinde parti siyaseti şarttır. Parti siyasetini bir tarafa bırakıp ağzına geleni söylersen, örgütlülük adına her türlü örgütsüzlüğü, önderlik adına her türlü bastırmacılığı uygularsan, o zaman sen halk üzerinde kontrasın. Cephe siyaseti böyle uygulanmaz. Cephe siyaseti halkın temel çıkarıdır, yani onun ifade tarzını, onun örgütlenmesini, onun savunulmasını mükemmel yapmakla icra edilir. Cephe siyaseti, halk örgütlülüğüdür, halk yönetimidir. Halkın seni tutar, seni destekler; senin halka götürdüğün her şeyi ifade eder. O tutumu sergileyeceksin. Onun propagandasını, örgütleşmesini yeterince yapacaksın ki, bir halk siyasetçisi, bir halk önderi olduğun ortaya çıksın. Ama bizimkilerin yaptığı halkın ilgisini boşa çıkart, halkın desteğini kötüye kullan, halkın başına bela kesil tutumudur ki, bu, düşman siyasetinin borazancılığıdır. Bu çok yapıldı. Buna artık asla izin verilmez. Parti size halk üzerinde etkili olma şansı verdi diye, siz bu parti siyasetinin etkinliğini kötüye kullanamazsınız. Bu, ağır bir suç olur.

Diğer sahalarda da öyledir; kültürel sahada, mali sahada, diplomatik sahada parti siyaseti kadar iradeyle, terbiyesi kadar uygulamakla geliştirilir. Bu anlamda kim hangi sahada çalışıyorsa; ister gerillada, ister diplomaside, ister kültürel sahada, ister bir serhildanda olsun, o, parti siyasetinin hem bilimsel düzeyde anlamönemine, hem sanat düzeyinde inceliklerine hakim olacak, onu böyle uygulamak için pürdikkat kesilecektir. Bu temsil yeteneği oldu mu, bunun bir siyasi önderlik olduğunu bileceksiniz. Bizim için de gerçekten bunun her şeyden önce geldiği bilinmelidir. Böyle bir siyasi önderlik olmadan ne savaş geliştirilir, ne kültür konuşturulur, ne maliye kontrol edilir, ne diplomasi temsil edilir. Hayır öncelikle sağlam bir siyasi temsil bütün çalışmaların temelinde olmalıdır. Umarım anlatılanları bu temelde değerlendiriyorsunuz.

Bunun güncelliğe uygulanması gerektiğini söylemiştim. Emperyalist siyasetler ve bunun işbirlikçiler eliyle icrası hakkında; yine faşist TC sömürgeciliği ve onun özel savaşım siyasetleri hakkında gerekli olan hususlar daha da somutlaştırılır. Güney'deki işbirlikçilerin eliyle bu politikaların nasıl icra edilmek istendiğini, ayrıca sömürgecilerin bu konuda gündeme getirmek istedikleri taktikleri anlamakta zorluk çekmezsiniz. Biz bunlara uzun uzun değinme gereğini duymuyoruz. Nitekim her şeyi oldukça izliyorsunuz ve bu konuda sağlam bir bilinciniz vardır. Ama bu genel bilinç yetmez. Söylediğim, halk için siyasettir; parti üslubuyla bunun ifade tarzına ulaşmaktır. En önemlisi de bunu günlük örgütsel ve eylemsel uygulamaya dönüştürmeyi bilmenizdir. Tersi bir durum genel siyasi bilinçlenmekten ve lafazanlıktan öteye kişiyi ilerletmez.

Siyasi bilincinizi günlük pratiğe, örgütlemeye, eyleme dönüştürdünüz mü, propagandaya kavuşturdunuz mu iyi bir pratik politikacısınız. Bize de pratik politikacılar gereklidir; lafazan, genellemeci politikacılar değil. Laf düzeyinde politika adına konuşmak aslında bir oportünistlik biçimidir ve sakıncalıdır. Bunun yerine pratik politika, yani "ne kadar örgütlüyorum, ne kadar eyleme çekiyorum" diye kendine soran politikacılar bize lazımdır.

PKK kadrosu, başarıyı kesinleştiren militandır

Bu temelde anlatılana hakkını verirseniz, sanıyorum en temel bir dersten en anlamlı sonucu çıkarmış olursunuz. Bütün bunları belirtirken de siyaset aynı zamanda devletleşme sanatıdır. Devleti ve iktidarı olmayanın iktidara yürüme sanatıdır. İktidar temel siyasi araçtır; ya yıkarsın, ya kurarsın. Devlet istiyorsan, karşı devleti yıkarsın, yerine kendi devletini kurarsın.

Bütün bu anlattıklarımdan çıkarılacak sonuç; işte bir düşman iktidarı vardır, onu dağıtmak veya yıkmak, yerine ihtiyacımız olan halk iktidarını kurmaktır. Siyasetimiz bunun içindir. Siyasi iktidarı kurdun mu, onunla önce devlet aracını geliştireceksin. Onun da önderliğinde ekonomik inşayı, kültürel ve sosyal gelişmeyi sağlayacaksın. Siyaset bütün bu faaliyetlerin ana biçimi ve iktidar da temel araç olduğu için öyledir. İktidar olmadan ne ekonomiye-maliyeye, ne sanata, ne kültüre ve ne de her türlü sosyal faaliyete el atabilirsin. Bu nedenle önce bir siyaset temelinde, siyasi iktidar konusunda kendi kaderimizi tayin etmemiz gerekiyor. Onu sağladık mı, sıra diğer sahalardaki gelişmelere gelir. Bazıları önce kültür, önce ekonomi derler. Bu, doğru değildir. Önce siyaset, önce siyasi iktidar ve bunun için savaşım gereklidir. Gerilla da bunun içindir. Bütün askerlik de siyasi mücadelenin bir biçimidir. Bütün çarpışma biçimleri, siyasi mücadelenin yoğun biçimleridir.

Evet, konuyu bu biçimde tartışmalarınızla, en önemlisi de uygulamalarınızla böyle anlarsanız, çabalarınız oldukça verimli ve sonuç alıcı olabilir. Siyasi olmayan çaba verimli olmaz. Tam siyasi amaca, özelliklere göre gelişen çaba en verimli ve en yüce çabadır. Çabalarınızı siyasileştirin. Hem de en anlamlı siyasi gerçeklerimize göre bu çabaları gösterin. Böyle yaparsanız sizin oldukça politikacı olduğunuzu ve çabalarınızda çok verimli sonuçlara yol açtığınızı göreceksiniz.

Bu temelde her zamankinden daha fazla siyasi gerçeklerimizle hareket etmeye, siyasi seviyemizi geliştirmeye, başta parti safları olmak üzere, halkımızın içine de kendi siyasetimizi yaymaya büyük özen göstermeliyiz. Cephe siyasetimizi, gerilla siyasetimizi, parti temsiliyle mükemmel uygulayabilmeliyiz.

Gerillada siyaset, gerilla savaşımının yoğunlaşmasıdır. Cephede parti siyaseti, serhildanın gelişmesidir. Diğer yandan kültür sahasında, mali sahada siyaset; maliyemizin güçlenmesi, kültürümüzün canlanması ve bütün bunların karşılıklı olarak savaşı geliştirmesidir. Bu kadar karşılıklı çalışma alanlarına anlam verirsek, siyasi yaklaşırsak, temsilini de mükemmel yaparsak, göreceksiniz ki başarı sağlanıyor.

Bu temelde başarıyı yakalamak için mevcut geriliklerimizi aşmalıyız. Partinin öncü kadroları olarak, tam siyasi kadroları olmaya öncelik vermeliyiz. Bu temelde parti seviyesini tutturmakla bütün sahalara siyasi seviyeyi kazandırmalıyız. Böylece başarının en temel hususunu gerçekleştirmeliyiz. Bu konuda içine düşülen bütün yetmezlikleri, yanılgıları aşabilmeliyiz. Her zamankinden daha fazla önemli olan, böyle bir göreve engel tanımadan, sağa-sola yalpalamadan, yani oportünist siyasi sapmalara düşmeden, düşman tarafından geliştirilen siyasetlere alet olmadan oldukça bağımsızlıkçı, özgürlükçü siyasetlerimize derinden bağlı olarak kavrama ve uygulama gücümüzü sergilemeliyiz. Bu konuda hiçbir engel tanımayarak görevlerin üzerine yürürsek, göreceğiz ki başarı kesindir. Her zaman söylediğimiz gibi gerçek bir PKK militanı da bu temelde başarıyı kesinleştiren militandır. Yürüyüşünüzü bu temelde hazırlamaya büyük özen göstermelisiniz ve mutlaka da başarmalısınız.

10 Ocak 1994

"Biz eskisi gibi eleştiriyle de yetinemeyiz. Açık söyleyeyim ki, yaşı-başı, kimliği-cinsiyeti ne olursa olsun, olumsuzlukta ısrar eden herkes çok sert bir tavırla yere serilir. Çünkü parti ve ordu ciddi işlerdir. Artık ciddiyetine göre kendimize bir yeterlilik şartı yaratırız."

"Önünüze çıkacak hiçbir engeli normal kabul etmeyin. Bunun için gerekli olan her çabayı asla eksik etmeyin. Zaferin planlamasını en küçük bir işten en büyük savaşa kadar kendinizde yaratın. Gerekirse gece-gündüz düşünün, gerekirse müthiş çabayla karşılayın."

GÜÇLÜ VURUŞ VE BÜYÜK ZAFER İÇİN!

Baştarafı 1. sayfada

le bir de TC sömürgeciliği gibi bir çağdışı barbar gücün varlığını Kürdistan'dan söküp atmayı hedefliyorsa bu büyük çıkışın, olağan düşünmen, olağan çaba sarfetmen yok oluşunun adı olacağını unutamazsın.

Kürdistan kurtuluş mücadelesinin adına layık bir militanı olmak, bunun ölçüleri neyse tümünü harfiyen uygulamak için, ne kadar çok üzerinde durulsa da yine yeterli olmayacağını unutmak, en hafif deyimiyle bir gaflettir. Abdullah Öcalan yoldaş, hiçbir önderin yaşamında ve hiçbir devrimin pratiğinde görülmediği kadar, bir halkın kişiliğini ve bu halkın içinden çıkıp onun kurtuluş savaşına katılan militanın özelliklerini çözümlemiştir. Derinleştirilmiş biçimiyle bu çözümlemeler devamedegeliyor her gün. Savaş ancak böyle yürüyor, böyle kazandırıyor. Bütün perspektifini Abdullah Öcalan yoldaşın çözümlemelerinden alıyor.

Sömürgecilik tarafından Kürt kişiliğinin ayakları üzerinde duramayacak kadar yerle bir edilmesi elbette en büyük şanssızlık, fakat bunun tespitiyle Abdullah Öcalan yoldaşın bu enkaz üzerinde yeni bir kişiliği yapılandırma yönündeki çözümlemeleri de daha büyüğü düşünülemeyecek bir şanstır. İşte mücadelemiz için varsa bir sorun, demoklesin kılıcı altında nefes nefese yapılan bu çözümlemeleri ***“anlamak, kavramak ve uygulamaktır.”*** Düşmanımızı umutlandıran zayıf halkamız budur. Adeta devrimin finali niteliğinde olan 1994 yılının nasıl şiddetli ve çok yönlü bir savaşa sahne olacağı kapsamlıca irdelendi. Öncü militanın baştan başa, gerek maddi ve gerekse manevi olarak nasıl bir donanma temelinde mücadele sahasına çıkması gerektiği, Abdullah Öcalan yoldaş tarafından yıl sonu çözümlemelerinde bütün yönleriyle ortaya konuldu. Önümüzdeki devrim yıllarını ya da sürecini ***“Ya zafer, ya zafer”*** sloganında somutlaştıran Abdullah Öcalan yoldaş, bundan sonrasının müthiş savaşımına ve onun kazandıran yaşamına göre kendini yenilemeyenlere son uyarıyı yaptı: ***“Artık dur ve kendine gel diyeceğiz.”***

ANLAYACAKSINIZ, ÖZÜMSEYECEKSİNİZ VE MUTLAKA BAŞARACAKSINIZ

Abdullah Öcalan yoldaş, yılsonu (Aralık '93) çözümlemelerinde beşyüze yakın sayfa boyunca, devrimin nihai zaferi ve bunun militanı için gerekli olan bütün temel konuları bir kez daha açımlayarak güncel dönemsel görevlere uyarlıyor. Kürdistan devrim mücadelesi ulusal sınırları aşıp uluslararası gündeme oturan ve oldukça iddialı olan bir sestir. İnsan gücünü, insan yeteneğini esas alan böyle bir devrimin böyle bir dönemde dayattığı komple görevler vardır. Yersiz kayıpların önlenmesi, beklentiler düzeyinde kazanımların bu kez kesinleşmesi için ***“Bütün çabalarınıza, fedakarlığınıza rağmen yolun neresindesiniz? Nerede, nasıl kaybettiniz?”*** sorusu çok canalıcı ve hayati. Bu çerçevede sorulması gereken soru ve bulunması gereken cevaplar bulunuyor.

“Kış Perspektifleri”nde, kadroların kendilerine canalıcı sorular sorup mutlak anlamda verilmesi gereken cevapları vermediklerinden ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaşması gereken düzeyi yakalamadığı belirtiliyor. Neden bunun görülmediğine, görülse bile neden gereklerinin yerine getirilmediğine öfke duyuluyor. Bir soruyla uyarıda bulunuluyor: ***“Bir insan neden kendini bu kadar kandırsın?”*** Bu durumun hiçbir gerekçesi yokken, bir enkaz ve öyle bir tutumda ısrarın anlaşılmaz olduğu belirtiliyor. İnsanın süreç bakımından dehşetle karşılayacağı bir yığın husus olduğundan, ***“En tehlikelisi, insanın kendi gerçeği karşısındaki gafletidir”*** deniliyor.

Böyle bir durum yaşanıyorsa, mevcut kişiliklerin tekrar tekrar kendilerini gözden geçirmeleri gerekiyor. Mevcut kazanımlarla yetinmek şurada kalsın, ***“Yanıldım, kullanıldım”*** gibi gerekçelerin söyleme hakkı bulunmayan sözler olduğu belirtiliyor. Bunca kazanımların sahibi, kaybolan bir ülke ve halkını olağanüstü bir çabayla gün yüzüne çıkararak zaferin eşiğine getiren Abdullah Öcalan yoldaş, hiçbir kadronun yaptıklarıyla asla yetinemeyeceğini söylüyor ve kendinden örnek veriyor: ***“Kendi durumumu bile değerlendirdiğimde, durumu sadece biraz kurtardığımı görüyorum.”***

Bazılarının özellikle kendilerini dayattıkları, konuşturdukları, tüm uyarılara rağmen çizgiye gelmedikleri belirtiliyor. Soruluyor, ***“Kimdir bunlar, ne yapmak istiyorlar”*** diye. Bu tiplerin yaptıklarına karşı doğru tutumu dayatmayanların da kendilerini temize çıkarma hakkına sahip olmadıkları belirtiliyor; ***“Bunlarla ilgimiz yok diyemezsiniz; onların ortaklarısınız”*** deniliyor.

“Bunu dehşetle karşılıyoruz” deniliyor ve bunun nedeni, ***“Kayıplar kolay kabul edilir, kolay yutulur türden değildir”*** şeklinde açıklanıyor. Şehitlerin kahramanca direnişleri ve kanları temelinde inşa edilen ***“Bir yaşamı yerle bir ediyorsunuz, ama ne üzülüyor ve ne de tınıyorsunuz”*** belirlemesi yapılıyor. Bunun adı ***“Büyük gaflet”*** olarak konuluyor. Bazılarının bundan da öteye giderek, söz konusu gaflet durumlarını çeşitli biçimlerde önderliğe de dayattıkları belirtiliyor. Abdullah Öcalan yoldaş, bunun zavallıca yaklaşımlar, kendini çok kötü kandıran tutumlar olduğunu belirterek, ***“Ben de gafil olamam, kendimi kandıramam. Siz, bizim için tarih budur diyebilirsiniz, ama ben böyle bir tarihi reddediyorum”*** diyor. Doğrusunun da, şimdiye kadar kendini kanıtladığı gibi kazandıranın da bu tutum olduğu vurgulanıyor ve ***“Sanıyordum demeyin, işte gerçek budur”*** sözlerinin altı çiziliyor.

Mevcut kapasitenin oldukça yetersiz olduğu, böyle bir konumla bırakalım yaşamayı-yaşatmayı, ölümden bile kurtulunamayacağı söyleniyor. Bu nedenle, ***“Hissedeceksiniz, anlayacaksınız, özümseyeceksiniz ve mutlaka başarmasını bileceksiniz. Biz sadece başarmak zorunda olan bir hareket değiliz, aynı zamanda başarmak dışında bir yaşam şansı olmayan bir halkız da”*** vurgusu yapılıyor.

Bu, devrimin önümüzdeki zafer kesitine doğru nasıl bir yürüyüş sahibi olunması gerektiğini açıklıyor: Her şeyden önce partileşmek, partileşmenin de ordulaşmak olduğunu unutmamak. ***“Bir canım vardı, onu da verdim, daha ne istiyorsunuz”*** dememenin de bir şeyi kurtaramayacağını bilmek... ***“Kaldı ki, hayatınızı ortaya koyuyorsunuz, ama ıvır-zıvır şeylerle uğraşıp esası gözden kaçırıyorsunuz”*** belirlemesi, kendileriyle büyük hesaplaşmayı yaşamayanların, dönüşmemekte ısrar edenlerin gerçeği oluyor.

Abdullah Öcalan yoldaş, çözümlemelerin bu bölümünde ulaşılması gerekenleri kesin çizgilerle net bir şekilde ortaya koyuyor. ***“Sağlam oturmak, sağlam kalmak, sağlam yürümek artık şarttır”*** diyor. Bu anlaşılır bir durumdur. Düşman Kürt kişiliğini tahrip etmiş, türlü türlü yöntemlerle kendi kendine ihanet eder ve kandırır duruma getirmek için her türlü olumsuz anlayışı yerleştirmiştir. Daha da kötüsü ve tehlikelisi, düşmana hizmet eden kişiliğin meşru görülmesi ve parti ortamında düzenin temsilciliğini yapmasıdır. Bu noktada niyetin biçimi önemli değil; küçümsenmeyecek sayıda yaşam ve pratikteki örnek, sonuçları itibariyle bu rolü oynuyor. Kimsenin PKK'ye zorla getirilmediği, gönüllü katılım sağlandığı, eğer böyleyse ***“Gelen herkes partililiğin gereklerini yerine getirmek zorunda. PKK'li olmayacaklarsa, neden sorunlarla yüklü bekliyorlar”*** dayatmasında bulunulduğu unutulamaz. Çünkü, ***“Düşmanı tüm gücünle boşa çıkarmazsan, o seni lime lime edecek”*** diyor Abdullah Öcalan yoldaş ve ister bilinçli isterse de bilinçsiz olsun, bu tipleri ***“Düşmanın parti saflarımızdaki eski tarihi hortlatma biçimi”*** şeklinde değerlendiriyor. Sürece bu tiplerle birlikte yüklenilemeyeceği açıklanıyor ve ***“Artık kendi kendine ihanete, kendi kendini kandırmaya yeter diyoruz”*** deniliyor.

“KENDİNİ HAZIRLA İKTİDARLAŞACAKSIN”

Aralık Çözümlemeleri'nin ikinci konusu eğitim programına ilişkin perspektifleri içeriyor.

Eğitimin insanların, toplumların şekillenmesinde, yön değiştirmesinde, başarısında-başarısızlığında, ilerlemesinde, geleceğini kazanmasında-kaybetmesinde belirleyici bir rolü olduğu inkar edilemez bir gerçektir. Tümden eğitimsiz bırakılan, sömürgeciliğin egemenliği altında kendi ülke ve halk gerçekliğine yabancılaştırılan, kendine karşı savaşır duruma getirilen Kürdistan halkı söz konusu olduğunda, eğitimin nasıl ekmek-su ve hava gibi yaşamsal bir öneme sahip bulunduğu çok daha iyi anlaşılırdır.

Hiç şüphesiz eğitimin içeriği, hedefi, bir bütün olarak işleyiş sistemi de çok önemlidir. Dönemin özellikleri, görevleri, hedefleri iyi tespit edilmeden, iyi kavranmadan, güncele cevap veren ve ilerilere götüren bir eğitim programına ulaşmak zordur. Dönem neyi emrediyor? Buna kazanmak yönünde yüklenme gücünde olan militanın-kadronun özellikleri nelerdir? Giderilmesi gereken eksiklikler, kişilikte yaşanan zayıflıklar, dolayısıyla sürecin kazanılması önündeki yetmezlikler bir yerde eğitimde işlenecek dersleri kendiliğinden belirler.

Kadro günlük eğitimini yapmadan ne çevresini ve ne de kitleyi eğitebilir. Mücadelenin ulaştığı aşamayı, bunun başarmayı dayattığı görevleri ise hiç kavrayamaz. Böyle bir kadro ise düşmanla karşılaştığı noktada yem olmazsa, bu sadece bir tesadüf olur. Eğitimini aksatan bir kadrodan doğru görev tespiti, sorunlara çözüm gücü, doğru örgütsel-pratik yaklaşımlar da beklenemez.

Eğitimsizliğin, doğru bir eğitim sistemine ulaşmamanın, dolayısıyla olası gelişmelerin yönünü kestirememenin, doğru taktikle yönelmemenin beraberinde getirdiği kayıplar az değildir. ***“Bizi zorlayan düşman değil, sizsiniz”*** derken Abdullah Öcalan yoldaş, çok anlamlı ve kapsamlı bir gerçeğe dikkat çekiyor. Nitekim günlük eğitim, çizgide müthiş yoğunlaşma olmadan ne dış ve ne de iç düşman tanınabilir. Tanınmayan bir hedefe vuruşlar isabet kaydedemez. Bunun da ötesi, mücadele önündeki engeller tespit edilemez; parti çizgisiyle, onun yaşamıyla oynayanlar, PKK maskesiyle veya PKK imkanlarıyla en kutsal amaçlara yönelenler, işi-gücü partiye zarar vermekle geçenler, ucuz yaşam peşinde koşanlar, binbir emekle yaratılan değerleri çarçur edenler kolay ortaya çıkarılamaz ve bunlara karşı sonuç alıcı bir mücadele verilemez. Kendini ve çevresini eğiterek aydınlatmayanlar görevlerde esas ile tali olanı da ayırt edemezler, süreçleri yakalayamazlar, onun çok gerisindeki bir uğraşın sahibi olurlar.

Kabul edilmeyen ***“Çaresiz PKK'-lilik”*** bunun bir sonucudur. Gerçekte ise bir PKK militanına ***“zafer yakışır.”*** Çünkü ***“zafere mahkumdur.”*** Partiyi sahiplenmek, emeği korumak, iç ve dış düşmanlara aman vermemek, bu temelde müthiş yoğunlaşmak için PKK yaşamını yakalamak şarttır. Bunun dışında hiçbir yaşamla, ***“İğne ucu kadar yer vermeyen bir düşman”***dan hiçbir şey koparmak mümkün değildir. Abdullah Öcalan yoldaş, ***“Kendini hazırla, iktidarlaşacaksın, devletleşeceksin”*** talimatını verirken, işin kolayına kaçılamaz. Zaten bu tür büyük süreçlerde ***“Kolayı seçmek, büyük felaket getirir.”*** Yapılabilecek tek bir şey varsa, bu da ulusal kurtuluş mücadelemizin örgütlediği Kürdistan halkının ulaştığı iktidar aşamasının dayattığı görevlerin öncü militanı olmaktır. Kabul gören tek ölçü, tek yaklaşım ve bunu yaşamının bir parçası haline getiren tek kişilik biçimi budur. Yüzyılları kapsamına alan bu kavganın yenilmez militanı olmak için, her türlü olumsuz kişilik özelliklerinden arınmanın adı olan PKK yaşamında erimek olmazsa olmaz kabilinde bir gerekliliktir. Çok önemli olduğundan Abdullah Öcalan yoldaş, ***“Ya PKK'yi doğru kavrarsın, ya da defolup gidersin”*** şeklinde sert uyarı yapıyor.

“HER AN HER ŞEY OLABİLİR”

Bundan hareketle Abdullah Öcalan yoldaş, militanın bir tanımının da onun düşmanın ulaşamayacağı tarzı seçen kişi olduğunu belirtirken, ***“Militan, her zaman tetikte olan kişidir. Düşmanı kendisine ulaştırmayan insandır”*** şeklinde daha da açımlıyor.

Ciddi sorunların yaşandığı, bundan dolayı kayıpların, imhaların ortaya çıktığı sahalardan biri de burasıdır. Kendine sevdalanma, kendini yeterli görme olunca bu konuda yeni yöntem arayışına girmeme, yaratıcılığı esas almama vb. yetmezliklere düşülüyor, koşullara ve ortama göre ciddi kayıplar her an gündeme gelebiliyor. Yine bu yetmezlikler sonucu, düşman ulaşabiliyor ve kimi zaman darbe vurması zor olmuyor. Gafil avlanmalar böyle bir yetmezliğin ürünü olarak ortaya çıkıyor. ***“Kişiliklere kendi kendini bitirme tarzı hakim”*** belirlemesi böyle bir pratikten kaynaklanıyor.

Bu konuda Parti Önderliği'nin tarzı zengin tecrübelerle dolu; bir militan için fazlasıyla öğretici ve örnektir. De-

> “Çıkış ilk adımdır, devamını getirmemek giyotine boyun uzatmaktır. Dolayısıyla büyük çıkışın büyük iddiası olmak zorundadır. Atılan adımın devamını ya getireceksin, ya getireceksin! Yaşamak istiyorsan, bundan başka seçenek tanımayacaksın.”

> “Yeni başlangıçlar, yeni çıkışlar, yeni atılımlar için “PKK Kürdü” olmak, iç düşmanı ezmek şarttır. Çünkü, “düşmanın Kürtlüğü ihanete yatmış Kürtlüktür.” Bu nedenle tamamen eski ve düşmana ait olan özellikleri, alışkanlıkları, tutum ve anlayışları terk etmenin tam zamanıdır.”

nilebilir ki, koşullar itibariyle dünyanın, en zor durumda, büyük kuşatma altında olan insanı, ama buna rağmen en ulaşılamayan insanıdır da. Yanlış anlaşılmamalı; düşmanın ulaşamayacağı tarz derken, bu, düşmandan uzak durmak, büyük mesafe koymak anlamında söylenmiyor. Doğru yaşam ve mücadele tarzı tutturulursa, düşmanın büyük kuşatmasında da, onun içinde de olabilirsin, ama o yine sana ulaşamaz.

Sorun imkansızlıklardan, koşulların elverişsizliğinden kaynaklanmıyor. ***"Kontrol altına alınıyorsunuz, imhanın eşiğine getiriliyorsunuz deniliyorsa, bu ne anlama geliyor? Siz yaşam tarzından kaybediyorsunuz. Bu cehennemlik bir yaşam tarzıdır."*** Burada, savaşı düşmanın ciddiye aldığı kadar ciddiye almamak, yaşanması gerekenle gerekmeyeni ayrıştırmamak, ***"Düzenin içilen yüzlerce zehriyle"*** kendini kaybetmek, tedaviye ihtiyaç görmemek vardır. Böylece keyfiyetçi tutum, tesadüflere terk edilen yaşam, "böyle de idare eder" anlayışı, nerede nasıl kaybedilir veya kazanılır hesabına girmeme yaklaşımı gündeme geliyor ki, bunun tahripkar sonuçları mücadele tarihimizde örnekleriyle belgelenmiş durumda. Dolayısıyla istenilen, ihtiyacı şiddetle duyulan tarzın tutturulması için, kişi kendine karşı anı anına savaşmak, yürüyüşünün her adımını ölçüp biçmek, sonuçta ne getirir ne götürür hesabını yapmak durumundadır. Özgürlük demek olan bir dağ, bir köy, bir şehir ve diğer bütün mücadele sahaları düşmana rağmen nasıl devrimin hizmetinde kullanılır? Bunun yaşamı, bunun çalışması, bunun taktiği, bunun yeri ve zamanı nasıl olmalıdır? Bu ve benzeri soruları sorarak cevap teşkil etmek, kesin çare olmak, bunun için çokça kullanılan deyimle bin düşünüp bir yapmak, militanın, düşmanın ulaşamayacağı tarzı yakalamasında unutulmaması gereken hayati bir ilkedir.

Abdullah Öcalan yoldaş bunun da yeni dönemde vazgeçilmez olduğunu vurguluyor ve ***"Şimdiye kadarki tarzınız iflastı, bundan sonrası mutlaka kazanım olmalıdır"*** diyor. Çünkü ***"Her an her şey olabilir."***

"KENDİNİZDE PATLAMAYI GERÇEKLEŞTİRİN!"

Önderliksel gelişmelerin nasıl sağlandığı, bunun taktik esaslarının neler olduğu konusunda, ***"Büyük hesap hatası içindesiniz"*** deniliyor. Neden ordulaşmanın tam sağlanamadığı, neden güçlü vuruşların gerçekleştirilmediği, neden bu konuda tutuk davranıldığı nedenleri ve sonuçlarıyla ortaya konuluyor. Pratik, Parti Önderliği'nin yaptığı çözümlemelerin doğru kavranılmadığı, yüzeysel yaklaşıldığı, dolayısıyla ucuz yaşamla günlerin geçirildiği konusunda gerçekleri göz önüne sergiliyor. Oysa, ***"Boşa geçirilecek tek bir günümüz yoktur."*** Her şey olup bittikten sonra "neden böyle oldu" diye eziklik duyuluyor. Devrim mantığının böyle olmadığı, devrim yasalarının farklı işlediği biliniyor. Her şeyden önce devrim her anı mücadeleye açan, iğne ucu kadar fırsat varsa bunu devrim lehine dönüştüren ciddi bir olaydır. Derinliğine büyük duyarlılık ister. Yoksa, "yıl bittikten sonra neden güçlü kazanamadık" denilemez.

Sorun fedakarlık, çaba harcama sorunu değil; belki de bu fazlasıyla vardır. Devrim hesapsız-kitapsız çalışan hamallara değil, fedakarlığı ve müthiş çabayı örgütleyen, kazandırmaya temel haline getiren, her müca-dele sahasında yöneten-yönlendiren taktik önderlere ihtiyaç duymaktadır. Bir önder, ***"Biraz bilgileniriz, yeter; biraz savaşırız, yaşarız"*** diyemez. Hep ilerletmek için savaşılmalı, hep kazanmak için yaşanılmalı. Adanmış bir yaşam var, ama çarçur ediliyor; böyle bir pratiğin sergilenmesi nedeniyle ***"Yazık değil mi"*** diye soruyor Abdullah Öcalan yoldaş ve ***"Sizi olağanüstü büyüklüğe ve kudretli olmaya çağırıyorum"*** diyor.

Büyüklüğe ulaşmak için büyük düşünmek; güçlü olmak için güçlü pratiğe yönelmek gerekiyor. Bunu kendilerine yakıştırmayanlar, büyük düşünceleri ve güçlü pratiği anlayamazlar. Küçük düşünce ve zayıf pratikleri içinde her gün biraz daha gerilerler ve süreçler karşısında ezilmekten kurtulamazlar.

Milyonların ilgisini örgütlemek, büyük kalkışlarını yönlendirmek, doğru hedefe ulaştırmak, önderlik iddiasında olanların çok yönlü gelişme gücünü göstermelerine yakından bağlıdır. Bu sahada görülen ciddi eksikliklerden veya tehlikelerden biri de ucuz önderlik peşinde koşmaktır. Halbuki bunların pratiğine bakıldığında, bırakalım milyonların çabasının ifadesi olmayı, tek başlarına kaldıklarında kendilerini bile yaşatma gücünü gösteremedikleri ortaya çıkıyor. Zaten PKK'nin bilinen temel özelliklerinden biri, önderliğin sıradan bir konum veya sıfattan ibaret olmadığı, bunun tamamen emekten kaynaklandığı ve pratikle kanıtlandığıdır.

Halkımızın ve mücadelemizin çokça ihtiyaç duyduğu taktik önderlik, öyle sıradan bir olay, "önderim" demekle gerçekleşecek bir konum değil. Çünkü ***"Devrimci önderlik bütün gücünü devrime adama mesleğidir."*** Abdullah Öcalan yoldaş, bu konuda da kendi yaşam ve pratiğinden örnekler veriyor. Başarının anahtar noktalarını kanıtlanmış pratiğe dayandırarak gösteriyor. ***"Gerçekte beğenilecek bir yanınız olmamasına rağmen, kendinizi müthiş beğeniyorsunuz. En derin bir köleliği yaşamanıza rağmen kendinizi özgür sanıyorsunuz; bu da en tehlikeli bir özgürlük anlayışıdır"*** diyor. Ayrıca bunun acınacak bir durum olduğunu belirtiyor. Buna rağmen her şey yolundaymış gibi bir rahatlık, bir keyfiyet söz konusudur ki, bu da, bir PKK'linin asla kendisine yakıştıramayacağı bir tutumdur. Hiç kimsenin buna hakkı yok. Çünkü bunca başarı ve ardı arkası kesilmeyen çabalara rağmen, ***"Ben kendimi sizin kadar rahat görmüyorum"*** diyor Abdullah Öcalan yoldaş. ***"Kendi yasalarımı kendim çiziyorum. Düşmanın meşru gördüğü her şeyi reddediyorum. Boyun eğdirme amaçlı hiçbir şeye boyun eğmiyorum"*** biçiminde gözler önünde olan bir pratiğe karşın, bu kadar özgürlüğü yeterli bulmuyor ve en önemlisi de bunu çevresine, bütün topluma ve daha da ötesi dünyaya yaymaya çalışıyor.

Esas alınması gereken temel ölçü budur. Gece ve gündüz kazandırmadan yaşayan kaç kişi var? Ya da gece ve gündüz düşünülen nedir? Kişinin gece ve gündüzünde devrim, halk, parti ve şehitler ne kadar yer kaplıyor? Belki de bazılarının yaşamında bu dokunulmaz kutsal kavramların yeri bile yoktur. ***"Gece ve gündüz kazandırmadan yaşayamam"*** diyor Abdullah Öcalan yoldaş.

Bir halk yeniden yaratılıyor. Her şeyiyle kendine yabancılaşan bir halk yeniden özüne dönüştürülüyor. Adı Kürt ama Kürtlükten eser bırakıl-mayan bir kişilik, kimliğine kavuşturuluyor; Kürtleştiriliyor. Çok açık ki "Kürdüm" demek, "Kürdün mücadelesini yürütüyorum" demek, Kürtlük gerçeğini yaşamak anlamına gelmiyor. Abdullah Öcalan yoldaş, ***"Ne kadar bizim Kürt'ümüz ve ne kadar TC Kürt'ü olduğunuz belli değil"*** diyor. Ayrıca, ***"Neden TC benim için 'Kürt değil, Ermenidir' diyor?"*** sorusuyla bu konuda yaşanan gerçekliğe vurgu yapıyor. Gerçekten bu nokta önemlidir; her kadro için kendini sorgulama vesilesidir. Yaşam ve pratiğe bakıldığında, parti saflarında PKK'li iddiasında olup da, TC Kürt'ü olanların sayısı az değil. Bundan dolayı sömürgecilik beklentiler içerisindedir ve bu zayıflığa hitap etmektedir. Hem TC'ye karşı savaşmak, hem de "TC'nin Kürt'ü" olmak çelişkili bir durumdur. Böyle kişiliklerden fazla başarı da beklenemez. Tam başarı için, TC Kürtlüğünden tam arınmak gerekir. Ancak bu şekilde tam PKK'lileşilebilir. ***"Gerçek PKK'linin yenilmeyeceği kesindir."*** Ya da PKK'li bir yaşam, sömürgecilik tarafından içine düşürülen suçluluk konumundan çıkmak ve böyle bir konuma karşı savaşır duruma gelmek demektir. Çünkü, ***"Eski Kürt kişiliğinin beynine ve ruhuna akıtılan düşman gerçeğidir."*** Bu Kürt insanında düşmana hizmete açık boşluklar yaratmıştır. Abdullah Öcalan yoldaş, ***"Boşluklar uzun süre beklemez, düşman doldurur"*** diyerek, bu zayıflıkların kesin giderilmesi gerektiğini belirtiyor.

Gerçek önderlik, süreçlere tam cevap veren ve olası gelişmelere hazırlıklı olan, kendisinde patlamayı gerçekleştiren, zaferi ilkin kendi kişiliğinde yaratan, böylece emeğine dayanarak konumunu hak eden ve sahte önder taslakların çıkış zeminini kurutan önderliktir. Her anında, her sözünde, her adımında devrimi yaşayan-yaşatan, ilerleten ve partileşen kişiliktir. Vurabileceği yerde vurulmayan, kazanabileceği yerde kaybetmeyen, örgütleyebileceği yerde dağıtmayan, fırsatı kullanabileceği yerde kaçırmayan öncü militan kişiliktir. Bu konuda varsa kendisini tutan zincirleri, hemen parçalayan insandır. Böyle olmayıp da önderlik sevdasında olanlardan, gerçek önderlikten başka her şey beklenebilir.

Bu dönemde kesinleşen gerçeği Abdullah Öcalan yoldaş, ***"Parti önderlik tarzı dışındaki bütün tarzlar iflastır"*** sözleriyle ortaya koyuyor.

"MİLYONLARIN KADERİNİ DÜŞÜNÜN"

"Gamsızsınız, endişeniz yok" diyor Abdullah Öcalan yoldaş. ***"Bu kadar direnişe, bu kadar şehide, bu kadar bağlı olan halka nasıl layık olacaksınız?"*** Şüphesiz ki, gamsız ve endişesiz, her şeyi kendi penceresinden bakarak değerlendiren sorumsuz kişilikten, sorulan soruya cevap olmasını beklemek saflık olur. Çok acımasız geçen savaş günleri her gün artan düzeyde görevleri ve bunların tam başarılmasını her partilinin önüne koymaktadır. Kaldı ki, ***"Durumlar ciddi, sonuç acımasız, devrim esastır."*** Ve bu mücadelenin, büyük Kürdistan devriminin zaferi sadece bir kişinin görevi değil. Önemli bir eksiklik bu noktada ortaya çıkıyor. Bu yetmezliğin kökeni PKK'nin başlangıç noktasına dayanıyor. ***"Devrime 'Apo'nun işidir' diyorsunuz"*** belirlemesi, bu ciddi yetmezliğe işaret ediyor.

> "Anlatılanlar hepimizin hikayesidir. Şimdiye kadar nasıl olduğumuzun, bundan sonra nasıl olmamız gerektiğinin aynasıdır. Hatta burada dile getirilen sadece parti gerçekliğimiz değil, bütün halk gerçekliğimizdir."

Mücadelenin görevlerine doğru temellerde kendini tam yatırmamak, sıradan bir rolle yetinmek, büyük iddia sahibi olmamak, yapabileceğinin birazını yapıp, işi başkalarına havale etmek de bir yerde "TC Kürtlüğü"yle açıklanabilir. Böyle bir kişilik ilerleyen, çözüm üreten değil, tersine her gün sorun yaratan, kendini aşmayan, bu durumuyla bulunduğu ortamda uğraştıran, PKK özelliklerinin gelişmesi önüne TC özelliklerini çıkaran, en kötüsü de bunun farkına bile varmayan bir kişiliktir. ***"Nasıl yaşıyorum"*** sorusunu kendine sorarak yaşamayan bir kişilik, asla kendini tanıyamaz. Düşmanı tanımak da kendini tanımaktan geçer. Öyleyse, ***"Düşmanı tanımadan yaşayan ya onun bir hizmetçisidir, ya da en büyük gafildir."***

Parti Önderliği'nin müdahalesi olmasa çoğu gidişlerin sonu felakettir. Her gün yeniden yeniden PKK'lileşme temelinde yeni başlangıçlar yapılmadan ayakta durmak her dönemden daha fazla zorlaşmıştır. Yeni başlangıçlar, yeni çıkışlar, yeni atılımlar için "PKK Kürt'ü" olmak, iç düşmanı ezmek şarttır. Çünkü, ***"Düşmanın Kürtlüğü ihanete yatmış Kürtlüktür."*** Bu nedenle tamamen eski ve düşmana ait olan özellikleri, alışkanlıkları, tutum ve anlayışları terk etmenin tam zamanıdır. İmkanların ve fırsatların hakkını vermek gerekiyor. Yoksa tarih karşısında başı dik, alnı açık durmak ve kendini affettirmek çok zor. Direngenliği, karşı koyuş kişiliğini temsil etmeden, bunun devrimci terbiyesine ulaşmadan ne partileşme ve ne de ordulaşma sağlanabilir. Her partili kendini mutlak kazanmaya yatırmak durumundadır. ***"Milyonlarca kişinin kaderi bize bağlanmıştır"*** deniliyorsa, başka yaşam biçimine itibar edilemez. Canını vermeye hazır olmak ama alışkanlıklarını terk etmekte tutucu davranmak nasıl kabul edilebilir? Bu anlaşılamaz, başka halkların kişiliğinde görülemez bir çelişki biçimidir.

Bütün bunlar kişinin kendisine sorması gereken sorulardır. Abdullah Öcalan yoldaş, insanın soru sorma temelinde kendini sorgulamasının, kendi gerçeğini ortaya çıkarmasının ve bunu dönemin gerekli kıldığı ölçülere vurmasının kişilikler için büyük bir ihtiyaç olduğunu belirtiyor ve ***"Benim önemli bir farkım 'Nasıl yaşamalı?' sorusunu çok erkenden ve çok iyi kendime sormamdır"*** diyor.

"YA ZAFER, YA ZAFER"

"Savaşla ülke kazanılır; özgürlük silahıyla özgürlük kazanılır." Bunun imkanları fazlasıyla bütün kadro-militan yapının hizmetindedir. Geriye kalan, bütün partililerin veya bu iddiada olanların buna kendilerini yeterli ve hazır tutmalarıdır. Biliyoruz ki, ***"Devrim insanın keyfine göre yürümez, özgün bir çalışmadır."*** Başarmak için sıradan çabalar, sıradan planlamalar, sıradan yoğunlaşmalar, sıradan öngörüler yetmiyor, durumu kurtarmıyor. Bunun çok ötesine uzanmak, her an her yerde savaş ruhuyla yaşamak gerekiyor.

Zaferin eşiğine dayanan büyük Kürdistan devrimini başarmak bizim işimiz. ***"Sen vurmasan, ben vurmasam, kim vuracak düşmana"*** diyen Abdullah Öcalan yoldaşın bu sözüne tam hakkını vermek dışında başka bir yaklaşımımız olamaz. Kaldı ki düşman bir çakıl taşını bile vermeyeceğini, gücü yeterse yutmaktan vazgeçmeyeceğini açık açık, her gün kulaklarımızı sağır edercesine dile getiriyor. Bir yerde düşmanın bu yaklaşımı, bizim de nasıl bir yaklaşım içinde olmamız gerektiğini ortaya koyuyor. Mücadelenin neresinde olunursa olunsun, ***"Savaş ateştir. Düşman da bin yılın düşmanıdır ve acımasızdır"*** gerçeği, herkesin buna karşı pozisyonunu belirliyor. Böyle düşünmek, böyle yaşamak ve böyle bir pratiğe sahip olmak kutsal görevdir. Devrimciliğin beyin, yürek ve ruh olayı olduğu bilinciyle, PKK'nin bir değişim ve dönüşüm hareketi olduğu gerçeğiyle kişilikleri bu olgulardan ibaret kılmak, önümüzdeki sınav günlerinde belirleyici olacaktır.

Aralık Çözümlemeleri, bu bakımdan zengin açılımlar ve zengin perspektifler sunmaktadır. Devrimin nihai zaferi için bir manifesto niteliğindedir. Orada anlatılanlar hepimizin gerçeğidir, hepimizin hikayesidir. Şimdiye kadar nasıl olduğumuzun, bundan sonra nasıl olmamız gerektiğinin aynasıdır. Hatta burada da dile getirilen sadece parti gerçekliğimiz değil, bütün halk gerçekliğimizdir. Herkes kendini bütün yönleriyle bu çözümlemelerde bulabilir. Şimdiye kadar yaşadıklarının nedenlerini ve sonuçlarını görebilir. "Söylenenler benim için değil, bu çözümlemelerde ben yokum " diyen, çok iflah olmaz büyük bir gafil değilse, en hafif deyimiyle açık bir parti karşıtıdır. Kaldı ki Aralık ayı boyunca yapılan kişilik, mücadele ve çözümlemelerde iflah olmaz büyük gafiller de, açık parti karşıtları da tanımlanmıştır.

> "Bir PKK militanına 'zafer yakışır.' Çünkü 'zafere mahkumdur.' İç ve dış düşmanlara aman vermemek, bu temelde müthiş yoğunlaşmak için PKK yaşamını yakalamak şarttır. Bunun dışında hiçbir yaşamla, 'iğne ucu kadar yer vermeyen bir düşman'dan hiçbir şey koparmak mümkün değildir."

PKK'nin büyüklüğüne, PKK'nin kutsal değerlerine, Parti Önderliği'nin tartışılmaz değerli desteğine saygılı yaklaşmak, layık olmak, hakkını vermek isteyenler, yeni bir hamle dönemine, kesin sonuç alma sürecine girerken, geçmişlerini asla ve asla tekrarlamazlar, kendilerini sıfırlayarak müthiş yüklenirler, her günlerini ***"Ya kazanacağız, ya kazanacağız!"*** sloganı altında geçirmekten başka bir şey düşünemezler. Bunun kutsal sözünü verirler ve bu sözlerine ihanet etmeyi akıllarından bile geçirmezler.

GERİLLA VURUŞLARI

BAHARIN DOĞUŞUNU VE NEWROZ'UN ATEŞİNİ MÜJDELİYOR!

25 Ocak 1994

■ Uludere'nin Dalaka köyünde 2 yurtsever kontralar tarafından katledildi.

■ Pervari'nin Hasoyan mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü.

■ Sason'un Yücedağ Karakolu'nda askerler arasında çıkan çatışmada 1 asker öldü, 1 asker de yaralandı.

■ Çemişgezek'in Sarıbalta köyünde 1 korucu gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

■ Gerillaların Habur'un Kaşura yoluna döşediği mayınlara basan çok sayıda korucu öldü. Eylemin kesin sonuçları alınamadı.

■ Eruh'un Garısan alanında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Hakkari'de düşman güçlerine attıkları pusuda 1'i üsteğmen ve 1'i de asteğmen olmak üzere toplam 16 asker öldürüldü.

■ Tatvan'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 10 asker öldürüldü.

■ Elbistan'da 2 gerilla düşman güçleriyle girdiği çatışmada şehit düştü. Şehit düşen gerillaların kimlikleri şöyledir: **Xort (Halil ŞAHİN),** Elbistan-Günaltı-Kistik köyü, 1966; **Fidan (Makbule DOYMAZ)**, Adıyaman-Akçalı.

26 Ocak 1994

■ Gerillalar Şemdinli'de içki yasağına uymayan bir dükkanı imha ettiler.

■ Gerillaların Uludere'nin Bêcuh-Şıvêt köyleri arasında döşedikleri mayına çarpan düşman aracının içinde bulunan 6 asker, 1 astsubay öldü, 7 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Cudi-Kırya Reş Karakolu'na düzenledikleri baskında 2 asker öldürüldü, 1 askeri araç da imha oldu.

■ Gerillaların Pervari'nin Tıryan Karakol askerlerinin konumlandıkları alana döşedikleri mayına basan 4 asker öldü, 1 asteğmen yaralandı.

■ Tatvan'ın Kütte köyünde 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gerillaların Diyarbakır'da gerçekleştirdikleri yol kesme eyleminde 16 TC memuru gözaltına alındı.

■ Gerillalar Bismil'de 1 ajanı cezalandırdılar.

27 Ocak 1994

■ Iğdır'ın Karakoyun köyünde 16 korucu silahlarını ARGK gerillalarına teslim ederek koruculuktan istifa etti.

■ Gercüş'ün Habizbina mıntıkasında 2 yurtsever kontralar tarafından katledildi.

■ Şırnak'ta **Reşit** adında bir milis düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Şırnak'ta öğrenciler, baskıları ve katliamları protesto etmek amacıyla yürüyüş düzenlediler.

■ Zelê Kampı'na yönelik düşman güçlerinin gerçekleştirdiği saldırıda 7 gerilla şehit düşerken, 7 gerilla da yaralandı. Düşmana ait 1 uçak gerillalar tarafından düşürüldü. 1 uçak da yara aldı. Düşman saldırısında toplam 23 sivil öldü.

■ Gerillalar Batman-Kozluk yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar.

■ Gerillalar Sason'da elektrik direkleri ve elektrik trafosunu imha ettiler.

■ Botan'da Gabar Kızıl Bölgesi'ne izinsiz giriş yapan 2 TGRT muhabiri gerillalar tarafından esir alındı.

28 Ocak 1994

■ Gerillalar Ağrı'nın Hasanhan köyünde telefon direkleri ve santralini tahrip ettiler.

■ Gerillaların Iğdır şehir merkezinde MHP binası ve Askerlik Şubesi'ne düzenledikleri baskında 2 MHP'li öldü, 6 asker de yaralandı.

■ Gerillalar Doğubeyazıt'ta bir ajanı cezalandırdılar. Ajana ait 1 adet silah ve 15 milyon Türk lirasına el konuldu.

■ Genç'te düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 astsubay, 1 asker, 1 korucu öldürülürken, 2 asker de yaralandı. Çatışma alanından geri çekilen gerilla grubunun düşman pususuna düşmesi sonucu 4 gerilla şehit düştü.

Şehit düşen gerillaların kimlikleri şöyledir: **Delil** (**Metin MANGİR**), Adana 1976, Kasım 1993'te saflara katılma; **Pılıng (Çelebi BİLGE),** 1978 Adana doğumlu; **Kendal** (**Ramazan GÜRBÜZ**), 1976 Muş-Yoncalı; **Cotkar** (**Nurettin ALKAN),** 1974-Hani doğumlu.

29 Ocak 1994

■ Sason-Kulp sınırında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 asker öldürülürken, **Xwinreş** (**Şemsettin SEVİK**, Şırnak-Dedeören-1966, 1989 yılında gerilla saflarına katılma, takım komutanı) adındaki gerilla şehit düştü.

■ Hınıs'ın Suvara köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillaların kimlikleri şöyledir: **Welat** (**İsmail SEVER),** Tekman-Gülük köyü; **Tekin** (**Engin YILDIRIM),** 1971 Tekman-Zoğlu köyü, 1992'de saflara katılma.

30 Ocak 1994

■ Düşman güçlerinin Avaşin mıntıkasında döşediği mayına basan **Rüstem** adındaki gerilla şehit düştü.

■ Gerillaların Şırnak-Cizre arasında düşman güçlerine attığı pusuda 1 panzer imha oldu.

■ Haruna alanında düşman güçleri 1 kadın ve 1 çocuğu katlettiler.

■ Haruna'ya bağlı Suadiye köyünde 2 yurtsever kontralar tarafından katledildi.

■ Başkale'de 1 düşman subayı intihar etti.

■ Gerillaların Siirt'te döşediği mayına basan 1 komiser öldü.

■ Siirt'te 3 asker intihar etti.

■ Serhat'ın Çemçê alanında 5 gerilla donarak şehit düştü, 2 gerilla da yaralandı. Şehit düşen gerillaların kimlikleri şöyledir: **Seyitxan** (**Yavuz OZANÇU),** 1974-Digor; **Serhat** (**Mustafa ÇELİKKALELİ),** 1972-Digor-Saklıca; **Agit** (**Ahmet BABUR),** 1961-Van-Gevaş; **Eriş** (**Vedat ÖNER),** 1975-Nusaybin; **Şiyar** (**Zeynel ÇALIŞKAN),** 1967-Adıyaman-İpekli.

31 Ocak 1994

■ Çukurca'da 2 gerilla donarak şehit düştü.

■ Gerillalar Gerdi-Şemdinli yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Kontrolde 18 kişi gözaltına alındı.

■ Gerillalar Behdinan bölgesinde koruculara ait 1 adet jeneratör, 5 adet G-1, 6 adet kalaşnikof, 1 adet M-16, 11 adet tabanca ve 1 adet kalaşnikof ağızlığına el koydular.

■ Cizre'de 1 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Gerillalar Cizre'de koruculara ait 2 adet kalaşnikof ve 14 adet tabancaya el koydular.

1 Şubat 1994

■ Gerillaların Şırnak'ın Maden Karakolu'na düzenledikleri baskında 11 asker öldürüldü.

■ Silopi'de Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattı gerillalar tarafından tahrip edildi.

■ Hakkari'de düşman güçlerinin gerçekleştirdikleri operasyonlar sırasında 2 gerilla donarak şehit düştü. Operasyonlarda 25 düşman askeri de donarak öldü.

■ Gerillaların Silvan'ın Güzeldere köyüne yaptıkları baskında 2 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

■ Gerillalar Tuzluca'da 1 ajanı cezalandırdılar.

■ Digor'da düşmanın yoğun baskıları sonucu halk düşmana ait kurum ve kuruluşları ateşe verdi.

■ Gerillaların Cizre-Şırnak arasında bulunan Kêrê mıntıkasında düşman güçlerine attıkları pusuda 4 asker öldü, 3 asker de yaralandı.

■ Kerboran'ın Zıvıngê köyü yakınlarında 1 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

2 Şubat 1994

■ Gerillaların Batman'ın Hathatçı köyüne düzenledikleri baskında 5 kontra öldürüldü.

■ Savur'un Şıvıstan köyüne düşman güçlerinin düzenledikleri baskında 3 ev yakıldı.

■ Mardin'in Ömerli ilçe merkezinde 40 askerin firar etmesi sonrasında yakalanan firari askerlerden 4'ü ordu güçleri tarafından kurşuna dizildi.

■ Cudi'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 7 asker öldürüldü.

■ Cizre'de **Ahmet Bayer** adındaki bir yurtsever kontralar tarafından katledildi.

■ Gerillaların Silvan'ın Canok köyüne düzenledikleri baskında 3 kontra elemanı öldürüldü, 3 kontra da yaralandı.

3 Şubat 1994

■ Gerillaların, Cizre Emniyet Müdürlüğü'nü, özel timlere ait lojmanları ağır silahlarla taramaları sonucu çok sayıda polis ve özel tim elemanı öldü.

■ Gerillalar Silvan'ın Dêrika Aliyê Reşo köyünün elektrik trafosunu ateşe verdiler.

■ Mazgirt'in Koyunuşağı köyünde 1 ajan gerillalar tarafından ceza-

25 Ocak-25 Şubat tarihleri arası eylem bilançosu

- Gerillaların gerçekleştirdikleri eylem sayısı: **158**
- Öldürülen asker, subay, kontra sayısı: **395**
- Yaralı asker sayısı: **81**
- Öldürülen korucu sayısı: **31**
- Yaralı korucu sayısı: **12**
- Şehit düşen gerilla sayısı: **50**
- Şehit düşen milis sayısı: **6**
- İntihar eden asker sayısı: **4**
- Firar eden asker sayısı: **61**
- Katledilen yurtsever sayısı: **41**

landırıldı.

■ Şırnak'ta düşmanın döşediği mayına basan 1 yurtsever şehit düştü.

■ Gerillaların Kulp'ta düşman güçlerine attıkları pusuda 2 panzer imha edildi.

■ Kiğı-Adaklı yolunda düşmana ait bir aracın devrilmesi sonucu 1 asker öldü, 4 asker de yaralandı.

■ Dersim İl Jandarma Komutanı makamında ölü bulundu.

■ Düşman güçlerinin Hakkari'de sürdürdükleri operasyonlar sırasında 113 asker donarak öldü.

■ Gerillalar Diyarbakır-Kulp yolunda 1 korucuyu gözaltına aldılar.

■ Erzurum'da 1 ajan gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

4 Şubat 1994

■ Gerillaların Iğdır'ın Gevro köyü yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 5 asker öldürüldü, 1'i astsubay olmak üzere toplam 7 asker de yaralandı.

■ Serhat'ın Çemçê alanında 1 ajan gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

■ Kağızman'ın Yayladere ve Akça köyleri muhtarları düşmanın katliam ve baskılarını protesto etmek amacıyla muhtarlıktan istifa ettiler.

■ GAP Eyaleti'nde düşman güçleriyle gerilla güçleri arasında çıkan çatışmada çok sayıda asker ölürken, düşmana ait 1 adet G-3 şarjörü, 1 adet lav silahı ve 1 adet sırt çantası gerillalar tarafından ele geçirildi.

■ Gabar'da düşmana ait 1 helikopter gerillaların saldırısı sonucu ağır yara aldı.

■ Gerillalar Cizre'de 1 ajanı ölümle cezalandırdılar.

5 Şubat 1994

■ Doğubeyazıt'ta Ayıbeg Karakolu gerillalar tarafından yakıldı.

■ Gerillaların Eruh'un Gundikê Şêx Karakolu'na düzenledikleri baskında 3 askeri araç imha edildi.

■ Gerillaların İdil'in Babekra köyüne düzenlediği baskında 3 korucu öldürüldü.

■ Gerillaların Pervari'nin Gurzo köyü yoluna döşedikleri mayının patlaması sonucu 1 korucu yaralandı.

■ Gerillalar Hazro şehir merkezinde elektrik trafosunu yaktılar.

■ Gerillalar Savur'un Kela Potreşa köyüne baskın düzenlediler. Eylemin kesin sonuçları alınamadı.

■ Gercüş'ün Habızbinê köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü, 3 gerilla da şehit düştü.

6 Şubat 1994

■ Gerillaların Şırnak-Uludere yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

■ Düşman güçlerinin Bıroêlla köyünü bombalamaları sonucu çok sayıda köylü yaralandı.

■ Viranşehir'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 15 asker yaralandı.

■ Gerillaların Diyarbakır şehir merkezine düzenledikleri baskında 6 kontra elemanı öldürüldü.

■ Fındık Taburu'na erzak taşıyan 2 kişi gerillalar tarafından gözaltına alındı.

■ Gerillalar Zaxo yolu üzerinde bulunan Nêrduş Köprüsü'nü havaya uçurdular.

7 Şubat 1994

■ Gerillalar Kulp'un Çıkse köyü PTT binasını yaktılar.

■ Dersim şehir merkezinde 20 asker firar etti.

■ Cudi'nin Hewler köyü yoluna düşman güçlerince döşenen mayına basan 1 yurtsever yaralandı.

■ Lice'nin Comlalaş köyüne yönelik gerçekleştirilen düşman operasyonunda 7 ev ateşe verildi.

■ Gerillaların Nusaybin'de düşman güçlerine attıkları pusuda 9 asker öldürüldü, **Mazlum** adında bir gerilla şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı.

■ Gerillalar Şırnak-Eruh arasında bulunan Rusor Köprüsü'nü havaya uçurdular.

8 Şubat 1994

■ Viranşehir'in Karacadağ köyünde korucularla çıkan çatışmada 2 korucu yaralandı.

■ Gerillalar Cizre'ye bağlı Hoser köyünün elektrik santralini tahrip ettiler.

■ Silopi'ye düzenlenen baskında; Hükümet Konağı, PTT binası, Emniyet Sarayı, polis ve subay lojmanları, ilkokul binası, elektrik trafosu ve Botaş petrol boru hattı gerillalar tarafından ağır silahlarla tarandı. 3 trafo imha edildi. Toplam 20 düşman askeri öldürülürken, 14 gerilla ve 1 milis şehit düştü. Ayrıca 6 çocuk, 2 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi. Eylemde 6 adet BKC, 2 adet B-7, 6 adet kalaşnikof ve 1 telsize gerillalar el koydular.

■ Gerillaların Eruh'ta korucularla girdikleri çatışmada 2 korucu öldürüldü.

■ Doğubeyazıt'ta 3 kaçakçı düşman güçleri tarafından katledildi.

9 Şubat 1994

■ Düşman güçleri Muş ili, Malazgirt, Bulanık, Tutak ve Varto ilçelerinde altı gün boyunca yoğun operasyonlar düzenlediler. Operasyon esnasında çok sayıda köylü işkence sonucu yaralandı.

■ Gerillaların Hazro'nun Şimşin köyüne düzenledikleri baskında 2 korucu öldürüldü, 1 korucu da yaralandı. Çatışmada 1 gerilla da şehit düştü. Şehit düşen gerillanın kimliği şöyledir: **Zana** (**Engin BİNGÖL**), 1973 -Kulp,1992'de saflara katılma.

10 Şubat 1994

■ Gerillaların Kars'ın Ardahan yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1 panzer ve içindekiler imha edildi.

■ Doğubeyazıt'ta düşmanla işbirliği içinde bulunan 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gerillaların Ergani ilçesine düzenledikleri baskında 2 korucu öldürüldü.

■ Gerillaların Karakoçan-Kiğı yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1 üsteğmen öldürüldü.

11 Şubat 1994

■ Digor'un Bezeli köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü. Şehit gerillaların kimlikleri şöyledir: **Rezan** (**Sakine YAYLAGÜL),** Akçadağ, 1992'de saflara katılma; **Farıs** (**Ali İsmail DİROK),** 1968-Amudê, 1991'de saflara katılma.

■ Gerillaların Uludere'nin Şivêt köyü yoluna döşedikleri mayına basan 2 korucu öldü.

■ Cizre'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla yaralandı, 1 milis de şehit düştü.

■ Gerillaların Şırnak'ta düşman güçlerine attıkları pusuda 2 panzerin içinde bulunan askerler imha edildi. Eylemde 2 gerilla da şehit düştü.

■ Gerillaların Kurtalan'ın Cıfane köyü yoluna döşedikleri mayına çarpan 2 panzer imha oldu.

12 Şubat 1994

■ Dersim'in Pah Ovası'nda düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 14 asker öldürüldü. **Agir** (**Ali METİNOĞLU),** 1968-Sivas-Sarıkışla doğumlu, 1992'de saflara katılama, manga komutanı) adlı gerilla şehit düştü. Olay sonrası düşman güçleri Haceri köyünde 4 evi yaktılar.

■ Digor'un Bacanik köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürülürken, 2 gerilla şehit düştü. Eylemde düşmana ait 3 kalaşnikof ele geçirildi.

■ Bismil'in Kox köyü yoluna TC güçlerinin döşedikleri mayına basan 3 yurtsever öldü, 9 yurtsever de yaralandı.

■ Nusaybin'de TC güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 kontra elemanı öldürüldü. Eylem sonucu şehir çıkışında düşmana atılan pusuda ise 9 asker öldürüldü.

13 Şubat 1994

■ Siirt'in Doğukışla köyünde düşman güçleriyle çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

■ Siirt merkezinde korucularla gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 korucu öldürüldü.

■ Düşman güçlerinin Mardin'in Omeryan köyüne düzenledikleri baskında yurtseverlere ait 6 ev yakıldı.

14 Şubat 1994

■ Gerillalar Hizan'da 1 ajanı cezalandırdılar.

■ Siirt'in Kooperatif Mahallesi'nde gerillalarla polisler arasında çıkan çatışmada 4 polis öldürüldü.

■ Urfa'da 1 ajan gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı. Olaya müdahaleye giden düşman güçleriyle girilen çatışmada **Salih** adındaki gerilla şehit düştü.

15 Şubat 1994

■ Gerillaların Silvan'ın Hogiran köyüne düzenledikleri baskında 3 kontra öldürüldü.

■ Karakoçan'da 1 uzman çavuş firar etti.

■ Digor'da halk, katliamları protesto etmek amacıyla gösteri yaptı.

■ Çınar'ın Xatê köyünde düşman güçleriyle milisler arasında çıkan çatışmada 2 milis şehit düştü.

16 Şubat 1994

■ Gerillaların İdil'de DYP belediye başkan adayının evine düzenledikleri baskında adayın 2 akrabası tutuklandı.

■ Gerillaların Hizan'da düşman güçlerine attıkları pusuda 1 subay ve 3 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Iğdır'ın Alakızıl köyüne yaptıkları baskında 2 korucu öldürüldü, 3 korucu da yaralandı.

17 Şubat 1994

■ Gerillaların Midyat'ta korucuların toplandığı yere düzenledikleri baskında çok sayıda korucu öldü.

■ Cizre'de 1 milis düşman güçleriyle girdiği çatışmada şehit düştü.

■ Gerillalar Şırnak'ta elektrik trafosunu imha ettiler.

■ Diyarbakır'da PKK adına para toplayan 1 ajan gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

■ Dersim'de **Azad, Agiri** (**Mehmet TAYFUR,** 1973-Doğubeyazıt, manga komutanı) adındaki gerilla

ARGK Basın Bürosu'nun Ocak 1994 savaş bilançosu

- Gerçekleştirilen eylem sayısı: **193**
- Öldürülen subay, asker sayısı: **242**
- Öldürülen köy korucusu: **63**
- Yaralı köy korucusu: **56**
- Öldürülen ajan, polis, kontra, işbirlikçi sayısı: **54**
- Yaralı ajan, polis, kontra, işbirlikçi sayısı: **47**
- Gerillalar tarafından tutuklanan korucu ve korucu yakını: **50**
- Şehit gerilla sayısı: **49**
- Yaralı gerilla sayısı: **31**
- **2** savaş uçağı, **3** helikopter, **4** tank, **4** panzer ve **24** askeri araç gerillalar tarafından imha edildi.
- Gerilla eylemleri sonucunda **2** garnizon boşaltıldı, **7** okul ve **4** karakol binası yakıldı.
- **6** köy ve **68** korucu silahlarını bırakarak koruculuktan istifa etti.

25 Ocak—25 Şubat tarihleri arası şehit düşen gerillaların kimlikleri:

Xort (Halil ŞAHİN), Elbistan-Günaltı-Kistik köyü, 1966
Fidan (Makbule DOYMAZ), Adıyaman-Akçalı
Delil (**Metin MANGİR**), 1976-Adana, Kasım 1993'te saflara katıldı
Pılıng (Çelebi BİLGE), 1978-Adana doğumlu
Kendal (**Ramazan GÜRBÜZ**), 1976-Muş-Yoncalı doğumlu
Cotkar (**Nurettin ALKAN),** 1974 Hani doğumlu
Xwinreş (**Şemsettin SEVİK**), Şırnak-Dedeören-1966, 1989 yılında gerilla saflarına katıldı, takım komutanı
Welat (**İsmail SEVER),** Tekman-Gülük köyü
Tekin (**Engin YILDIRIM),** 1971-Tekman-Zoğlu köyü, 1992'de saflara katıldı
Seyitxan (**Yavuz OZANÇU),** 1974-Digor doğumlu
Serhat (**Mustafa ÇELİKKALELİ**), 1972-Digor-Saklıca
Agit (**Ahmet BABUR**),1961-Van-Gevaş doğumlu
Eriş (**Vedat ÖNER),** 1975-Nusaybin
Şiyar (**Zeynel ÇALIŞKAN),** 1967-Adıyaman-İpekli
Zana (**Engin BİNGÖL**), 1973 Kulp,1992'de saflara katıldı
Rezan (**Sakine YAYLAGÜL),** Akçadağ, 1992'de saflara katıldı
Fars (**Ali İsmail Dirok),** 1968-Amudê, 1991'de saflara katıldı
Agir (**Ali METİNOĞLU),** 1968-Sivas-Sarıkışla doğumlu, 1992'de saflara katıldı, manga komutanı
Azad, Agir (**Mehmet TAYFUR),** 1973-Doğubeyazıt, manga komutanı

çığ altında kalarak şehit düştü.
■ Gerillalar Iğdır'da 8 korucuyu gözaltına aldılar.

18 Şubat 1994

■ Gerillalar Cizre'nin Ömeri köyünde PTT santralini imha ettiler.
■ Düşman güçleri Cizre'de **Derwêşê İso** adlı yurtseveri katlettiler.
■ Behdinan'da TC güçleriyle işbirliği içinde olan 5 işbirlikçi gerillalar tarafından gözaltına alındı.
■ Şırnak'ta kontra elemanları 1'i çocuk toplam 3 yurtseveri katletti, 2 yurtseveri de yaraladılar.
■ TC güçleri Sason-Kulp-Silvan üçgeninde bulunan Şerefka, Arıska, Parêska köylerini bombaladılar. Bombalamalar sonucu çok sayıda kişi yaralanırken, yüzlerce hayvan da telef oldu.
■ Düşman güçleri Kiğı, Yedisu, Adaklı bölgelerini 3 gün süreyle bombaladılar. Bombalamalar sonucu çok sayıda köylü yaralandı. Kesin sonuçlar hakkında bilgi alınamadı.
■ Gerillalar Kağızman'da 1 ilkokulu yaktılar.
■ Gerillalar Diyarbakır merkezinde 2 kontra elemanını cezalandırdılar.

19 Şubat 1994

■ Gerillalar Şırnak-Eruh arasında bulunan yüksek gerilim hattını keserek imha ettiler.
■ Gabar'da düşman güçleriyle milisler arasında çıkan çatışmada 1 milis şehit düştü, 1 milis de yaralandı.
■ Düşman güçlerinin Cudi-Gabar arasında yola döşediği mayına basan 1 gerilla şehit düştü.
■ Batman'da RP binası gerillalar tarafından bombalandı.
■ Silvan'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 57 asker öldürüldü, 20'nin üzerinde asker de yaralandı.
■ İstanbul'un Tuzla tren istasyonunda ARGK eylem timinin yerleştirdiği parça tesirli bombanın patlaması sonucu 6 yedek subay adayı öldü, 30 üzerinde subay ve yedek subay adayı da yaralandı.

20 Şubat 1994

■ Haftanin alanının düşman güçleri tarafından bombalanması sonucu birçok köylü yaralandı. Bombalamanın kesin sonuçları ulaşmadı.
■ Gerillalar Uludere'de 20 korucuyu gözaltına aldılar.
■ Gerillaların Mazıdağ'ın Zanxuri köyüne düzenledikleri baskında 6 korucu öldürüldü, 2 korucu da yaralandı.
■ Gerillalar Kulp'ta 1 köprüyü havaya uçurdular.
■ Gerillalar Viranşehir'de DYP, ANAP ve RP binalarını bombaladılar.

21 Şubat 1994

■ Bestler alanı düşman güçleri tarafından 2 gün boyunca bombalandı.
■ Eruh'un Reşina köyü korucularıyla gerillalar arasında çıkan çatışmada ölü ve yaralı sayısı hakkında kesin sonuçlar ulaşmadı.
■ Düşman güçlerinin İdil'e düzenledikleri baskında 200 kişi gözaltına alındı.
■ Gerillaların Siirt yakınındaki su deposunu korumakla görevli karakola düzenledikleri baskında 6 asker öldürüldü.
■ Gerillalar Batman petrol rafinerisini bombaladılar. Eylemde büyük hasar meydana geldi.
■ Pervari'nin Tıryan köyünde 2 korucu silahlarını bırakarak koruculuktan istifa etti.
■ Diyarbakır'da kontra elemanlarının saldırısına uğrayan **Nuri Akın** adındaki yurtsever yaralandı.
■ Sason'da kontra elemanlarının saldırısına uğrayan **Nuri Ekinci** adlı yurtsever ağır yaralandı.
■ Siirt'te 2'si çocuk 4 yurtsever kontraların saldırısı sonucu ağır yaralandı.

22 Şubat 1994

■ Gerillaların Herki'nin Hedkar köyüne düzenledikleri baskında korucular ait 5 ev yakıldı.
■ Hakkari'de 1 ajan gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.
■ Gerillalar Haftanin'de koruculara ait 4 kalaşnikof, 70 adet kalaşnikof şarjörü, 70 adet tabanca şarjörü ve 50 adet 60'lık tabanca şarjörüne el koydular.
■ Çınar'da yurtseverlerle kontralar arasında çıkan çatışmada 3 kontra ve 1 yurtsever yaralandı.
■ Gerillaların Şemdinli'nin Gerdi mıntıkasında koruculara attıkları pusuda 5 korucu öldü, 3 korucu da gözaltına alındı.
■ Gerillalar Cizre'de düşmanla işbirliği içinde olan 2 öğretmeni cezalandırdılar.
■ Gerillalar İdil'de Irak petrol boru hattını tahrip ettiler.
■ Gerillaların Fındık Taburu'na düzenledikleri baskında 1 asker öldü, 3 asker yaralandı.
■ **Mehmet Pektaş** adındaki yurtsever kontraların saldırısı sonucu şehit düştü.
■ Bingöl'ün Hazerşah köyü düşman güçleri tarafından yakılarak boşaltıldı.
■ Gerillaların Mozgelani köyünde düşman güçlerine attıkları pusuda 2 panzer imha edildi.

23 Şubat 1994

■ Gerillalar Uludere'nin Kaşuri yolu üzerinde bulunan 1 köprüyü havaya uçurdular.
■ Gerillalar Şırnak-Silvan arasında bulunan yüksek gerilim hattını imha ettiler.
■ Gerillaların Garısan'ın Bınêvê köyü yoluna döşedikleri mayına basan 1 panzer ve içinde bulunan askerler imha oldu.
■ Gerillaların Bismil'in Girêzê köyü yoluna döşedikleri mayına basan 1 korucu öldü.
■ Savur'un Bernişt Karakolu'na düzenlenen baskında 1 asker öldü.
■ Gerillaların Midyat-Estel yoluna döşedikleri mayına basan 1 korucu öldü.
■ Gerillaların Kozluk'ta düşman güçlerine attıkları pusuda 2 asker öldürüldü.
■ Nusaybin'de korucularla gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 korucu öldürüldü, 3 korucu da yaralandı.

24 Şubat 1994

■ Kurtalan'da 7 yaşındaki **Sevgi Asma** adında bir çocuk düşman güçleri tarafından katledildi.
■ Tatvan'ın Xınıs köyünde kontralar 5 yurtseveri katletti.
■ Gerillalar Batman merkezinde elektrik trafosunu imha ettiler.
■ Gerillaların Kulp'un Gavgas yakınlarında düşman güçlerine attıkları pusuda 2 korucu ve 1 asker öldü.
■ Silvan'da 25 askeri firar etti.
■ Kulp'a bağlı Pora köyünde 2 yurtsever kontralar tarafından katledildi.
■ Gerillalar Dicle'nin Eredağ köyüne yaptıkları baskında koruculara ait 90 küçükbaş hayvana el koydular.
■ Aralık'ın Yukarıtaburlu köyünde korucularla gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 korucu yaralandı.
■ Gerillalar Digor'un Mahirbağı köyünde 1 ajanı ölümle cezalandırdılar.

25 Şubat 1994

■ Şırnak'ın Gündük köyünde 4 yurtsever kontra elemanları tarafından katledildi.
■ Gerillaların Şırnak'ın Milê Kerya Karakolu'na düzenledikleri baskında çok sayıda asker öldü. Eylemin kesin sonuçları alınamadı.
■ Hizan'da 2 asker firar etti.
■ Urfa'nın Viranşehir'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 özel tim elemanı öldürüldü.
■ Düşman güçleri Gabar'ın Xursê köyünde **Ahmet** isimli yurtseveri katlettiler.
■ Zaxo'da KDP ile YNK arasında çıkan çatışmada 4 kişi öldü.
■ Düşman güçlerinin Sason'un Tanzê köyüne düzenledikleri baskında 13 yurtsever katledildi.
■ Midyat-Nusaybin yolunda köy korucuları ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 korucu öldürüldü.

Savaş gerçekleri ve taktikleri üzerine ...

Baştarafı 11. sayfada

yöneliyoruz. Küçük karakollarına yöneliyoruz, tamamen imha etmeyi hedefliyoruz. Düşman tedbir alıyor, bazı karakollarını topluyor, bazılarını büyütüyor ve tedbirlerini artırıyor. Tepecilerine yöneliyoruz, tepecileri indiriyor. Karakola, darbeleme amacıyla yöneliyoruz. Taciz amacıyla yöneliyoruz, kuşatmaya alıyoruz, oradaki varlığını anlamsızlaştırıyoruz, yaşamı ona zehir ediyoruz. Suyuna, ekmeğine, sebzesine giriyoruz. Korkulu rüyası oluyoruz. Bu düşman birimi, daha fazla dayanamaz. Daha fazla toparlanır, merkezileşir. Alaylara, tugaylara gider. Bu, onların kırsalı yavaş yavaş bırakması, bizim ise yeni alanlara ulaşmamızdır. Yani üs imkanlarına kavuşuyoruz. Daha büyük güçleri eğitebiliyoruz, daha büyük donanımları sağlayabiliyoruz. Düşmanın büyük güçlerinin üzerine daha büyük güçlerle yürüme fırsatı elde ediyoruz. Tabii ki, bu hemen olmaz, süreç gerektirir.

Bu süreçte başka yapılması gereken iş yok mudur? Sadece taktik bu mu olmalı? Geçmişte, düşmanı toparlamaya zorlamak lehimizeydi, şimdi onu dağıtmaya zorlamak lehimize olabilir. Dağıtarak küçük parçalara bölmek ve öyle yutmak. Bu mümkün müdür? Mümkündür. Nasıl mümkündür? Düşmanın ekonomik kurumlarına, bütün yol şebekelerine sosyal, siyasal ve kültürel kurumlarına, geri cephesine yönelirsin. Bir kişiyle yönelirsin, beş kişiyle, on kişiyle, yüz kişiyle yönelirsin. Yakıp yıkarsın, işlemez kılarsın. Şimdi ortaya yeni bir durum çıkıyor; ya düşman bütün bu yapılanlara göz yummayacak, ya da tedbir geliştirerek göz yumarsa ortada her türlü destekten mahrum kalacak. Sadece bir askeri güç olarak kalır. Dayanakları olmayan, kaynakları olmayan bir ordunun uzun süreli savaşma kapasitesi yoktur. Elindeki imkanlarla savaşır. Bu imkanlar tükendi mi kendisi de tükenir. Denilebilir ki ülkemizdeki düşman bir işgal gücüdür, kendi ülkesinden beslenerek bize karşı savaşır. Biz de kendi ülkesine sızarız. Düşmanı her yerde arar, nerede bulursak orada vururuz.

Ama düşmanın söz konusu hedeflerine yönelmemiz durumunda, bazı tedbirler alacaktır. Yolları, barajları, fabrikaları, en azından önemli tesisleri savunmaya çalışır. Geri üssünü mutlaka savunmaya çalışır. Bu, iki sonucu ortaya çıkarır. Bir, düşman güçlerinin önemli bir bölümü savunmaya geçer. Bu önemli bir sonuçtur. Düşmanı saldırıdan savunmaya geçirmenin bir biçimidir. İkinci bir sonuç ise, düşman istemediği halde parçalanır. Darbe, düşmanı açık hale getirir. Bu, yeni taktiğimizin başarısıdır ve taktik değiştirerek, düşmanın büyük güçlerine vurmakla birlikte, habire parçalanmış güçlerine de yöneliyoruz.

Şimdi, burada düşmanın nasıl söküp atılacağı kendiliğinden ortaya çıkıyor. Biz öyle söküp atmaktan bahsederken, kolundan tutup atacağız demiyoruz. Kimse bu biçimde değerlendirmemelidir. Aslında bu, savaşın mantığına da terstir. Düşmanı topraklarımızdan çekilmeye davet edeceğiz; biraz esprili geliyor olabilir. Belki, bu da bizim bir nazikliğimizdir. Yani her gün her yerde kan kaybeden, varlığı anlamsızlaşan bir düşmanın daha fazla beklemesi aptallıktır. Yani bizde, dağlar, ovalar, mıntıkalar böyle boşalacak. Bugün Botan'ı boşaltmışlardır. Aslında Botan'ı boşaltmada geç kalmışlar, hatalarını düzeltmeye çalışıyorlar. Şimdiye kadar kalıp ne yaptılar ki, bundan sonra kalsınlar! O dağlarda, kendi kendilerini yiyip bitirdiler. Bir de baktılar ki gerilerinde ateş yanıyor. Şimdi çekilmişler, bu ateşi söndürmeye çalışıyorlar. İç harekatın Amed'e yönelmesinin nedeni de budur. Biz de askeri mantıkla yaklaşıp değerlendirerek önceden bazı tedbirler aldık, gerisine sızdık. Yine kendilerini iki ateş arasında gördüler. Çekilecekler tabii, belki onlarla beraber, belki de onlardan önce gitmek istedikleri yere biz de varacağız. Böyle kapışmışken, birbirimizi bırakmayacağız. Geçmişte onlar peşimize takılıp dağların doruğuna çıkıyor delik delik arıyorlardı, bizi her gördükleri yerde en geç bir saat içerisinde kuşatmaya alıyorlardı. Çünkü inisiyatif, güç üstünlüğü onlardaydı, her şeyiyle onlar hakimdi. Bugün ise biraz durum değişti. Güçlerimiz dengeleşti. Şimdi biraz biz takip etmeye başlıyoruz, biz düşmanı kuşatma altına almaya başlıyoruz. Bu, bize çok yönlü savaşma imkanını da veriyor. Mevcut imkanlarla bu kadar deneyime, tecrübeye ve halka dayanarak nereye uzanamayız, nereye varamayız ki! Hangi düşmanın altından girip üstünden çıkamayız! Evet, yapılacak çok şey var. Düşmanın yapabileceği çok az şey kalmış, bizim ulaşabileceğimiz çok hedef ortaya çıkmıştır.

SÜRECEK

Büyük umuda doğru...

Baştarafı 3. sayfada

bir soru niteliğindedir. Aslında seçim politikalarının gündeme getirildiği dönemde PKK'nin nasıl bir taktik izleyeceğini Abdullah ÖCALAN yoldaş her iki yönüyle değerlendiriyordu. He şeyden önce Kürdistan halkının ezici çoğunluğu, hatta azılı hainler ve çıkarlarını sömürgecilikte gören işbirlikçi çevreler dışında hemen hepsi PKK'yi desteklemektedir. Bu, TC'nin bütün partilerinin toplamının sahip olmadığı bir potansiyel demektir. Elbette bu potansiyeli, varsa legal imkanlar çerçevesinde değerlendirecekti. Fakat buna karşı rejim tarafından tedbir alınıp da legal koşullar kapatılırsa, doğal olarak bu yeni duruma göre bir taktik yönelim içine girilecekti. Abdullah ÖCALAN yoldaş, daha Kasım 1993 tarihinde konuyla ilgili yaptığı bir değerlendirmede, "TC'nin yapmak istediği seçim değil, aleyhimizde yaratmaya çalıştığı bir oyundur. Böyle bir durumda biz de Kürdistan'da seçimi yaptırmayız" açıklamasında bulunuyordu.Yine "Parti-Cephe gerçeği ve dönemin görevleri" başlıklı (gazetemizin bu sayısında yer alan) değerlendirmesinde, PKK'nin kendi koşullarında alternatif bir seçimi geliştireceğini, bu temelde eyalet meclislerini oluşturacağını belirtiyor.

Bu vesileyle de bir kez daha görüldü ki, TC'nin politikasında Kürde yer yoktur. Kimliğine sahip çıkan, hakkını isteyen her Kürt onun için bir "hain"dir, bir "bölücü"dür. Bahsedilen "kardeşlik", "birinci sınıf vatandaşlık hakları" vb. her şeyin bir aldatmaca olduğu, bu TC'nin asla Kürdü kabul etmediği, şimdiye kadar görmeyen veya görmek istemeyenler tarafından da görüldü. Bu, PKK politikasının doğruluğunun, bir de TC politikasıyla kanıtlanması anlamına geliyor. Dolayısıyla bu yeni gelişme, yüklendiğimiz sürecin daha güçlü kazanılmasına hizmet edecektir.

Evet hemen her şey TC'nin zor durumda olduğunu gösteriyor. Son günlerde yaratılan "laiklik tartışmaları", "darbe söylentileri" ve buna hizmet eden irili-ufaklı suni olaylar kamuoyunun dikkatlerini Türkiye'nin yaşadığı büyük çıkmazdan uzaklaştırma, Türk halkında şovenist duyguları şahlandırma amacına yöneliktir. Buna bağlı olarak Milli Eğitim Bakanlığı bütün okullarda "Olağanüstü Atatürk Haftası" ilan etti. "Ataya saygı mitingleri" yapılıyor, Anıtkabir ziyaret ediliyor ve "milli birlik-bütünlük" üzerine bağlılık yeminleri içiliyor. Aslında bu mevcut Türkiye gerçeğini çok iyi yansıtan bir tablodur. Türkiye'nin nasıl karanlık bir geleceğe yol aldığını herkese gösteren bir aynadır. "Ataya saygı kampanyası", denize düşenin yılana sarılmasını çağrıştıran bir durumdur. Ölmüş, iflas etmiş kemalizme bu şekilde sarılmak, gelişmelerin hangi sonuçlara işaret ettiğini gösteriyor. Buradan da beklenen sonuçlar alınamıyor. TC'nin bütün alt ve üst kurumlarının hazırladığı mitinglerden hiçbiri 10 bini bulmuyor. Bir araya getirilenlerin önemli bir kısmı ise zorla ya da gönülsüz olarak katılım sağlamıştır. Bu sayı, sömürgeci rejimin destek yüzdesi olarak da kabul edilebilir. Desteği bu düzeye inen partilerin iktidarı bile meşru görülmüyorsa ve hem Türkiye'de de ifade ediliyorsa, bu, TC'nin herkesin görebileceği bir şekilde gayri meşru olarak varlığını sürdürmeye çalıştığını ortaya koyuyor. Bunun nereye kadar devam edeceği de o kadar belirsiz değildir.

TC artık, "Türkün Türkten başka dostu yok" psikolojisi altında çılgın politikalara başvuruyor. Mevcut politikasının gittikçe içte ve dışta destek alamayacağını ve sonuçta yalnızlaşacağını görüyor. Eski "kurtuluş savaşı" koşulları da, o dönemin "Atatürk"ü de yok. Belki de "Atalarının huzuruna", bu psikolojik eziklikle çıkıyorlar. Seçeneksizliğin yarattığı büyük bir karamsarlıktır bu. Öyle ki her durumda kaybetmeye mahkum edilmiş durumdadır. Emperyalistlerin çözümünü bile kaldıramayacak bir zayıflığı yaşıyor.

Buna karşılık PKK, kış sürecinde yoğunlaştırdığı ve kesin kazanmaya göre programladığı hazırlıklarını artık hemen her sahada konferanslar biçiminde zirveleştiriyor. Hazırlıklar temelinde ulaştığı sonuçları bu konferanslarda kararlaştırıyor ve yakınlaşan baharla birlikte atılımlara dönüştürmeyi hedefliyor. Gerilla eylemliliği bu süreçte kesintisiz devam etti. Ve bahara müthiş hazırlanan bir PKK ile müthiş zayıflamış bir TC hem askeri ve hem de siyasi alanda karşı karşıya gelecektir.

Bu yönlü beklentiler zirvede ve büyük heyecan yaratıyor. Abdullah ÖCALAN yoldaş, 94 baharının çok şiddetli bir savaşa tanık olacağını, yaz ve güz dönemlerinde de bu durumun kesintisiz devam edeceğini söylüyor. Yıla büyük bir umutla girmiştik. Şimdi bu büyük umudun büyük çıkışına yakınlaşmış bulunuyoruz.

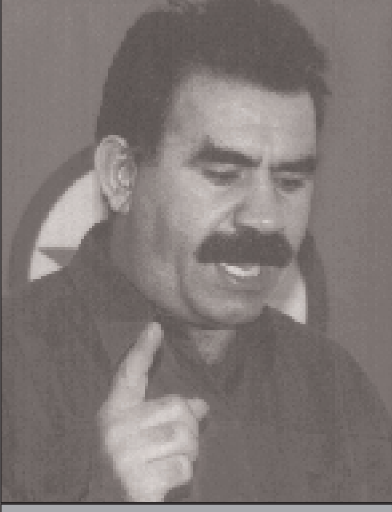
V.i.S.d.P.
Ayşe Engizek
Vogelsanger Str. 286
50825 Köln

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası
Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr

Başkan APO'dan

Perspektifler

"ÖZLENEN YAŞAM MUCİZELERLE DEĞİL DEVRİMLE OLUR"

Kendisini yanıltan tip her şeyi başından kaybetmiş demektir. Kendi yanılgılarına sevdalanan tip sonuçta zaten bir düşman olup çıkacaktır. Ama yanılgılarından mükemmel ders çıkaran ve bunu olumlu yöndeki gelişmenin anası yapmasını bilen birisi, başlangıçtaki durumu ne olursa olsun ilerlemesini bilen kişi demektir.

Her yönden savaşa yüklenmelisiniz. Ya ülke, ya özgürlük, ya ölüm şiarını sürdüreceksiniz. Başka türlü bu dünyada yer yoktur. Birisinin bizi idare etmesi, bize bir parça yer vermesi, yoktur. Belki şimdi kendinizi idare edebilirsiniz, ama sizden sonra gelenler hiç edemezler. Dünyada yol Kürtlere kesiktir. Kendini öyle bırakırsan daha kötürümdür. Tek çare işte bu attığımız adımlardır. Bunun için hep söylüyorum, yerinde tanıyın ve değerini bilin.

İnsan savaşta oluşur, savaşsız insan olmamız mümkün değildir. Bu insanlığın kanunudur. Ölü bir halksan ve eğer yaşamaya hakkın varsa, savaşa yüklenmelisin. Sana yaşam hakkı olup olmadığı, savaşta belli olur. Sizinki de böyledir. Eğer savaşabilirseniz, buna gücünüz varsa, yaşamaya da takatiniz olur, başka türlü yaşam filan hep sahtedir.

Ahmak Kürt olmaktan çıkıp gerçek Kürt olacaksın. Kendini koruyabileceksin, düşmanın karşısında tutunabileceksin, düşmanını çıkartabileceksin, ülkeni yeniden yapabileceksin, ona demokrasi getirebileceksin, cumhuriyetleştirebileceksin. Amacımız, hedefimiz budur.

Roller var oynamak içindir. Kişiler ancak rollere uygun hale kendilerini getirirlerse bir anlam ifade ederler. Yoksa, rolleri kendilerine uydururlarsa en kötüsünü yaparlar. Kesinlikle gerçekler konusunda yine yanıltmamaya büyük özen göstereceğiz. Ve bazı ayrıntılar üzerinde durduğumuzda göreceğiz ki, kendini kandırmacı, dolayısıyla 'kazanıyorum, iyi yürüyorum' diyenin, en hızlı kaybeden olduğudur.

Söz vermek bir başlangıçtır. Kendinizi ülkeye ulaştırırsanız, yaşamınız yeniden oluşur. Ülkeye ulaştığınızda da kendinizi çok kutlayın. Ülkeye ulaştıysanız, bu, yeni yaşamın başlangıcıdır; şerefin, ruhun, kendini insan etmenin başlangıcıdır. Gücünüz varsa, amacınıza bağlıysanız kendinizi yapılandırın. Düşmanınızı ülkenizden çıkartın, elinizden geliyorsa kendinizi yeniden yaratın; siyasi, askeri ruhen...

Madem bu kadar çekiyoruz, madem bu kadar zorluklara katlanıyoruz, o halde her şeyin en iyisini söyleyeceğiz, bunun en özgür tutumuna ulaşacağız. Bu kadar hayatını adamışlara, bu kadar tarihi şahadetlere verebileceğimiz en iyi cevap, en özgürlükçü ifadeye ve de uygulama tarzına kavuşmaktır. Bu, geliştirmeye çalıştığımız yaşama saygının bir gereğidir. Bize de bu konuda oldukça ciddi tutum sahibi olmak yaraşır.

Bu siyasetle, bu silahla ülkeye gidiş, bin yılın intikamını almak gibidi. Boğaza, gırtlağa kadar düşüşü ve ölümü başından kaldırıp atmak gibidir. Onuru kurtarmak gibidir. Bin kez şükür demelisin, binlerce kez toprağına kapanıp öpmelisin. Hasretim, yüreğim, aşkım demeli, öyle ülkeye kendini katmalısın.

Verilecek sözler, üstlenilen görevler, layıkıyla yerine getirilecektir. Ben de her zaman ve daha fazla elimden geldiği kadar sorumluluklarımı, tabii ki, halk adına, sizler adına iyi yerine getirmeye çalışacağım. Zorlansanız da, sevinseniz de öyle yapacağım. Doğru bir önderlik tarzı için elden gelen yapılacaktır. Önderler kusursuz insanlar değillerdir. Fakat kendilerini de tarihin önemli aşamalarında sağlam yürütmeyi bilmek zorundadırlar. Bu konuda kişileri değil, hatta sadece bir sınıfı, bir halkı da değil, çok daha temel değerlere geçmiş kadar geleceği de hesaplayarak yol aldırmaktan kendilerini sorumlu tutması gereken kişilerdir.

Düz yolda yürüyenlerin bacakları zayıf olur, çetin süreçlerden geçmeyenlerin kafası boş olur. Dolayısıyla zorluklar sizi çelikleştirecek, sizi çok muhtaç olduğunuz güçlendirme biçiminde bir sonuca yol açacaktır. Buna açlık da dahildir, soğuk da dahildir. Bütün bunlar çelikleştirmek, ulus gerçeğimizi, halk gerçeğimizi derinden yaşamak içindir. Geldiğiniz yaşamla savaşalım. Bu daha çok da düzenin örgütlediği ve kölelik yanı ağır basan umutsuz bir yaşamdır. Ekmeği az olabilir, soğuğu çok olabilir ama, kazandığımız moral, perspektif, düşünce gücü, yine uluslaşma, partileşme, militanlaşma gerçek muhtaç olduğunuz ve çok iyi yakalayabileceğiniz bir çalışma oluyor. Bunun kıymetini mutlaka bileceksiniz.

Kadının özgürlüğe yaklaşımı güçle olmalıdır. Erkeğin kendini eşit ve özgür ilişkiye hazır hale getirmesi gerekir. Bu konuda tarafların fedakarlık ve cesarette kusur etmemeleri gerekir. Aynı zamanda bir ilkeyi takip etmeleri gerekiyor. Feodal ve küçük-burjuva ilkesi yerine, devrimci, eşit, özgür ilkeyi icra etmeleri gerekiyor. Kurulan bağın esasta devrimci bir bağ olduğu bilinerek bu, yüksek değer biçen bir ilişki olmalıdır. Kadınsız devrimin gelişemeyeceğini, kadın özgürlüğü sağlanmadan toplumun ve tabii ki erkeğin de özgürleşemeyeceğini bilerek, bu ilişkiye yüklenmek gerekir.

Politikayı düz ele alıyoruz ve politikanın yol ve yöntemlerine kafa yormuyoruz. Bazen politik bir güç olmanın gereğine bile inanmıyoruz. Sadece ideolojik dogmalarla geçiniyoruz, bunlarla devrimi yapacağımızı ve hatta yaptığımızı sanıyoruz. Dolayısıyla politik güç olma, yetkinleşme, politik sözcüler haline gelme görevine ters düşüyoruz. İyi politik sözcülerimizin, politik temsilcilerimizin oluşmadığı, bu durumun ucuz devrimcilikle kapatılmak istendiği, böylelikle politikacılığın karikatürünün çıkarıldığı ve bunların da bize müthiş zararlar verdiği ortadadır. Ülke içinde ve dışında bu böyledir ve bunun mutlaka aşılması gerekir.

Büyük direnme eğer büyük bir savaşçılık ustalığına dönüştürülürse, yani ordu örgütlendirilmesi ve savaştırılmasına dönüştürülürse bir anlam ifade eder. Yoksa dağda açlığa ve susuzluğa, kara-kışa dayanmışsın, önemli yürüyüşler yapmışsın ve dayanılmaz zorluklara göğüs germişsin, ama kendinden başka bir şey ayakta kalmamışsa; bunun fazla bir anlamı yoktur. Halk kitlelerine ulaşan, ülkenin doruklarına tırmanan, orada savaşın biçimlerini oluşturarak ve bunun hakkını vererek yaşamına anlam kazandıracak olanlar arkadaşların kendileridir.

Bu koşullarda savaşmak bir zevktir, onurdur. Daha şimdiden halkımızın temel bir yaşam biçimi haline gelmiştir. Bugün Kürdistan'da gerilla, ekonomik, sosyal ve siyasal yaşamın en özgür biçimidir; ekmek kapısıdır, onur kapısıdır, özgürlük kapısıdır. Ulaşılmak istenen her soylu yaşam biçimi bununla sağlanır. Son tahlilde gerilla, günümüz Kürdistan'ında onurlu bir yaşam, üretim, siyasallaşma ve sosyalleşme biçimidir.

Stil, üslup, yerinde ve zamanında iş yapmak, çözümleyici olmak ve kendine özgü kanunu icra etmek önemlidir. Bir müzik aletine çok çeşitli biçimlerde vurulabilir. Ancak tek bir biçim bir melodiyi, bir türküyü veya bir şarkıyı terenüm edebilir. İstendiği kadar teller çekilsin, istendiği kadar ses çıkarılmaya çalışılsın, ortaya çıkan şey müzik olmayacaktır. Davula istendiği kadar hızlı ve kuvvetli vurulsun, çıkan ses kulağa hoş gelmeyecektir. Her vuruş tarzı müzik sesini vermeyecektir. Hele iyi bir müzik parçasını ortaya çıkarmanın ne denli zor olduğu çok iyi bilinmektedir. Her sesin iyi bir şarkı ya da türkü anlamına gelmediği açıktır.

Militanca yaşam akıcı ve çözümleyicidir, konuşmasından yürüyüşüne, silah atışından oturup kalkışına kadar belli bir düzenlilik arzetmektedir. Herkesin gıpta edeceği ve halkımız açısından büyük önem taşıyan bir yaşam biçimidir. Seçkin komutanlardan her biri, başlı başına bir çekim merkezi olmak durumundadır. Çünkü güçlü ve gıpta edilen özellikler milyonları birbirine kenetler.

İnsan şehitleri unutmaz, onları unutmamalıdır. Onları unutmamak, hatırlayıp da ağlamak değildir. Bu ayıptır, şehitlerin huzurunda PKK'de ağlamak ayıptır. İnsan şehitlerin huzurunda kendisini güçlendirmelidir. Ancak böyle yapılırsa, "şehitleri andık" diyebiliriz. "Şöyle biriydi, şöyle yürüyordu, şöyle konuşuyordu" demek, şehitleri anmak değildir. Hayır, gece-gündüz, her gün şehitlerle bilrikte olur insan. Bu ne anlama gelir? Bu, nefes nefese her an güç büyütmek, savaşı yükseltmek anlamına gelir. Bunun dışında, şehitleri anmak mümkün değildir.

> "Dört yandan çepeçevre sarılmış bir düşman kuşatması altında tarihin soylu özgürlük adımlarını atanlar, elbette kendi aralarındaki birliği müthiş güçlü kılacaklar ve birbirlerine en yüce değeri vereceklerdir."

